

Enquesta sobre **opinions** **i actituds sociopolítiques** de l'afiliació de CCOO de Catalunya

Anàlisi de resultats

Abril de 2025

Fundació Cipriano García - CCOO de Catalunya

Elaboració:

Mariña Couceiro López (coordinadora), Marc Andreu Acebal, Irene Galí Magallón, Joan Carles Gallego Herrera, Alfons Labrador Tames i Dolors Llobet Maria.

Correcció:

David Monsergas Ferrer

Maquetació:

Miquel de Toro

Abril de 2025

Índex

Introducció, 5

1. Metodologia, 7

- 1.1 Característiques de la mostra i la seva representativitat, 8

2. Perfil de l'afiliació, 11

- 2.1 Perfil sociodemogràfic, 11
- 2.2 Perfil laboral, 16
- 2.3 Perfil sindical, 20

3. Participació i mitjans d'informació, 23

- 3.1 Participació social, 23
- 3.2 Mitjans d'informació, 28
- 3.3 Xarxes socials, 32

4. Opinions sobre qüestions socials i econòmiques, 37

- 4.1 Preocupacions polítiques i socials, 37
- 4.2 Igualtat de gènere, 45
- 4.3 Treball de cures, 52
- 4.4 Condicions laborals, 59
- 4.5 Actualització dels salaris, 60
- 4.6 Reducció de l'atur, 63
- 4.7 Polítiques d'habitatge, 67
- 4.8 Prestacions i serveis socials, 72
- 4.9 Fiscalitat, 82
- 4.10 Població d'origen estranger, 93
- 4.11 Sostenibilitat ambiental, 99

5. Valors polítics, 103

- 5.1 Posicionament ideològic, 103
- 5.2 Afinitat política, 112
- 5.3 Identitat nacional, 121
- 5.4 Estatus polític de Catalunya, 126
- 5.5 Referèndum sobre el futur polític de Catalunya, 134

6. Conclusions, 139

Introducció

Aquest informe recull l'anàlisi dels resultats de la **III Enquesta sobre opinions i actituds sociopolítiques de l'afiliació de CCOO de Catalunya** que, en el format actual, es va començar a fer l'any 2017. En tot cas, es tracta d'un document que manté un fil de continuïtat respecte de tot un seguit d'estudis realitzats amb anterioritat, des de finals dels anys noranta, i que han tingut i tenen com a objectiu conèixer qui són i com pensen les persones afiliades al nostre sindicat.

Aquesta finalitat esdevé més important que mai en un context en què la nostra organització renova projecte i direcció sindical en el marc del seu **13è Congrés**. Aquest és un moment oportú per apropar-se als afiliats i afiliades de CCOO de Catalunya en tota la seva diversitat i pluralitat i entendre quins són els seus valors i les seves inquietuds, així com el seu grau d'acord envers les propostes estratègiques que han de guiar l'acció del sindicat durant els pròxims quatre anys.

Per altra banda, aquesta enquesta és també un instrument valuós que ens permet entendre **l'evolució de la manera de pensar de la nostra afiliació** durant els darrers anys, sobretot tenint en compte l'alt grau de renovació que ha experimentat des de l'anterior enquesta sobre opinions i actituds sociopolítiques, realitzada l'any 2021 en el marc del 12è Congrés, i de l'enquesta sociopolítica que el juliol del 2023 es va fer per primer cop al conjunt de l'afiliació de la Confederació Sindical de CCOO d'Espanya.

El **creixement net** del nombre de persones afiliades a CCOO de Catalunya en el **període 2021-2024** ha sigut de **2.104 persones afiliades**, un augment condicionat en gran part pel context postpandèmia, que va provocar un estancament de l'afiliació durant els anys 2021 i 2022. No obstant això, el còmput total d'altres i baixes d'aquests 4 anys, així com les dades d'antiguitat afiliativa analitzades en aquest informe, ens indiquen que **hi ha hagut una renovació d'entorn del 40% de l'afiliació** sobre un global d'afiliats i afiliades que durant aquest període ronda les **147.000 persones**, i que **al tancament d'aquest estudi (abril 2025) és exactament de 147.726**. Això ha implicat certs canvis rellevants en el seu perfil.

Per una banda, hi ha hagut un **creixement de l'afiliació femenina**, que passa del 44% al 45% actual, confirmant un procés sostingut en el temps de feminització de l'organització. També ha estat molt important el **creixement de l'afiliació d'origen estranger**, que si el 2021 representava el 10% del total dels nostres afiliats i afiliades, en l'actualitat ja és un 12%. D'altra banda es confirma un lleuger però progressiu augment de l'edat mitjana de l'afiliació, si bé CCOO de Catalunya ha crescut també en afiliació jove. Així, **les persones de 35 anys i menys representen ja un 10.7% del total de l'afiliació**, sent aquest tram d'edat el que ha tingut un creixement net més gran en aquests quatre anys. Finalment, per rams d'activitat, les federacions que més han crescut són Indústria i Serveis a

la Ciutadania seguides de Sanitat i Educació, mentre que la resta es mantenen més o menys en els mateixos nivells.

A més, s'ha de tenir en compte que el **context social, econòmic i polític actual** és força diferent del de fa quatre anys, cosa que evidentment té un impacte en les actituds i opinions de la societat, i també sobre les de la nostra afiliació. Aspectes mencionats al llarg d'aquest informe com la sortida de la pandèmia de la covid-19, el context inflacionari, la crisi d'accés a l'habitatge, la reforma laboral, l'auge de l'extrema dreta, els canvis geopolítics o la nova etapa política a Espanya i a Catalunya després de la fi del procés són alguns dels aspectes que, d'una manera o altra, han tingut una influència en la manera de pensar de l'afiliació.

En definitiva, la combinació d'un marc sociopolític i econòmic divers, sumat a la important renovació de l'afiliació, fan imprescindible, necessària i útil aquesta nova aproximació a les preguntes de **qui són i com pensen els afiliats i afiliades de CCOO de Catalunya**.

1. Metodologia

El sondeig analitzat en aquest informe s'ha realitzat entre els mesos de desembre de 2024 i gener de 2025. La població o univers objectiu ha estat tota l'afiliació de Comissions Obreres de Catalunya i la seva finalitat, com ja s'ha explicat a la introducció d'aquest informe, ha estat recollir informació sobre les opinions i actituds sociopolítiques d'aquella respecte d'un seguit de qüestions de caràcter econòmic, social, polític i sindical. Així, l'enquesta es compon de quatre grans blocs que estructurin també aquest informe:

1. Bloc sociodemogràfic: recull informació sobre l'edat, gènere, origen, estudis, salari o situació laboral de la nostra afiliació. A més, les variables analitzades en aquesta secció són les que considerem com a independents a la nostra anàlisi, en tenir un paper clau a l'hora de configurar les actituds i opinions sociopolítiques que són objecte d'estudi en aquest informe. D'altra banda, les dades d'aquest bloc també ens han permès comparar certs paràmetres amb les característiques del total de l'afiliació, i així establir la representativitat de la mostra obtinguda.
2. Participació i mitjans d'informació: aquest apartat fa referència a la manera en la qual s'informa la nostra afiliació així com al seu perfil associatiu.
3. Bloc socioeconòmic: recull l'opinió de les persones afiliades enquestades sobre temes com la fiscalitat, la igualtat de gènere, el treball de cures, l'habitatge o la sostenibilitat ambiental.
4. Valors polítics: en aquest últim apartat hem tractat de dibuixar el perfil polític de la nostra afiliació a partir de les seves afinitats amb les diferents organitzacions polítiques que competeixen al nostre sistema electoral o mitjançant el seu posicionament respecte de la qüestió catalana, entre d'altres.

És important destacar que hi ha una continuïtat intencionada respecte de les preguntes plantejades en les anteriors enquestes sociopolítiques realitzades a la nostra afiliació en el marc dels passats processos congressuals. L'objectiu lògic ha estat el de poder fer una comparativa longitudinal amb els resultats d'aquestes altres enquestes, i d'aquesta manera poder entendre l'evolució de les actituds i opinions de la nostra afiliació al llarg del temps. Per això, en aquest informe es farà sovint referència de manera comparativa als resultats de sondejos realitzats en el passat a la nostra afiliació. Amb tot, també trobem en aquesta edició, certs canvis en el qüestionari que buscaven adaptar el seu contingut a la realitat sociopolítica del moment actual. Finalment, allà on ho hem cregut oportú, també s'ha fet una comparativa amb els resultats dels darrers BOP (Baròmetre d'Opinió Política) del CEO (Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat) a fi d'entendre les diferències i similituds de les actituds i opinions de la nostra afiliació respecte del conjunt de la societat catalana.

1.1 Característiques de la mostra i la seva representativitat

La mostra total recollida ha estat de 7.631 respostes completes d'un total de 146.657 persones que composaven la nostra afiliació al tancament de 2024. Això vol dir que la participació total ha estat d'un 5.2% de l'afiliació. Estem parlant, per tant, d'una grandària de la mostra molt extensa, amb un marge d'error estadístic màxim d'un +/-1.1% per un interval de confiança del 95.5%.

El mostreig realitzat ha estat de tipus aleatori simple (MAS). És a dir, no es va establir prèviament cap tipus de quota de participació segons les característiques dels individus que composen l'afiliació (mostreig estratificat). Aquesta decisió es va prendre tenint en compte que el caràcter voluntari dels qüestionaris en línia dificulta definir una mostra aleatòria sistematitzada amb unes característiques sociodemogràfiques concretes. A allò s'hauria de sumar l'existència en aquest tipus de qüestionaris de resposta voluntària d'una part important de qüestionaris abandonats o incomplets, els quals es va decidir prèviament que s'exclourien de la mostra final, en considerar que les dades del qüestionari han d'analitzar-se en el seu conjunt i de manera interrelacionada. Per tant, la prioritat ha estat la de maximitzar la participació a l'enquesta i aconseguir el màxim de respostes completes possibles, que és el que possibilita un mostreig aleatori simple. Evidentment, aquesta decisió metodològica pot incidir en la representativitat de determinats col·lectius dins de la mostra, com determinats grups d'edat o amb un determinat origen. En aquest cas, i per tal de corregir qualsevol possible desequilibri de la mostra respecte de l'univers total i garantir així la seva representativitat, s'ha considerat l'opció de ponderar aquella amb posterioritat a la recollida de dades.

Per tal de valorar aquesta representativitat així com la necessitat de ponderar els resultats segons uns determinats criteris, hem analitzat algunes característiques sociodemogràfiques sobre les quals tenim informació fiable a la base de dades de l'afiliació. Aquesta anàlisi, que desenvolupem en profunditat en el següent capítol, ens indica que la mostra obtinguda és, a grans trets, força representativa del conjunt de l'afiliació en la majoria dels indicadors considerats, sent la desviació més important la que identifiquem en la seva estructura d'edats. És a dir, la mostra reflecteix una sobrerepresentació de l'afiliació de més de 45 anys, raó per la qual s'ha pres la decisió de ponderar aquella a partir de la variable edat per donar-li a cada grup el pes que hauria de tenir segons la proporció que representa dins del conjunt de l'afiliació. A més, la ponderació partint d'aquest indicador ens permet corregir altres desequilibris menors observats en altres variables que es relacionen directament amb l'edat, com la de l'antiguitat de l'afiliació (on tendeixen a estar sobrerepresentades les persones amb més antiguitat al sindicat), la situació laboral (amb una sobrerepresentació de les persones pensionistes) i també l'origen (les persones afiliades nascudes a l'estranger, que es troben lleugerament infrarepresentades a la mostra, tenen una mitjana d'edat que es situa notablement per sota de la mitjana d'edat de l'afiliació nascuda a Espanya).

Finalment, i pel que fa a la grandària dels subgrups en els quals es divideix la mostra (per gènere, edat, origen, territori o situació laboral, entre d'altres) hem realitzat un seguit de proves estadístiques basades en el marge d'error estadístic amb un nivell de confiança del 95.5% per determinar si el nombre de casos disponibles a la mostra és suficient per poder realitzar una anàlisi d'opinió desagregada per col·lectius. El marge d'error estadístic màxim que hem considerat en aquesta anàlisi com acceptable és d'un +/-5%. Aquesta consideració ens ha portat a prendre tot un seguit de decisions metodològiques:

- En la variable gènere s'ha exclòs de l'anàlisi a la categoria no binari/altres degut al seu baix nombre de casos.
- El nombre reduït dels individus d'entre 16 i 25 anys a la mostra també ens impedeix fer una anàlisi estadística d'aquest grup amb un marge d'error estadístic acceptable que se situï per sota del mencionat +/-5%. Això ens ha portat a agrupar als joves en un únic grup en què situariem a totes les persones amb 35 anys o menys.
- Pel que fa a la variable origen, malgrat que en aquesta edició de l'enquesta sociopolítica a l'afiliació es va voler desagregar aquesta informació per regions (Catalunya, Resta d'Espanya, UE, Europa No UE, Amèrica del Nord, Llatinoamèrica, Àfrica, Àsia i Oceania), malauradament el nombre de casos disponibles als subgrups de les persones nascudes a l'estranger és força reduït i amb marges d'error estadístic que se situen en tots els casos per sobre del 5%. Per tant, finalment s'ha optat per fer predominantment una anàlisi dicotòmica que diferenciï entre persones afiliades nascudes dins i fora d'Espanya, si bé en aquells casos que ens ha semblat oportú, hem diferenciat també entre nascuts a Catalunya i la resta d'Espanya.
- En el cas de la variable estudis, s'ha optat per analitzar de manera conjunta a persones sense estudis i persones amb estudis primaris sota l'etiqueta "Estudis elementals", degut al baix nombre de casos a la primera categoria. Així mateix, s'han estudiat també de manera conjunta als individus amb estudis de FP Grau Superior i estudis universitaris (Estudis superiors) a l'observar en una anàlisi exploratòria prèvia que la desagregació de les dues categories no aportava canvis significatius en els resultats.
- Dins de la variable situació laboral s'ha exclòs qualsevol anàlisi individualitzat de les persones treballadores per compte propi, sense contracte o en contracte de pràctiques, ja que el nombre reduït de casos en aquestes categories no permet fer una anàlisi estadística amb uns marges d'error acceptables.
- Finalment, a la variable ingressos, s'ha decidit integrar dins d'una mateixa categoria a totes les persones que perceben més de 2.500 euros mensuals, ja que una anàlisi exploratòria ens va mostrar que la desagregació en grups per sobre d'aquesta quantia d'ingressos no aportava dades significatives a

la nostra anàlisi. Així mateix s'ha exclòs de l'anàlisi a les persones que han declarat que no perceben cap retribució, degut al baix nombre de casos que representen.

2. Perfil de l’afiliació

En aquest primer apartat ens centrarem en analitzar les característiques demogràfiques, socials, laborals, i sindicals de l’afiliació que ens ajudaran a dibuixar un perfil complet d’aquella. Com hem mencionat anteriorment, aquests indicadors són de gran importància, ja que no només ens permeten determinar la representativitat de la mostra, sinó perquè aquestes són les variables que considerarem com a independents a la nostra anàlisi. És a dir, partim de la hipòtesi que aquestes característiques sociodemogràfiques són les que influeixen en la conformació de les opinions i actituds sociopolítiques de la persona afiliada. És per això que, a banda d’aquesta primera anàlisi exploratòria, la majoria d’aquestes variables seran utilitzades posteriorment de manera creuada amb les preguntes d’opinió que componen l’enquesta.

2.1 Perfil sociodemogràfic

Començant pel gènere de les persones participants a l’enquesta, al igual que succeeix al conjunt de l’afiliació, hi ha més homes que dones. En tot cas, el % que representen els uns i les altres tant dins de la mostra com entre la població objectiu total és molt semblant. No obstant això, s’ha de tenir en compte que la mostra inclou la categoria no binari / altres, que no està considerada a la base de dades de la nostra afiliació, i que podria explicar la petita desviació existent en el % d’homes i dones present a la mostra respecte del % existent al conjunt de l’afiliació.

Taula 2.1. Distribució de les respostes per gènere

	Freqüència	%	% Afiliació	Nivell confiança	Marge d'error estadístic
Home	4.258	55,7	54,8	95%	1,5%
Dona	3.331	43,7	45,2	95%	1,7%
No Binari/ altres	42	0,6			
Total	7.631	100	100,0	95%	1,1%

La distribució de la mostra segons la seva edat, tal com ja vam mencionar a la metodologia de l’estudi, presenta una moderada sobrerrepresentació de les persones afiliades de més de 45 anys. És per això que en l’anàlisi de les variables dependents de l’enquesta (aquelles que es refereixen a les opinions i actituds sociopolítiques de l’afiliació) s’ha ponderat la mostra per sobredimensionar la participació de l’afiliació més jove amb la finalitat que les seves opinions tinguin un pes proporcional al que aquest col·lectiu té al conjunt de l’afiliació.

Taula 2.2. Distribució de les respostes per edat

	Freqüència	%	% Afiliació	Nivell confiança	Marge d'error estadístic
16-35 anys	439	5,7	10,7	95%	4,9%
36-45 anys	1.176	15,4	20,9	95%	2,8%
46-55 anys	2.792	36,6	35,0	95%	1,8%
56-65 anys	2.587	33,9	27,6	95%	1,9%
66 anys i més	637	8,3	5,7	95%	3,7%
Total	7.631	100	100	95%	1,1%

Una altra variable considerada ha sigut l'origen de l'afiliació que, tal com també hem especificat a la metodologia, hem analitzat predominantment de manera dicotòmica diferenciant entre afiliació nascuda a l'Estat espanyol i aquella nascuda a l'estranger. Com era esperable, el pes de la població nascuda a Espanya és molt superior al de la nascuda a l'estranger, si bé les dades de l'enquesta mostren una lleugera infrarepresentació de les persones d'origen l'estranger respecte del % que aquelles representen al conjunt de l'afiliació.

Taula 2.3. Distribució de les respostes segons lloc de naixement

	Freqüència	%	% Afiliació	Nivell confiança	Marge d'error estadístic
Espanya	6.978	91.5	88	95%	1,1%
Catalunya	5.844	76.6			
Resta d'Espanya	1.134	14.9			
Estranger	653	8.5	12	95%	3,8%
Àfrica	63	0.8			
Amèrica del Nord	9	0.1			
Amèrica Llatina	325	4.3			
Àsia	8	0.1			
Europa no UE	35	0.5			
Oceania	2	0			
UE	211	2.8			
Total	7.631	100	100	95%	1,1%

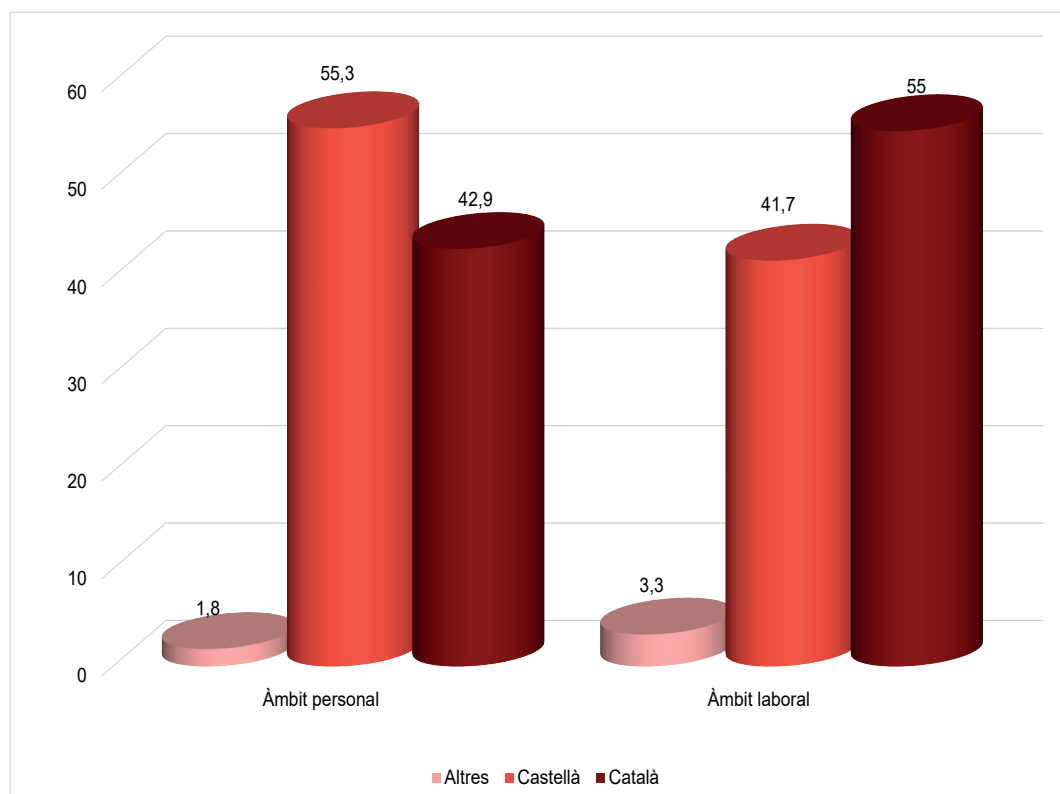
Una finalitat d'aquest tipus d'enquesta és la de complementar o ampliar el coneixement que tenim sobre les característiques sociodemogràfiques de la nostra afiliació. Un clar exemple d'això és la informació que proporciona l'enquesta sobre el nivell educatiu de les persones afiliades, la qual malauradament és molt incompleta a la base de dades de la nostra organització. D'aquesta manera, aquest tipus de sondeig que es realitza de manera periòdica, no només ens permet tenir una visió aproximada sobre el nivell educatiu actual de l'afiliació, sinó també de quina ha sigut la seva evolució en els darrers anys. Els resultats de

l'enquesta ens indiquen que el 82% de les persones participants tenen estudis d'educació secundària no obligatòria (Batxillerat o FP grau mitjà) o d'educació superior (FP grau superior o estudis universitaris). En realitat aquesta distribució seria molt semblant a la que reflecteix l'Enquesta de Població Activa (EPA) per a la població ocupada, que constitueix la gran majoria de la nostra afiliació, si bé en el cas de l'afiliació de Comissions Obreres el pes de les persones amb educació superior seria més alt mentre que es redueix la proporció d'aquelles amb només la 1a etapa de l'educació secundària acabada. És a dir, segons aquestes dades semblaria que la nostra afiliació té un nivell d'estudis sensiblement superior al del conjunt de la població ocupada a Catalunya. A més, cal destacar que aquests resultats són també consistents amb els obtinguts a l'enquesta sobre opinions i actituds sociopolítiques realitzada amb motiu de les eleccions generals del 23 de juliol de 2023, en què van participar més de 13.000 persones (un 9% de l'afiliació de Comissions Obreres de Catalunya) i en la qual ja es va constatar l'alt nivell educatiu de la nostra afiliació. Més concretament, els resultats d'aquella enquesta indicaven, a l'igual que en l'actual sondeig, que més del 80% de l'afiliació tenia un nivell d'estudis d'educació secundària no obligatòria i superior.

Taula 2.4. Distribució de les respostes segons nivell educatiu

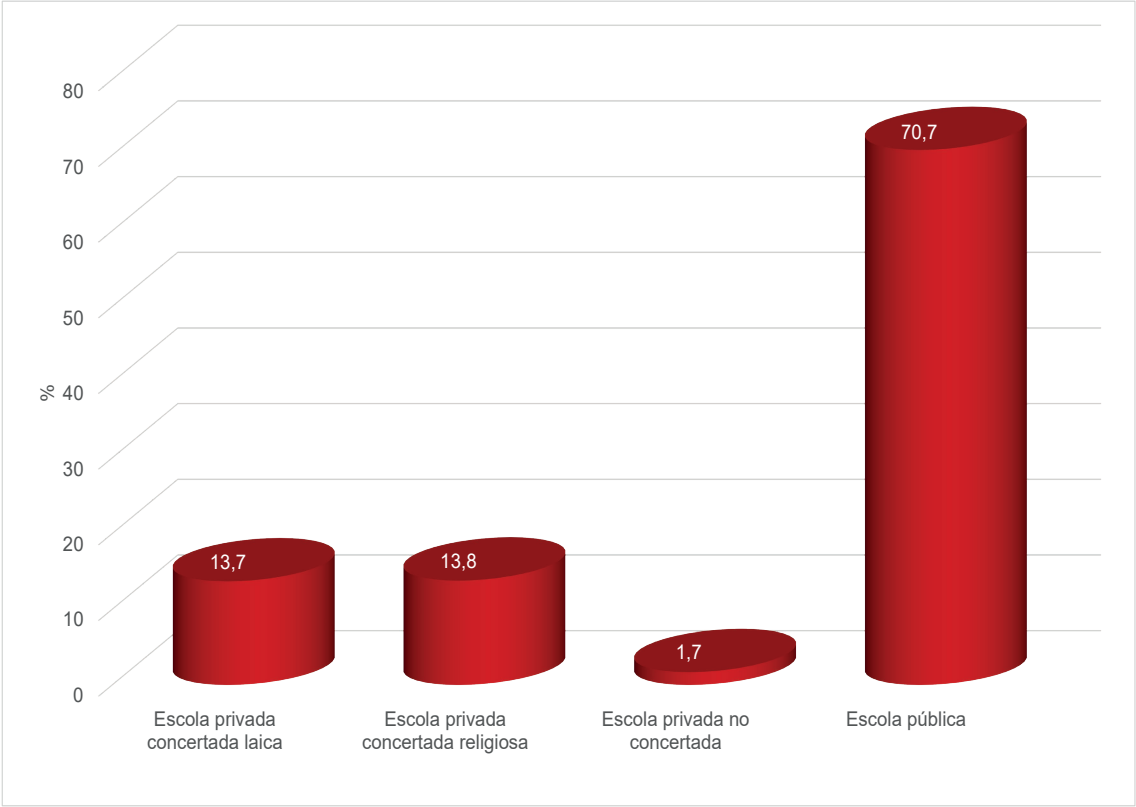
	Freqüència	%	% EPA (ocupats)
Estudis elementals	336	4.4	3.8
Sense estudis	12	0,2	
Primària	324	4,2	
1a etapa ed. secundària (ESO)	1.037	13,6	22,5
2A etapa ed. Secundària (Batxillerat o FP grau mitjà)	1.885	24,7	23,8
Estudis superiors	4.373	57.3	49.9
FP grau superior	1.427	18,7	
Estudis universitaris	2.946	38,6	
Total	7.631	100	100

Una de les novetats d'aquesta edició de l'enquesta sociopolítica ha sigut la introducció d'un seguit de preguntes que busca aprofundir en els hàbits socials de la nostra afiliació. Una de elles intenta esbrinar quin és l'ús de la llengua catalana per part de la nostra afiliació. Així, a la pregunta de quina és la llengua més habitualment utilitzada en l'àmbit personal, més de la meitat declara fer servir el castellà front al 42.9% que utilitzen el català. En canvi, a l'àmbit laboral es donaria la situació inversa: la majoria té com llengua habitual el català i només un 41.7% el castellà. Finalment, el nombre de persones que tenen com llengua habitual un idioma diferent al de les dues llengües oficials a Catalunya tant en un àmbit com en l'altre és molt minoritari. Aquestes dades reflecteixen, per tant, que malgrat que la majoria de l'afiliació procedeix d'un ambient castellanoparlant, aquesta tendència s'inverteix en l'àmbit laboral. Això posa en valor les mesures de promoció de l'ús del català al món del treball que la nostra organització impulsa activament.

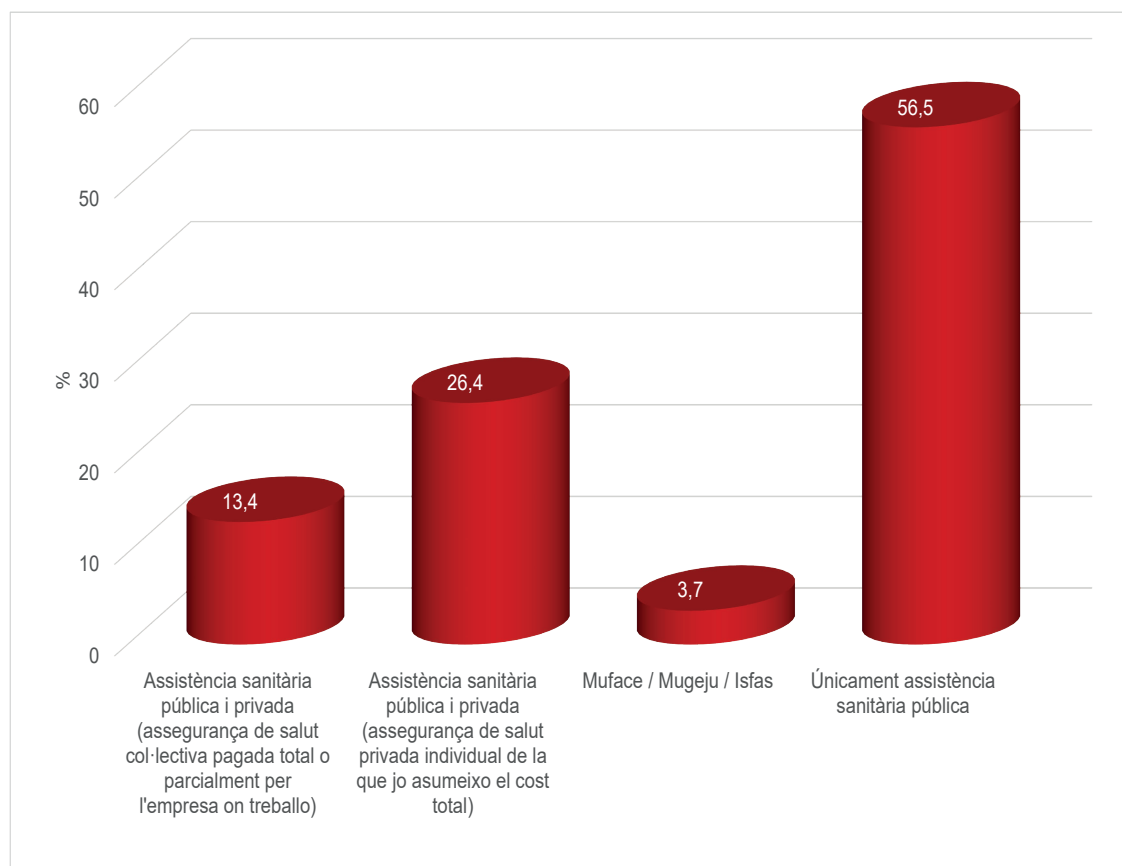
Gràfic 2.1. Llengua habitual a l'àmbit personal i laboral

Altres qüestions socials que han estat objecte d'anàlisi en aquesta enquesta han sigut el model d'educació i assistència sanitària utilitzats per l'afiliació, en un moment en què el qüestionament d'aquest tipus de polítiques públiques i la seva qualitat estan més presents que mai a la nostra societat. Pel que fa a l'educació, els resultats ens indiquen que la gran majoria de les persones afiliades han triat l'escola pública per a la formació dels seus fills, mentre que l'escola concertada laica i religiosa ha sigut l'opció de poc més d'1 de cada 4 persones. Finalment, l'escola privada no concertada és una opció molt minoritària.

Gràfic 2.2. Tipus d'educació triada per als fills/filles

En el cas del model d'assistència sanitària predominant entre l'afiliació, els resultats de l'enquesta mostren una major penetració de solucions de tipus privat. Així, més d'1 de cada 4 persones afiliades ja compten amb una assegurança de salut privada pagada de la seva pròpia butxaca, mentre que un 13.4% addicional gaudeix d'assistència sanitària privada finançada parcialment o totalment per l'empresa on treballa. Amb tot, segueixen sent majoria les persones que només compten amb assistència sanitària pública (56.5%). Finalment, gairebé un 4% de l'afiliació conformada per treballadors públics té la seva assistència sanitària gestionada mitjançant les mútues públiques MUFACE/ MUGEJU/ ISFAS, a través de les quals poden optar entre l'assistència sanitària pública proporcionada per la Seguretat Social o per aquella proporcionada per les entitats privades que tenen concert amb les esmentades mútues.

Gràfic 2.3. Tipus d'assistència sanitària

Amb tot, aquestes xifres no s'han de confondre amb un major o menor compromís amb la gestió pública d'aquests serveis per part de la nostra afiliació, qüestió que abordarem més en profunditat en el quart capítol d'aquest estudi. Al contrari, aquesta situació es pot relacionar més aviat amb circumstàncies de tipus personal dels individus implicats, però també a una percepció creixent del deteriorament d'allò públic i del qual les llargues llistes d'espera a la sanitat pública o l'infrafinançament de molts centres educatius serien un clar exemple.

2.2. Perfil laboral

Un segon grup de preguntes introduïdes a l'inici de la nostra enquesta han estat pensades per a conèixer les condicions laborals de la nostra afiliació.

Començant per la situació laboral de les persones enquestades, com era esperable, gran part d'elles es tracta de persones assalariades, el qual és el col·lectiu majoritari dins del conjunt de l'afiliació. A més, un percentatge important d'aquestes persones assalariades ho són a temps complet i només un 6.6% a temps parcial. D'altra banda, tal com s'ha indicat al capítol metodològic d'aquest informe, la mostra es caracteritza per una lleugera sobrerrepresentació de les persones

pensionistes respecte del pes que aquelles tenen al conjunt de l'afiliació, una de les raons per les quals es va decidir ponderar la mostra per la variable edat de cara a l'anàlisi dels resultats dels blocs de preguntes relacionats amb el posicionament sociopolític de les persones afiliades. Finalment, el baix nombre de persones sense contracte, en pràctiques professionals o treballant per compte propi ens ha portat a excloure aquests col·lectius de la nostra anàlisi de resultats.

Taula 2.5. Distribució de les respostes segons la seva situació laboral

	Freqüència	%	% Afiliació	Nivell confiança	Marge d'error estadístic
Persona assalariada a temps complet	5.758	75,5	85,5	95%	1,2%
Persona assalariada a temps parcial	503	6,6			
Treballo sense contracte	3				
Treballo per compte propi	25	0,3	0,1	95%	17,5%
Pràctiques professionals	3				
En situació d'atur	390	5,1	7,4	95%	4,9%
Pensionista	949	12,4	7	95%	3%
Total	7.631	100	100	95%	1,1%

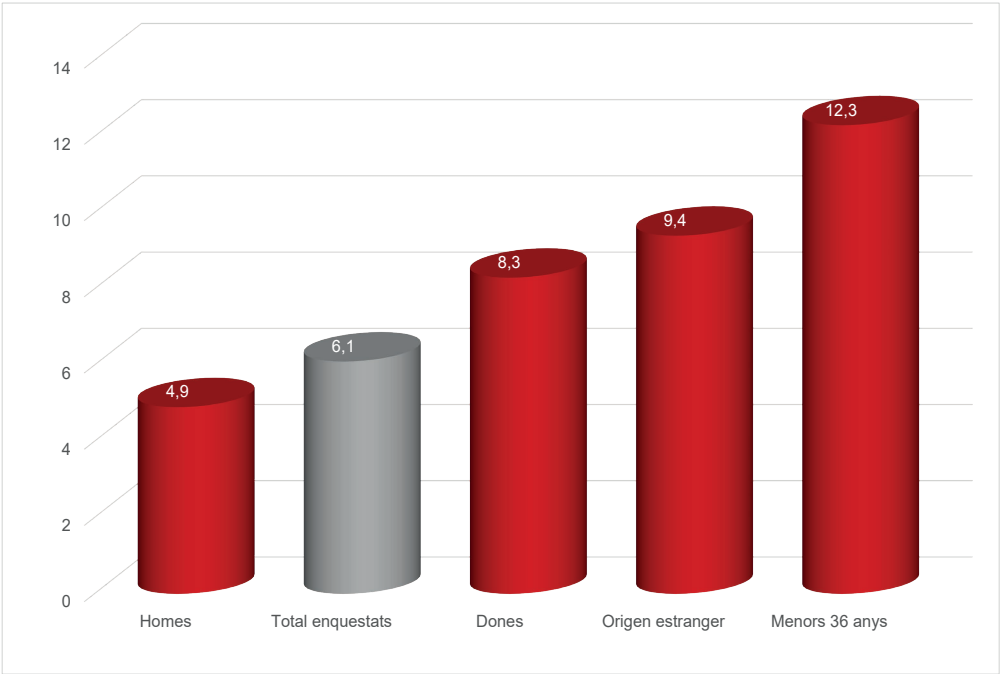
Aquesta edició de l'enquesta sociopolítica ha introduït també algunes preguntes addicionals en aquest apartat que aporten informació no recollida en la nostra base de dades de l'afiliació i que ens ajuda a aprofundir en el seu perfil laboral. Una d'elles és la que es refereix al tipus de contracte de les persones assalariades, els resultats de la qual ens indiquen que la majoria de les persones enquestades tenen un contracte de tipus indefinit.

Taula 2.6. Distribució de les respostes segons tipus de contracte

	Freqüència	%
Indefinit	5.881	93,9
Temporal	380	6,1
Total	6.261	100

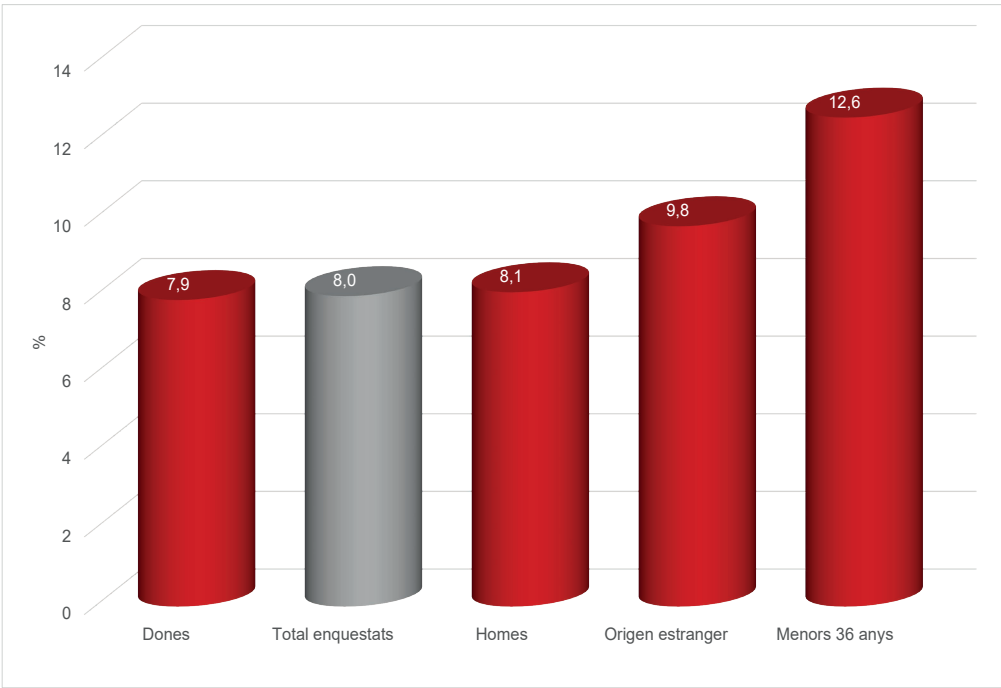
Amb tot trobem diferències importants per col·lectius, ja que les dones, els menors de 36 anys i les persones nascudes a l'estranger mostren una taxa de temporalitat visiblement superior a la mitjana total. Ho veiem en el gràfic següent.

Gràfic 2.4. Taxa de temporalitat per col·lectius

Una altra qüestió abordada ha sigut la de la pluriocupació. Així, un 8% de les persones enquestades ha indicat comptar amb més d'un treball remunerat, si bé les diferències en aquest cas per origen i edat són de nou destacables, ja que persones nascudes en l'estranger i les menors de 36 anys són les que en un % més alt declaren estar pluriocupades. En canvi, les diferències per gènere no són en aquest cas significatives.

Gràfic 2.5. Taxa de pluriocupació

Pel que fa a la duració de la jornada laboral setmanal, 7 de cada 10 persones enquestades declaren treballar entre 33 i 40 hores, si bé més d'un 17% indica que aquella s'estén més enllà de les 40 hores. Més concretament, el 20.7% dels homes enquestats i el 23.7% de les persones d'origen estranger indiquen treballar més de 40 hores a la setmana, mentre que entre dones i persones menors de 36 anys destaca el percentatge d'aquelles que tenen una jornada a temps parcial d'entre 20 i 32 hores (un 10.9 i 10.8% respectivament).

Taula 2.7. Distribució de les respostes segons duració de la jornada laboral setmanal

	Freqüència	%
Altres situacions	100	1,6
Entre 20 i 32 hores setmanals	423	6,7
Entre 33 i 40 hores setmanals	4.611	73,3
Menys de 20 hores setmanals	68	1,1
Més de 40 hores setmanals	1.087	17,3
Total	6.289	100

Una última dada que ens ajudarà a acabar de dibuixar aquest perfil laboral són les xifres referents al salari / retribució mensual neta de les persones enquestades. Tres de cada 10 persones de la mostra declaren guanyar entre 1.501 i 2.000 euros mensuals. En canvi, en el tram immediatament anterior i posterior (1.000-1.500 euros, i 2.001-2.500 euros) es concentren un 25.3 i 25.2% de la mostra respectivament. És a dir, més d'un 80% dels enquestats es situen entre els 1.000 i els 2.500 euros.

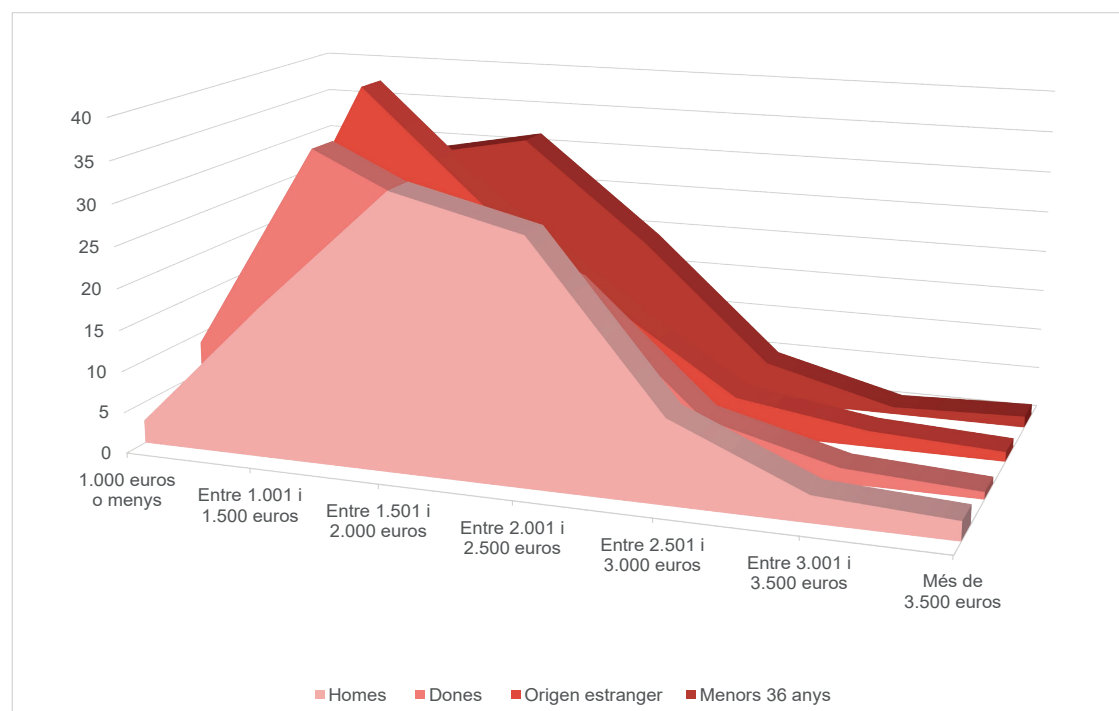
Taula 2.8. Distribució de les respostes segons trams d'ingressos mensuals nets

	Freqüència	%
1.000 euros o menys	414	5,4
Entre 1.001 i 1.500 euros	1.934	25,3
Entre 1.501 i 2.000 euros	2.320	30,4
Entre 2.001 i 2.500 euros	1.925	25,2
Entre 2.501 i 3.000 euros	631	8,3
Entre 3.001 i 3.500 euros	198	2,6
Més de 3.500 euros	128	1,7
No percebo cap retribució	81	1,1
Total	7.631	100

De nou, les diferències per col·lectius són força marcades. El gràfic següent mostra com mentre que la majoria dels homes es troben en una franja de salari

que va dels 1.501 fins els 2.500 euros, la distribució de dones, persones d'origen estranger i menors de 36 anys és notablement diferent, ja que aquests tres col·lectius tendeixen a concentrar-se en els trams de salari més baixos.

Gràfic 2.6. Distribució de respostes segons trams de salari i per col·lectius

Així, mentre que només un 2.8% dels homes té un salari de 1.000 euros o menys, aquest percentatge és entre les dones d'un 8.8%, mentre que entre les persones d'origen estranger i les menors de 36 anys representen un 10.9% i un 11.8% respectivament. Aquesta mateixa tendència es repeteix en el tram de salari immediatament posterior: un 18.4% dels homes guanyen entre 1.001 i 1.500 euros front al 34.3% de les dones, el 39.7% de les persones d'origen estranger o el 28.6% de les menors de 36 anys. En canvi, a partir dels 1.500 euros observem la tendència oposada.

2.3 Perfil sindical

La sistematització de la nostra base de dades ens ha permès creuar aquella amb els resultats de l'enquesta de manera anònima i així poder obtenir algunes característiques del perfil sindical de les persones que van participar al sondeig. S'ha de tenir en compte, no obstant això, que hi ha una petita quantitat de casos perduts (35 persones) dels quals no hem pogut creuar dades.

Pel que fa a l'antiguitat de l'afiliació, gairebé el 45% de les respostes corresponen a persones amb més de 10 anys d'antiguitat, que és també el col·lectiu més nombrós al conjunt de l'afiliació. Amb tot és també important el nombre de

respostes rebudes per part de les persones amb 4 o menys anys d'antiguitat (un 38% del total) i que és reflex de l'important nivell de renovació de l'afiliació des del darrer procés congressual, tal com es menciona a la introducció d'aquest informe. En general, veiem una important correspondència entre l'antiguitat de les persones de la mostra i la del conjunt de l'afiliació, si bé aquelles amb més antiguitat tendeixen a estar lleugerament sobrerepresentades com a conseqüència del ja mencionat biaix d'edat i que corregirem amb la ponderació de la mostra per aquesta variable.

Taula 2.9 Distribució de les respostes per antiguitat de l'afiliació

	Freqüència	%	% Afiliació	Nivell confiança	Marge d'error estadístic
Menys d'1 any	1.112	14,6	12,5	95%	2,8
Entre 1 i 4 anys	1.762	23,2	27,6	95%	2,3
Entre 5 i 10 anys	1.312	17,3	20,6	95%	2,6
Més de 10 anys	3.410	44,9	39,3	95%	1,6
Total	7.596	100,0	100,0	95%	1,1

Pel que fa a la distribució de les respostes per territori, aquella es correspon en gran mesura amb l'observada per al conjunt de l'afiliació. És a dir, el territori que aporta més respostes és el Barcelonès (gairebé 4 de 10), seguit ja de lluny pel Baix Llobregat - APAG (18.1%), el Vallès Occidental - Catalunya Central (14.5%) i el VORMAROS (10.1%). Finalment, els territoris amb menys presència a la mostra són Terres de Lleida, Comarques Gironines i Tarragona.

Taula 2.10 Distribució de respostes segons unió territorial

	Freqüència	%	% Afiliació	Nivell confiança	Marge d'error estadístic
Baix Llobregat-APAG	1.377	18,1	19,9	95%	2,6%
Barcelonès	2.879	37,9	34,5	95%	1,8%
Comarques Gironines	490	6,5	7,5	95%	4,3%
Tarragona	612	8,1	8,8	95%	3,9%
Terres de Lleida	370	4,9	4,7	95%	5,0%
V. Occidental-Cat. Central	1.101	14,5	13,8	95%	2,9%
VORMAROS	767	10,1	10,6	95%	3,5%
Total	7.596	100	100	95%	1,1%

Finalment, i pel que fa la distribució de les respostes segons la federació de pertinença de les persones enquestades, hi ha també una gran correspondència entre les més representades a la mostra i les majoritàries al conjunt de l'afiliació, si bé la desviació més important és la present a la Federació d'Educació, que si a la totalitat de l'afiliació representa un 7%, a la mostra comptabilitza un 13.4%

de les respostes. En canvi, entre les federacions més infrarepresentades trobem la d'Hàbitat i Serveis.

Taula 2.11 Distribució de les respostes per federacions¹

	Freqüència	%	% Afiliació	Nivell confiança	Marge d'error estadístic
Educació	1.019	13,4	6,8	95%	2,9%
FSC	1.776	23,4	22,6	95%	2,3%
Hàbitat	473	6,2	9,4	95%	4,4%
Indústria	2.111	27,8	28,7	95%	2,1%
Sanitat	557	7,3	7,0	95%	4%
Serveis	1.653	21,8	25,5	95%	2,4%
Total	7.589	100,0	100,0	95%	1,1%

¹ Acció Jove i Pensionistes i Jubilats són organitzacions del sindicat els membres de les quals consten en la seva pràctica totalitat com a afiliats a les diferents federacions que estructuren la nostra organització, raó per la qual no les incloem en l'anàlisi del perfil sindical de l'afiliació.

3. Participació i mitjans d'informació

3.1 Participació social

Un dels objectius de l'enquesta ha estat conèixer la participació social de la nostra afiliació més enllà del sindicat, i la seva implicació amb altres entitats o moviments de caràcter sociopolític.

Segons els resultats recollits, gairebé un 60% de l'afiliació actual és membre d'alguna entitat, associació o moviment social. D'aquelles persones, un 46.3% pertany a una única associació, entitat o moviment; un 28.9% a dues; un 15.8% a tres i el 9% restant a quatre o més. Per gènere no hi trobem grans diferències entre homes i dones, si bé la participació d'ells és lleugerament superior. D'altra banda aquesta xifra suposa un increment des del darrer sondeig general realitzat a l'afiliació al juliol de 2023, quan el % de participació social era de només un 54%, però encara es troba per sota de les xifres de participació detectades a l'enquesta sociopolítica de l'any 2021 (64.8%) i sobretot de la de l'any 2017, quan aquesta participació era de més del 77%.

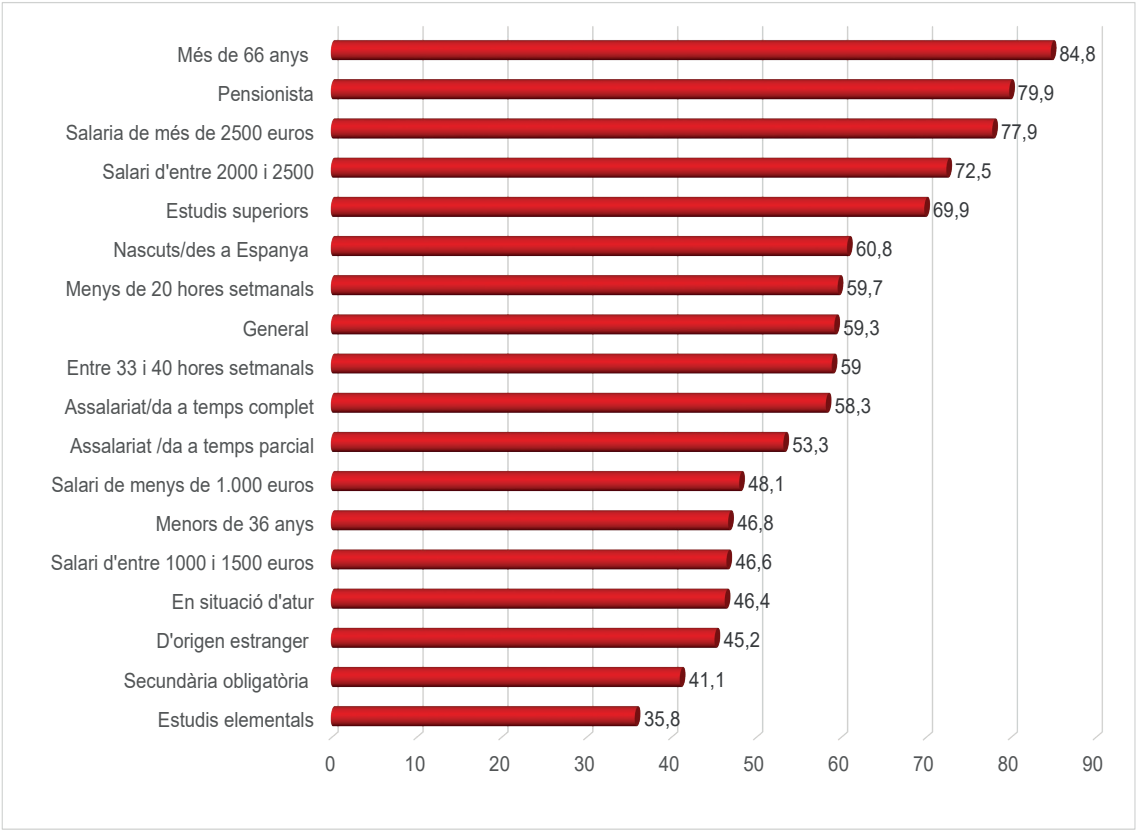
Taula 3.1. Percentatge de participació social de la nostra afiliació. Total i per gènere

	%
Total	59,3
Homes	59,3
Dones	59,1

Si ens fixem en les divergències per col·lectius segons la resta de característiques sociodemogràfiques, aquelles són notables. El gràfic següent mostra diferents grups a partir de les variables edat, origen, nivell d'estudis, ingressos, situació laboral i jornada de treball ordenats segons el seu nivell de participació social. Així, tenir més de 65 anys, ingressos per sobre dels 2.000 euros nets mensuals, estudis superiors o una jornada laboral per sota de les 40 hores setmanals són factors que afavoreixen una participació social per sobre de la mitjana.

En canvi, en l'extrem contrari trobem a aquelles persones amb estudis elementals o de només secundària obligatòria, salaris per sota dels 1.500 euros, jornades per sobre de les 40 hores setmanals, les persones en situació d'atur i al col·lectiu de les persones nascudes a l'estranger i les menors de 36 anys. És a dir, com era esperable, tenir de manera combinada una bona posició socioeconòmica i més temps lliure (factors fortament relacionats amb el nivell d'estudis, l'edat i l'origen de la persona) afavoreix aquesta participació social.

Gràfic 3.1. Percentatge de participació social de diferents col·lectius de l'afiliació

Finalment, cal destacar com l'antiguitat afiliativa es relaciona directament amb la participació social. És a dir, com més gran és aquesta antiguitat, més alt és també el nivell de participació social, segons es pot veure al gràfic següent.

Taula 3.2. Percentatge de participació social segons antiguitat de l'afiliació

	%
Menys d'1 any	45,7
Entre 1 i 4 anys	54,7
Entre 5 i 10 anys	59,5
Més de 10 anys	67,9

Pel que fa al tipus d'associacions i entitats on participa més la nostra afiliació trobem les entitats de solidaritat i cooperació i les entitats esportives, seguides de lluny per les associacions de mares i pares i les associacions culturals. Per gènere, els homes mostren un percentatge més alt de participació a entitats esportives, associacions culturals i partits polítics; mentre que elles participen més a les entitats de solidaritat i cooperació, les associacions de mares i pares i els col·legis professionals.

Taula 3.3. Percentatge de participació social per tipus d'associació o entitat. Total i per gènere

	Total	Homes	Dones
Solidaritat i cooperació	23,3	21,4	25,6
Entitat esportiva	21,4	25,4	16,4
Associació de mares i pares	14,4	11,8	17,5
Associació cultural	14	15,8	11,9
Plataformes i moviments socials	11,8	12,0	11,1
Partit polític	9,9	12,8	6,5
Associació veïnal	9,3	9,2	9,3
Col·legi professional	7,4	6,4	8,5
Església o altres organitzacions religioses	2,7	2,4	3,0

Si desagreguem aquesta informació per grups d'edat, l'afiliació més jove i més gran és la que participa més als partits polítics i a plataformes i moviments socials. Per la seva part, la participació a associacions veïnals i aquella a les entitats de solidaritat i cooperació s'incrementa amb l'edat, al igual que la participació a les associacions culturals, les entitats esportives i els col·legis professionals, sobretot a partir dels 50 anys. En canvi, la de les associacions de mares i pares es concentra sobretot entre els 36 i els 50 anys, per motius evidents. Finalment, la participació a organitzacions religioses és minoritària a tots els grups d'edat, si bé tendeix a incrementar-se sobretot a partir dels 50 anys.

Taula 3.4. Percentatge de participació social per tipus d'associació o entitat. Segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Solidaritat i cooperació	13,2	19,1	25,7	50,1
Entitat esportiva	12,7	22,2	22,7	22,3
Associació de mares i pares	7,3	26,0	8,5	1,1
Associació cultural	12,0	10,0	15,2	34,5
Partit polític	12,3	7,7	8,5	33,1
Col·legi professional	7,5	7	7,5	8,2
Associació veïnal	4,1	7,6	10,0	24,5
Plataformes i moviments socials	14,1	10,2	10,9	25,3
Església o altres organitzacions religioses	2,7	2,2	3,0	3,8

En general, i tal com era esperable, a l'incrementar-se el nivell educatiu s'incrementa també la participació a totes i cadascuna de les tipologies d'associacions i entitats mencionades. En tot cas, les diferències més marcades les trobem a les entitats de solidaritat i cooperació, les associacions culturals i els col·legis professionals, on la participació de l'afiliació amb estudis superiors gairebé triplica

en els tres casos aquella de les persones amb un nivell d'educació elemental. En canvi, la participació a organitzacions religioses és força semblant a tots els nivells educatius, si bé és també la més baixa a tots ells, amb l'excepció dels col·legis professionals entre els que tenen només estudis elementals.

Taula 3.5. Percentatge de participació social per tipus d'associació o entitat. Segons estudis

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Solidaritat i cooperació	12,1	13,1	21,2	30,7
Entitat esportiva	11,2	16,4	22,0	24,2
Associació de mares i pares	6,1	7,7	9,3	16,7
Associació cultural	6,6	6,8	11,6	19,3
Partit polític	8,2	5,6	9,7	12,1
Col·legi professional	0,0	0,4	0,5	12,6
Associació veïnal	6,3	6,8	9,6	11,4
Plataformes i moviments socials	5,6	7,9	10,5	14,3
Església o altres organitzacions religioses	1,3	1,7	2,1	3,4

Tal com vam mencionar a l'inici del capítol, la participació social de l'afiliació d'origen estranger és més baixa que la d'origen autòcton. Les dades següents corroboren aquest fet a tots els tipus d'associacions i entitats analitzades, amb l'excepció de l'església o altres organitzacions religioses, on la participació social de les persones nascudes a l'estranger és més alta que la d'aquelles nascudes a Espanya.

Taula 3.6. Percentatge de participació social per tipus d'associació o entitat. Per lloc de naixement

	Espanya	Estranger
Solidaritat i cooperació	24,0	16,8
Entitat esportiva	22,4	12,4
Associació de mares i pares	14,8	10,4
Associació cultural	14,7	7,6
Partit polític	10,3	6,2
Col·legi professional	7,6	5,1
Associació veïnal	9,5	6,9
Plataformes i moviments socials	12,1	8,7
Església o altres organitzacions religioses	2,4	5,7

Si analitzem aquestes dades de participació segons els ingressos, de nou es fa evident que, a mesura que augmenten aquells, també ho fa en general el grau de participació a totes les tipologies d'entitats i associacions analitzades, sobretot a partir dels 1.500 euros. L'excepció en aquest respecte és la participació a l'església i altres organitzacions religioses que presenta el seu nivell de participació més alt entre el col·lectiu de les persones amb ingressos mensuals de 1.000 euros o menys.

Taula 3.7. Percentatge de participació social per tipus d'associació o entitat. Per nivell d'ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Solidaritat i cooperació	16,2	17,2	21,0	34,4	35,6
Entitat esportiva	14,0	15,1	21,8	26,0	32,5
Associació de mares i pares	9,7	11,2	14,6	13,6	16,5
Associació cultural	12,6	8,6	12,6	20,5	24,4
Partit polític	7,2	5,8	8,7	15,2	15,7
Col·legi professional	2,9	2,0	5,6	11,5	16,9
Associació veïnal	6,8	7,6	10,0	12,9	11,9
Plataformes i moviments socials	9,7	8,7	11,2	15,3	15,4
Església o altres organitzacions religioses	4,3	2,1	2,4	3,1	3,5

Taula 3.8. Percentatge de participació social per tipus d'associació o entitat. Per antiguitat de l'afiliació

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Solidaritat i cooperació	14,4	18,9	20,2	31,3
Entitat esportiva	16,7	19,4	20,6	25
Associació de mares i pares	11,8	15,1	18,4	13,2
Associació cultural	8,4	11,1	13,4	18,6
Partit polític	5,0	6,9	8,3	14,9
Col·legi professional	6,9	7,3	6,3	8,0
Associació veïnal	6,2	7,2	9,1	12,0
Plataformes i moviments socials	7,5	10,8	11,2	14,5
Església o altres organitzacions religioses	3,7	2,6	2,1	2,6

Una altra dada que es veu reforçada amb aquest anàlisi és aquella que relaciona l'antiguitat afiliativa amb el nivell de participació social. Així, la taula anterior mostra que, com més alta és aquesta antiguitat, més s'incrementa la participació a tots els tipus d'entitats i associacions, amb l'excepció destacada, de nou, de la participació a l'església i altres organitzacions religioses, però també de les associacions de mares i pares a partir dels 10 anys d'antiguitat, la qual cosa es relaciona evidentment amb l'edat d'aquesta afiliació.

3.2. Mitjans d'informació

Una altra qüestió abordada a l'enquesta és la dels mitjans d'informació més utilitzats per la nostra afiliació. S'ha de tenir en compte que, de totes les opcions indicades, es va demanar a les persones enquestades que seleccionessin un màxim de tres respostes. La raó darrera d'aquesta decisió metodològica ha estat buscar que la persona prioritzi els mitjans que utilitza de manera més habitual i no tots els mitjans que hagi pogut utilitzar encara que sigui de manera eventual. Segons les dades resultants, els mitjans utilitzats més freqüentment són, per aquest ordre, la televisió i la premsa digital (gairebé empatats) seguits de les xarxes socials i la ràdio. En canvi, entre els menys utilitzats trobem el pòdcast i la premsa escrita en paper, per sota fins i tot de les amistats i familiars. Per gènere els homes fan un ús més intensiu de la premsa digital, de la ràdio i la premsa escrita, mentre que en el cas d'elles utilitzen més les xarxes socials i les amistats i familiars. En canvi, la televisió segueix sent el mitjà líder per a tots dos col·lectius. Aquestes dades són en realitat molt semblants a les de l'enquesta sociopolítica de l'any 2021, si bé destaca la caiguda en l'ús de la premsa escrita, que si en aquell moment era un dels mitjans més freqüentment utilitzats per gairebé un 20% de l'afiliació, ara ho és per a només un 13%. El mateix passa amb les amistats i els familiars, que era una de les fonts d'informació més freqüents per a 1 de cada 4 persones afiliades al 2021, mentre que ara ho és només per a un 14.3% del total.

Taula 3.9. Mitjans d'informació més utilitzats per l'afiliació.
Percentatge del total i per gènere

	Total	Homes	Dones
Televisió	61,4	62,7	60,1
Premsa digital	59,2	62,1	55,8
Xarxes socials	45,5	40,9	51,1
Ràdio	40,5	45,2	34,8
Amistats, familiars	14,3	10,1	19,3
Premsa escrita (en paper)	12,7	14,9	10,1
Pòdcast	9,1	8,8	9,2

Per edat, observem que, com més alta és aquella, més alt és l'ús que es fa dels mitjans tradicionals com la televisió, la ràdio i la premsa escrita. En canvi, el con-

trari seria cert en el cas de les xarxes socials, que destaquen com el mitjà més utilitzat per a informar-se entre les persones de 35 anys o menys. Així mateix, com més jove és l’afiliació, més pes té l’ús de nous mitjans com el pòdcast, però també l’entorn més proper (amistats i família). Finalment, és destacable la transversalitat de la premsa digital a tots els grups d’edat, si bé entre els més grans de 65 anys el seu ús és encara més alt, fregant el 70%, i gairebé empatant amb la televisió.

Taula 3.10. Mitjans d’informació més utilitzats per l’afiliació.
Percentatge per grups d’edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Televisió	40,7	54,9	70,3	70,8
Ràdio	17,0	37,5	47,2	49,3
Pòdcast	18,0	11,6	5,7	3,5
Premsa escrita (en paper)	4,3	7,7	15,8	36,3
Premsa digital	59,3	59,1	58,2	68,3
Xarxes socials	73,6	52,4	36,1	24
Amistats, familiars	25,5	17,5	10,1	6,8

Per origen, destaca com les persones nascudes a l’estranger fan un ús menor de la televisió, la premsa escrita i digital, i sobretot de la ràdio; mentre que utilitzen més freqüentment que l’afiliació nascuda a Espanya el pòdcast, les xarxes socials i les amistats i familiars. Aquest fet es podria relacionar amb la composició d’edat de l’afiliació d’origen estranger, que com ja vam mencionar és notablement més jove que la nascuda a dins de l’Estat espanyol.

Taula 3.11. Mitjans d’informació més utilitzats per l’afiliació.
Percentatge per origen

	Espanya	Estranger
Televisió	62,0	55,9
Ràdio	42,1	25,0
Pòdcast	8,8	11,9
Premsa escrita (en paper)	12,9	10,8
Premsa digital	59,6	55,6
Xarxes socials	44,7	53,4
Amistats, familiars	13,8	18,4

Pel que fa al nivell d’estudis, com més alt és aquell més es redueix l’ús de la televisió i el de les amistats i la família com a fonts principals d’informació. Al contrari, augmenta el de la ràdio, el pòdcast, la premsa escrita i sobretot la digital, que gairebé es duplica. Finalment, l’ús de les xarxes socials es manté força estable a tots els nivells educatius, si bé és lleugerament inferior en el cas de les persones

amb estudis superiors, entre les quals, encara i així, són utilitzades habitualment per un 44%.

Taula 3.12. Mitjans d'informació més utilitzats per l'afiliació.
Percentatge per nivell educatiu

	Estudis elementals	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Televisió	70,7	66,0	63,8	58,8
Ràdio	30,6	35,8	39,9	42,5
Pòdcast	3,9	6,1	7,6	10,7
Prensa escrita (en paper)	10,0	11,2	12,6	13,3
Prensa digital	35,7	49,5	56,6	64,2
Xarxes socials	48,9	47,9	48,9	44,1
Amistats, familiars	19,5	15,8	13,9	13,7

L'ús dels diferents mitjans d'informació segons el nivell d'ingressos guarda cert paral·lelisme amb aquell observat per nivell d'estudis degut a la relació entre totes dues variables. És a dir, com més alts són aquests ingressos més alt és l'ús que es fa de mitjans com la ràdio i la premsa digital. També hi ha un increment, encara que més discret, de l'ús de la premsa escrita i el pòdcast, mentre que es redueix l'ús de les xarxes socials i l'entorn més proper. En tot cas, la diferència més destacable aquí és la predominança a tots els nivells de salari de la televisió com el mitjà més utilitzat.

Taula 3.13. Mitjans d'informació més utilitzats per l'afiliació.
Percentatges segons ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Televisió	61,4	61,3	62,1	61,3	61,4
Ràdio	26,4	31,8	42,4	48,1	48,2
Pòdcast	8,1	7,4	9,9	9,6	10,3
Prensa escrita (en paper)	10,8	11,2	11,4	15,4	15,0
Prensa digital	51,5	52,4	57,9	64,5	71,5
Xarxes socials	55,7	51,7	46,5	38,5	36,7
Amistats, familiars	23,2	17,7	14,0	11,1	8,8

La situació laboral també implica diferències importants. Les persones pensionistes fan un ús més intensiu de la televisió, però també de la premsa digital i la premsa en paper, mentre que aquelles en situació d'atur s'informen prioritàriament mitjançant la televisió i les xarxes socials. Entre les persones assalariades, televisió, premsa digital i xarxes socials tenen un paper predominant, si bé aquelles que treballen a temps parcial (majoritàriament dones, però també joves)

són les que més s'informen mitjançant la família i les amistats i les que menys utilitzen altres mitjans clàssics com la ràdio o la premsa escrita.

Taula 3.14. Mitjans d'informació més utilitzats per l'afiliació.
Percentatge per situació laboral

	Persones assalariades a temps complet	Persones assalariades a temps parcial	En situació d'atur	Pensionistes
Televisió	60,6	57,8	59,2	72,8
Ràdio	41,5	26,9	32,1	48,1
Pòdcast	9,6	10,0	9,6	2,9
Premsa escrita (en paper)	11,1	8,8	10,4	30,7
Premsa digital	59,2	55,3	54,0	65,4
Xarxes socials	46,4	53,0	52,4	26,7
Amistats, familiars	14,1	22,5	16,6	7,5

Finalment, si fixem l'atenció en l'antiguitat de l'afiliació, les persones afiliades més recentment (fa menys d'un any) tenen com a mitjà d'informació més habitual les xarxes socials, la televisió i la premsa digital. Són també les que més utilitzen altres mitjans digitals com el pòdcast, però també les que més s'informen mitjançant familiars i amics. Al contrari, són les que menys utilitzen la ràdio i la premsa escrita. En canvi, entre l'afiliació més antiga (més de 10 anys), on trobem les persones de més edat, predomina d'una manera clara la televisió seguida de la premsa digital i la ràdio. També és el col·lectiu que fa ser servir més la premsa escrita i menys les xarxes socials, el pòdcast i l'entorn més proper per informar-se.

Taula 3.15. Mitjans d'informació més utilitzats per l'afiliació.
Percentatge per antiguitat

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Televisió	54,5	56,3	58,8	69,1
Ràdio	29,9	35,6	39,7	48,8
Pòdcast	11,5	11,2	8,9	6,6
Premsa escrita (en paper)	8,0	10,1	11,9	16,8
Premsa digital	54,3	59,4	57,7	61,6
Xarxes socials	58,4	47,9	46,5	37,9
Amistats, familiars	20,6	16,5	15,3	9,7

3.3. Xarxes socials

Com hem constatat en l'apartat anterior, les xarxes socials són ja la tercera font d'informació més utilitzada pel conjunt de la nostra afiliació només per darrera de la televisió i la premsa digital, i la principal font per a l'afiliació de 35 anys i menys. Per tant, conèixer quin ús fan les persones afiliades d'aquestes xarxes o quins tipus són les més utilitzades és primordial no només perquè la nostra organització pugui fer arribar el seu missatge d'una manera més directa a la nostra gent, sinó també per a apropar-se cada vegada més al jovent.

En aquesta pregunta també es va demanar a les persones enquestades una prioritització, ja que només es permetia escollir fins a un màxim de 3 respostes. Per tant, les dades resultants s'han de interpretar com les xarxes socials més freqüentment utilitzades per l'afiliació, significant allò que aquelles amb els % més baixos potser que també siguin utilitzades per més persones, però no de manera freqüent.

Una anàlisi general ens mostra que les xarxes socials més utilitzades són WhatsApp i Instagram, a les quals segueixen, ja a molta distància, altres com Facebook, Youtube, X o Twitter. Finalment, cal destacar que només un 16% del total de l'afiliació indica no utilitzar xarxes socials.

Per gènere, les dones fan un ús més intensiu que els homes de gairebé totes les principals xarxes socials, sent especialment important la bretxa en la utilització d'Instagram, on elles es troben més de 20 punts per sobre d'ells. Les excepcions a aquest respecte són Youtube i X, on els homes tenen una participació notablement més alta, i en menor mesura a altres xarxes socials més minoritàries entre el conjunt de l'afiliació com ara Telegram, Bluesky o Twitch. Tot això es tradueix en que la xifra d'homes afiliats que declaren no utilitzar cap xarxa social és gairebé 5 punts percentuals superior a la de les dones.

Taula 3.16. Ús de les xarxes socials. Percentatge total i per gènere

	Total	Homes	Dones
WhatsApp	43,0	42,5	43,7
Instagram	42,6	33,3	53,8
Facebook	25,0	22,8	27,7
Youtube	20,6	24,6	15,7
X (Twitter)	19,5	22,3	16,2
Telegram	12,2	12,8	11,4
TikTok	8,6	7,5	9,8
Altres	8,2	7,2	9,2
Linkedin	7,7	7,4	8,2
Bluesky	2,9	3,6	2,0
Twitch	0,7	0,9	0,4
No utilitzo xarxes socials	16,2	18,4	13,6

Per edat, l'ús d'aquestes xarxes difereix enormement. Com era esperable, a mesura que augmenta l'edat de l'afiliació, creix el % de persones que indiquen no utilitzar cap xarxa social. És a dir, entre les persones menors de 36 anys aquest % és de només un 7%, però entre l'afiliació de 66 anys aquelles que declaren no utilitzar cap xarxa social de manera freqüent són gairebé una de cada quatre. D'altra banda, aquestes divergències també són notables pel que fa a les xarxes més i menys utilitzades. Instagram apareix clarament com la xarxa social més popular entre les persones de 35 anys o menys, però a mesura que augmenta l'edat de l'afiliació disminueix el seu pes. El mateix passa amb la majoria de la resta de xarxes socials. L'excepció en aquest respecte la representen WhatsApp i Facebook, que segueixen la tendència oposada. És a dir, l'ús declarat d'aquestes dues xarxes socials creix a mesura que augmenta l'edat de l'afiliació. Així mateix l'ús de certes xarxes més minoritàries com Telegram o Bluesky també és més alt entre l'afiliació més gran.

Taula 3.17. Ús de les xarxes socials. Percentatge per grups d'edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
WhatsApp	61,6	47,6	36,9	20,6
Instagram	30,7	41,6	45,4	56,2
Facebook	29,8	20,7	16,8	14,9
Youtube	28,4	20,3	19,4	18,4
X (Twitter)	18,2	25,3	25,8	30,1
Telegram	17,3	10,1	6,3	1,6
TikTok	11,6	12,7	11,8	12,7
Altres	9,3	8,4	7,9	7,5
Linkedin	8,9	8,8	7,2	2,4
Bluesky	3,2	2,8	2,8	4,2
Twitch	2,3	0,8	0,2	0,2
No utilitzo xarxes socials	7,0	13,8	19,3	23,5

Respecte a l'ús de xarxes socials segons origen, les persones nascudes a l'estranger semblen utilitzar més les xarxes que aquelles nascudes a Espanya, ja que el % d'aquelles que no utilitza cap xarxa social és del 10% front al 17% de les persones afiliades d'origen autòcton. Allò es podria relacionar amb l'edat mitjana més baixa de l'afiliació d'origen estranger. Pel que fa a les xarxes més utilitzades, aquelles són de nou WhatsApp i Instagram en ambdós casos. En canvi, mentre que les persones nascudes a l'estranger fan en general un ús més alt de Facebook, Youtube, TikTok i LinkedIn; les nascudes a Espanya utilitzen més X, Telegram o Bluesky.

Si ens fixem en la relació entre ús de xarxes socials i nivell d'estudis, observem que són les persones amb estudis superiors les que menys les utilitzen i aquelles que més ho fan les que tenen només estudis elementals. Per tipus de xarxes,

WhatsApp és la més utilitzada a tots els nivells educatius, excepte en el cas dels estudis superiors, on ho és Instagram per una diferència de menys d'un punt percentual. D'altra banda, l'ús de Facebook i TikTok disminueix a mesura que augmenta el nivell d'estudis. En canvi, en el cas d'altres xarxes com Telegram, X, Bluesky i LinkedIn passa justament el contrari: el seu ús s'incrementa de manera paral·lela al nivell d'estudis.

Taula 3.18. Ús de les xarxes socials. Percentatge segons origen

	Espanya	Estranger
WhatsApp	43,1	42,8
Instagram	42,7	41,2
Facebook	24,1	33,4
Youtube	20,1	14,4
X (Twitter)	19,9	27,8
Telegram	12,5	9,5
TikTok	8,1	9,4
Altres	7,8	16,5
LinkedIn	7,2	12,3
Bluesky	3,1	1,5
Twitch	0,7	0,0
No utilitzo xarxes socials	16,8	10,0

Taula 3.19. Ús de les xarxes socials. Percentatge segons nivell d'estudis

	Estudis elementals	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
WhatsApp	53,8	45,8	45,8	40,5
Instagram	42,1	33,8	29,1	20,1
Facebook	40,2	43,5	45,6	41,3
Youtube	20,1	19,8	21,2	20,6
X (Twitter)	13,3	13,6	10,0	6,6
Telegram	11,6	8,3	8,9	7,6
TikTok	10,7	8,9	12,7	12,8
Altres	8,3	14,7	16,1	22,8
LinkedIn	2,8	2,3	5,5	10,2
Bluesky	0,5	1,3	2,1	3,8
Twitch	0,3	0,7	0,6	0,7
No utilitzo xarxes socials	10,7	14,7	14,2	17,7

Per situació laboral, les persones pensionistes són les que menys fan servir les xarxes socials, mentre que les que més les utilitzen són aquelles assalariades a temps parcial, un col·lectiu fortament feminitzat i dins del qual també trobem a

una proporció important de gent jove i de persones d'origen estranger, que com ja hem vist, són usuàries més habituals d'aquestes xarxes que els homes, la gent gran o que el conjunt de l'afiliació nascuda a Espanya. En la majoria dels casos, de nou, les dues xarxes socials més utilitzades són Instagram i WhatsApp, amb l'excepció del col·lectiu dels pensionistes, que utilitzen més WhatsApp i Facebook. Altres diferències notables són l'ús més habitual de LinkedIn entre les persones aturades o de TikTok entre les assalariades a temps parcial.

Taula 3.20. Ús de les xarxes socials. Percentatge segons situació laboral

	Assalariats a temps complet	Assalariats a temps parcial	Aturats	Pensionistes
WhatsApp	43,9	52,4	42,4	22,7
Instagram	41,8	44,4	39,7	53,7
Facebook	24,0	27,3	29,9	29,3
Youtube	20,9	17,3	23,1	19,5
X (Twitter)	20,3	16,6	19,5	15,7
Telegram	12,2	10,8	10,7	13,2
TikTok	8,6	14,1	11,9	2,4
Altres	7,9	6,0	14,9	2,7
LinkedIn	7,9	11,7	7,7	7,9
Bluesky	3,0	1,3	2,3	4,0
Twitch	0,7	0,6	1,2	0,2
No utilitzo xarxes socials	16,1	12,0	13,3	22,4

Finalment, i pel que fa a l'antiguitat de l'afiliació, quant més alta és aquesta antiguitat més alt és el % de persones que no utilitzen cap xarxa social. De nou WhatsApp i Instagram són les xarxes més utilitzades independentment de l'antiguitat afiliativa. En tot cas, a mesura que augmenta aquesta antiguitat, també augmenta l'ús de certes xarxes utilitzades freqüentment a l'activitat sindical com ara X, Facebook o Telegram, mentre que es redueix l'ús d'altres com TikTok.

Taula 3.21. Ús de les xarxes socials.
Percentatge segons antiguitat afiliativa

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
WhatsApp	51,0	46,7	43,4	35,9
Instagram	39,4	40,3	43,4	46,2
Facebook	24,9	23,4	25,0	26,1
Youtube	22,9	22,4	20,7	18,3
X (Twitter)	17,5	19,5	19,3	20,5
Telegram	13,7	9,5	8,9	5,8
TikTok	11,5	7,9	8,3	5,5
Altres	10,3	10,7	12,0	14,1
Linkedin	9,0	9,5	8,5	6,8
Bluesky	2,3	2,6	3,4	3,2
Twitch	1,2	0,5	1,0	0,3
No utilitzo xarxes socials	12,0	15,9	15,5	18,5

4. Opinions sobre qüestions socials i econòmiques

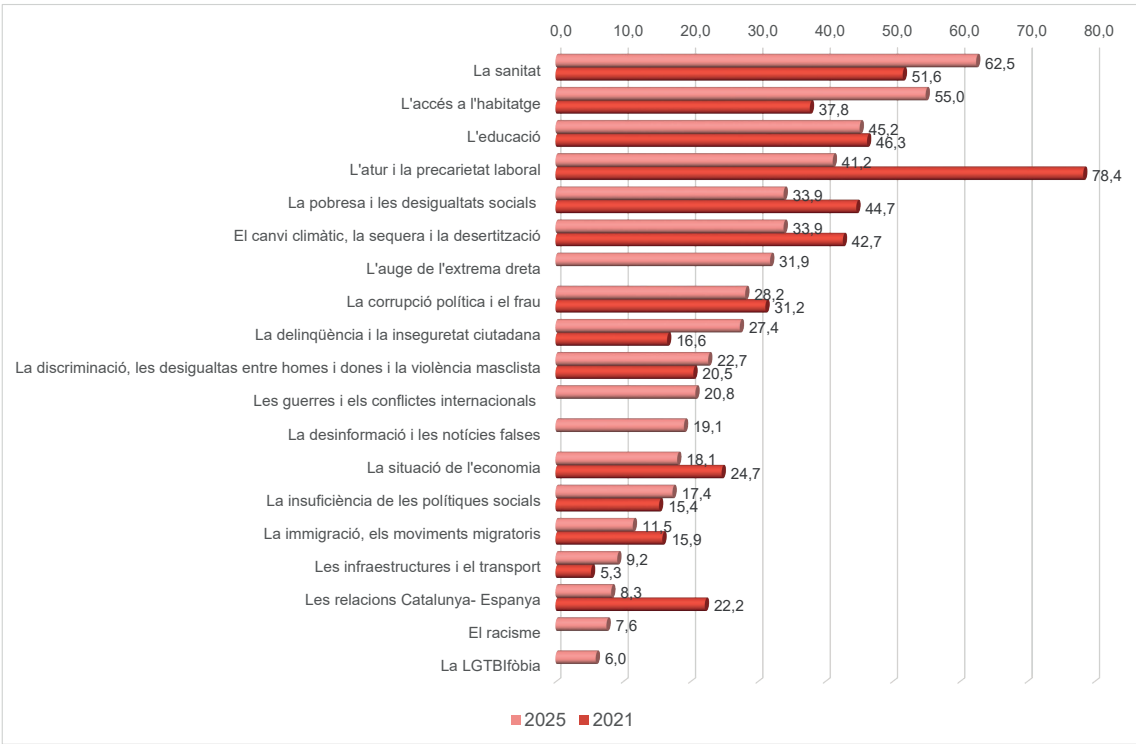
4.1 Preocupacions polítiques i socials

En la primera pregunta d'aquest bloc socioeconòmic es va sol·licitar a l'afiliació que indiqués quines qüestions d'un llistat de temàtiques socials, polítiques i econòmiques els preocupaven més. En aquest cas les persones afiliades podien triar un màxim de 5 respostes d'un llistat total de 19 temes, i per tant, els resultats finals han d'interpretar-se com una prioritització de la persona en la qual està indicant aquells problemes que li semblen més urgents, encara que pugui haver altres dins d'aquest llistat que també li preocupin.

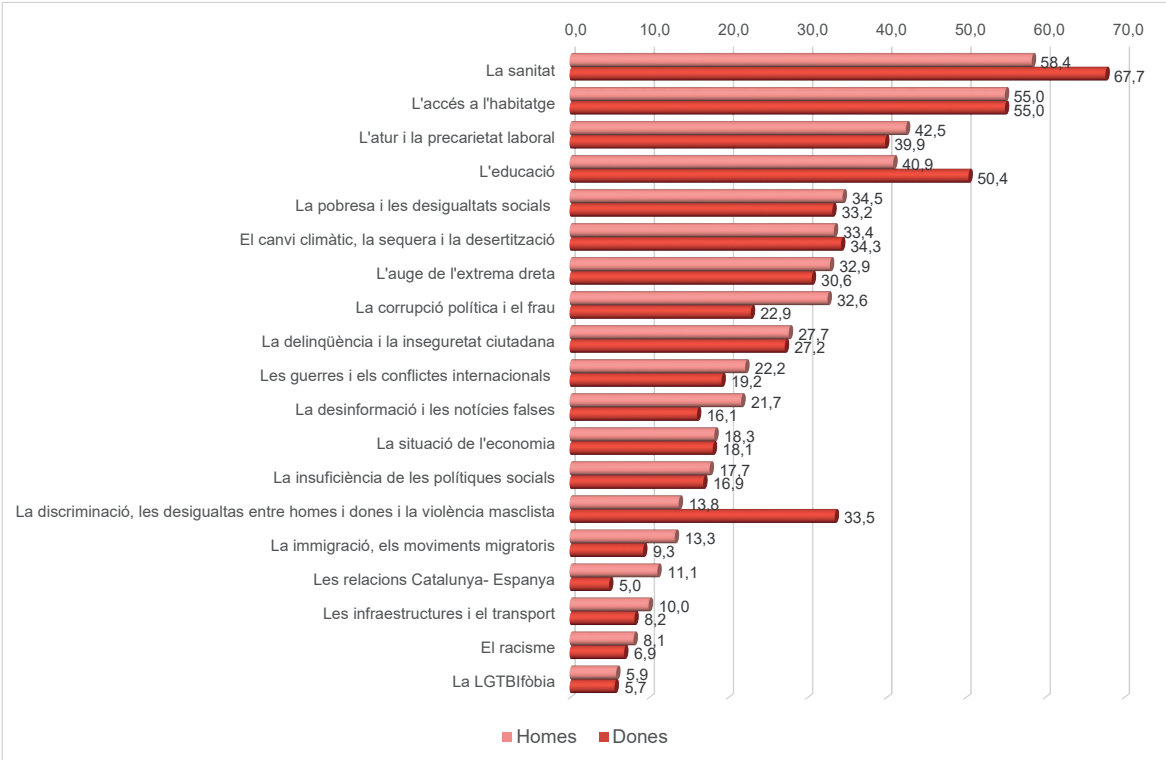
Les dades obtingudes ens indiquen que hi ha dues problemàtiques que destaquen entre les preocupacions de la nostra afiliació: la sanitat i l'accés a l'habitatge. A aquelles seguirien, ja a certa distància, l'educació i l'atur i la precarietat laboral, que es troben entre les principals preocupacions de més d'un 40% de l'afiliació. Aquesta prioritització suposa canvis importants respecte de l'enquesta sociopolítica realitzada al 2021, quan la principal preocupació de l'afiliació per a més d'un 78.4% era l'atur i la precarietat, que com hem vist, ara només es troba entre les principals preocupacions de poc més del 41%. En canvi, l'accés a l'habitatge ha experimentat el procés contrari: si al 2021 només un 37.8% ho mencionaven entre les seves principals preocupacions, a finals de 2024 ha passat a ser una de les problemàtiques principals per al 55% de l'afiliació. També la sanitat preocupa ara més que fa 4 anys (62.5% vs. 51.6%), mentre que l'educació es manté en nivells semblants. Pel que fa a altres problemàtiques com la pobresa i les desigualtats socials o el canvi climàtic, encara que segueixen situant-se entre les principals preocupacions del conjunt de l'afiliació, la seva puntuació és de gairebé 10 punts inferior a l'obtinguda en l'any 2021. Entre les problemàtiques que més han baixat o que ara semblarien preocupar molt menys que fa 4 anys destaquen les relacions Catalunya-Espanya i la situació de l'economia. Finalment cal destacar com l'auge de l'extrema dreta, una qüestió no considerada en les passades enquestes sociopolítiques, es situa ja com la setena problemàtica que més preocupa a la nostra afiliació.

Per gènere les dones es preocupen més per la sanitat, l'educació i sobretot per la discriminació, les desigualtats entre homes i dones i la violència masclista. En canvi, ells ho fan més per la corrupció política i el frau, la desinformació i les notícies falses i les relacions Catalunya-Espanya.

Gràfic 4.1. Principals preocupacions de l'afiliació.
Percentatges 2025 vs. 2021

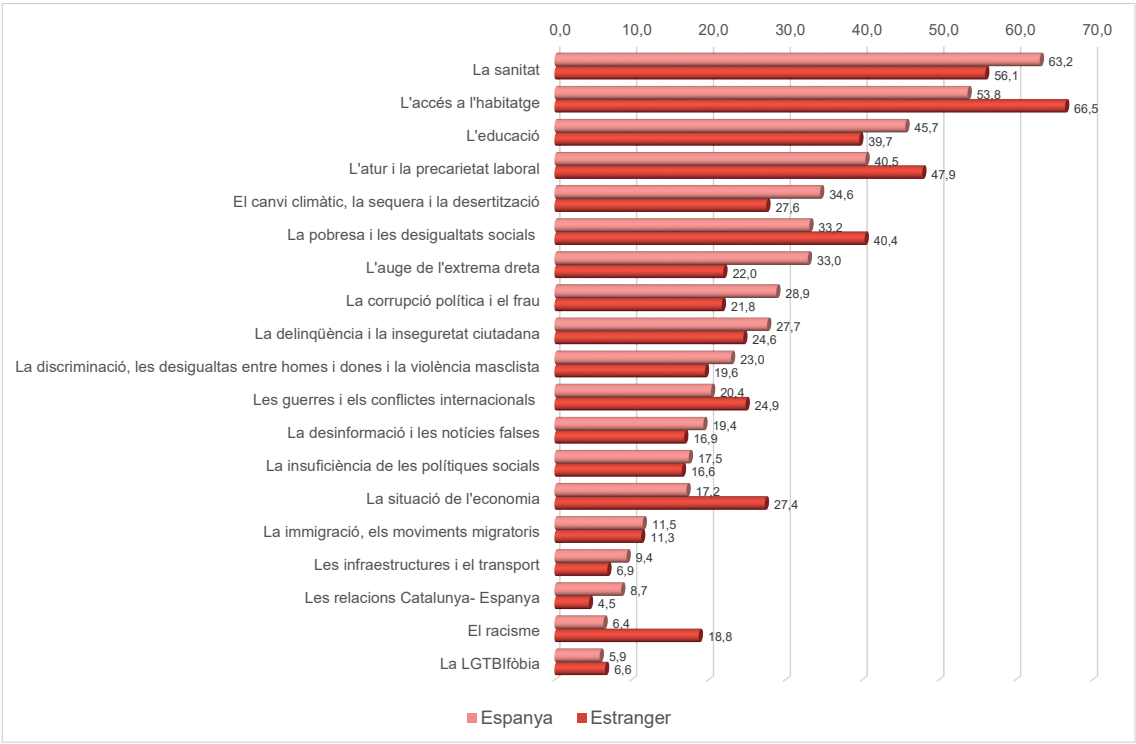

Gràfic 4.2. Principals preocupacions de l'afiliació.
Percentatges segons gènere

Pel que fa a les diferències per origen, les persones nascudes a l'estranger estan més preocupades que les nascudes a Espanya per l'accés a l'habitatge; l'atur i la precarietat laboral; la pobresa i les desigualtats socials; les guerres i els conflictes; la situació de l'economia i pel racisme i la xenofòbia.

Gràfic 4.3. Principals preocupacions de l'afiliació
Percentatges segons origen

En referència a les diferències segons l'edat, l'afiliació més jove té com a principal preocupació l'accés a l'habitatge, mentre que entre la resta de grups d'edat ho seria la sanitat. És destacable, a més, com a aquesta franja d'edat (35 anys o menys) és a la que més li preocupa la immigració i els moviments migratoris així com la situació de l'economia, les infraestructures i el transport i la LGTBIfòbia. En canvi, en l'extrem oposat, per sobre dels 65 anys preocupa més la pobresa i les desigualtats socials; el canvi climàtic, la sequera i la desertització; l'auge de l'extrema dreta, la desinformació i les notícies falses, la insuficiència de les polítiques públiques o les guerres i els conflictes internacionals. Finalment, als grups intermedis, a banda de la sanitat i l'accés a l'habitatge, preocupa sobretot l'educació i l'atur i la precarietat laboral.

Taula 4.1. Principals preocupacions de l'afiliació.
Percentatges segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
La sanitat	49,1	64,3	65,0	56,2
L'educació	37,5	52,8	42,2	34,9
L'accés a l'habitatge	69,1	51,4	54,5	54,9
L'atur i la precarietat laboral	39,3	40,2	43,7	30,5
La delinqüència i la inseguretat ciutadana	28,9	32,7	25,2	8,3
La pobresa i les desigualtats socials	31,1	30,7	34,9	52,1
El canvi climàtic, la sequera i la desertització	28,6	29,9	36,6	47,9
L'auge de l'extrema dreta	33,0	29,1	32,3	45,1
La corrupció política i el frau	27,5	28,7	28,7	22,4
La discriminació, les desigualtats entre homes i dones i la violència masclista	21,1	22,4	23,0	24,8
La situació de l'economia	28,9	22,1	14,0	5,2
Les guerres i els conflictes internacionals	18,2	20,0	20,8	31,6
La desinformació i les notícies falses	17,7	18,3	19,8	22,3
La insuficiència de les polítiques socials	16,6	16,0	17,9	24,0
La immigració, els moviments migratoris	16,1	12,1	10,4	8,0
Les infraestructures i el transport	10,7	9,5	8,8	7,7
El racisme	9,5	7,3	7,0	10,7
Les relacions Catalunya- Espanya	6,1	6,7	9,8	11,5
La LGTBIfòbia	10,9	5,9	5,4	2,0

Les diferències per nivell d'estudis són aquí també notables, si bé a tots ells es situa la sanitat i accés a l'habitatge com les dues principals problemàtiques actuals. D'alta banda, a mesura que augmenta el nivell educatiu més preocupa la pròpia educació; el canvi climàtic, la sequera i la desertització; l'auge de l'extrema dreta; la desinformació i les notícies falses; i la discriminació, les desigualtats entre homes i dones i la violència masclista. En canvi, quant més baix és el nivell educatiu més ho fa l'atur i la precarietat laboral; la pobresa i les desigualtats socials; la corrupció i el frau polític; la delinqüència i la inseguretat ciutadana o la situació de l'economia.

En realitat aquesta seria una tendència semblant a la que observem quan analitzem quines són les principals preocupacions de l'afiliació segons la variable ingressos. De nou sanitat i habitatge són les dues problemàtiques que més preocupen a tothom independentment del nivell de renda, si bé ho fan amb menys intensitat quan més alts són els ingressos mensuals nets. En canvi, a mesura que augmenten aquests ingressos augmenta també la preocupació per qüestions com l'educació; el canvi climàtic; l'auge de l'extrema dreta; la desinformació

i les notícies falses; la guerra i els conflictes internacionals, les infraestructures i el transport o les relacions Catalunya-Espanya. Al contrari, entre els salaris més baixos és més intensa la preocupació per l'atur i la precarietat laboral; la pobresa i les desigualtats; la delinqüència i la inseguretat ciutadana o la situació de l'economia. La diferència més important respecte de l'anàlisi per nivell educatiu és que aquí quan més alts són els ingressos de l'afiliació menor és la preocupació per la discriminació, les desigualtats entre homes i dones i la violència masclista. Veiem totes aquestes dades en les dues taules següents.

Taula 4.2. Principals preocupacions de l'afiliació.
Percentatges segons nivell educatiu

	Educació elemental (sense estudis + primària)	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
La sanitat	68,9	67,6	66,6	59,3
L'educació	62,9	57,6	56,4	53,3
L'accés a l'habitatge	39,7	42,5	42,1	47,4
L'atur i la precarietat laboral	22,1	26,1	29,2	38,5
La delinqüència i la inseguretat ciutadana	16,6	23,5	27,5	36,8
La pobresa i les desigualtats socials	57,1	52,4	46,2	35,5
El canvi climàtic, la sequera i la desertització	38,3	32,2	34,8	33,6
L'auge de l'extrema dreta	29,4	34,3	30,9	25,6
La corrupció política i el frau	31,6	33,1	30,4	24,5
La discriminació, les desigualtats entre homes i dones i la violència masclista	20,4	20,3	22,6	23,5
La situació de l'economia	18,3	16,9	18,3	23,0
Les guerres i els conflictes internacionals	16,5	16,9	19,1	19,9
La desinformació i les notícies falses	15,2	17,6	16,5	17,9
La insuficiència de les polítiques socials	23,4	23,5	19,0	16,1
La immigració, els moviments migratoris	6,9	11,0	10,6	12,3
Les infraestructures i el transport	7,1	5,9	9,0	10,1
El racisme	7,9	5,6	7,8	9,2
Les relacions Catalunya- Espanya	11,6	7,7	7,5	7,3
La LGTBIfòbia	6,3	5,2	5,4	6,4

Taula 4.3. Principals preocupacions de l'afiliació.
Percentatges segons ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
La sanitat	63,3	66,8	62,8	61,5	53,7
L'educació	62,0	57,6	53,8	53,2	52,1
L'accés a l'habitatge	40,6	44,5	45,2	46,3	46,8
L'atur i la precarietat laboral	57,7	50,6	40,4	32,3	29,6
La delinqüència i la inseguretat ciutadana	23,6	27,8	33,3	39,7	42,6
La pobresa i les desigualtats socials	39,5	33,5	33,2	33,4	35,4
El canvi climàtic, la sequera i la desertització	25,8	23,7	32,7	37,4	41,4
L'auge de l'extrema dreta	21,7	27,9	31,1	27,3	25,9
La corrupció política i el frau	28,1	30,6	29,6	24,5	19,7
La discriminació, les desigualtats entre homes i dones i la violència masclista	23,4	25,4	22,7	21,8	18,9
La situació de l'economia	13,1	16,0	20,1	19,3	26,1
Les guerres i els conflictes internacionals	16,3	17,3	19,1	25,6	25,7
La desinformació i les notícies falses	23,6	22,6	18,6	13,0	14,0
La insuficiència de les polítiques socials	17,9	16,3	17,6	18,8	16,3
La immigració, els moviments migratoris	12,0	11,0	11,2	12,1	12,1
Les infraestructures i el transport	6,7	7,6	8,8	10,3	12,6
El racisme	9,6	7,8	7,3	7,5	7,5
Les relacions Catalunya- Espanya	6,4	6,6	6,8	9,9	14,2
La LGTBIfòbia	6,1	6,4	5,7	6,1	5,2

Pel que fa a la situació laboral, la sanitat i l'accés a l'habitatge són les dues problemàtiques més urgents per a les persones assalariades. No obstant això, hi ha diferències importants entre les que treballen a temps complet i les que ho fan a temps parcial. Així, les primeres estan més preocupades que les segones pel canvi climàtic, la sequera i la desertització; l'auge de l'extrema dreta, la corrupció política i el frau o la desinformació i les notícies falses. En canvi, les persones assalariades a temps parcial, de les quals una gran majoria recordem que són dones amb salaris baixos i més temporalitat, expressen més preocupació per l'educació; l'atur i la precarietat laboral; la delinqüència i la inseguretat ciutadana; i la discriminació, les desigualtats entre homes i dones i la violència masclista. Les persones en situació d'atur, com és lògic, apunten a l'atur i la precarietat

laboral com la seva principal preocupació, juntament amb l'habitatge. A més, aquest col·lectiu és el que es mostra més preocupat per altres qüestions com la insuficiència de les polítiques públiques o la immigració i els moviments migratoris. Finalment, les persones pensionistes assenyalen a la sanitat i l'accés a l'habitatge com les qüestions més preocupants, si bé també puntuen per sobre de la resta en el seu grau de preocupació vers el canvi climàtic, la sequera i la desertització; la pobresa i les desigualtats socials, l'auge de l'extrema dreta o les guerres i els conflictes internacionals.

Taula 4.4. Principals preocupacions de l’afiliació.
Percentatges segons situació laboral

	Persones assalariades a temps complet	Persones assalariades a temps parcial	En situació d’atur	Pensionistes
La sanitat	63,1	64,1	57,1	60,4
L'educació	54,0	61,1	59,5	55,3
L'accés a l'habitatge	46,4	49,5	37,3	36,6
L'atur i la precarietat laboral	40,2	47,6	63,6	31,8
La delinqüència i la inseguretat ciutadana	33,3	30,3	27,3	46,0
La pobresa i les desigualtats socials	32,1	34,9	33,2	48,4
El canvi climàtic, la sequera i la desertització	31,5	25,5	28	43,2
L'auge de l'extrema dreta	29,3	23,6	26,9	24,0
La corrupció política i el frau	28,8	32,2	24,0	12,8
La discriminació, les desigualtats entre homes i dones i la violència masclista	22,3	27,5	20,5	23,2
La situació de l'economia	20,2	18,5	21,2	27,8
Les guerres i els conflictes internacionals	19,3	20,8	17,6	6,1
La desinformació i les notícies falses	19,3	13,5	19,1	23,0
La insuficiència de les polítiques socials	16,7	16,3	18,4	23,0
La immigració, els moviments migratoris	11,7	11,6	13,9	8,0
Les infraestructures i el transport	9,8	5,4	9,1	7,2
El racisme	8,2	5,7	10,0	10,9
Les relacions Catalunya- Espanya	7,4	6,3	8,7	9,4
La LGTBIfòbia	6,4	5,7	4,7	2,8

Finalment, i pel que fa a l'antiguitat afiliativa, si bé sanitat, habitatge i educació continuen sent les problemàtiques que més preocupen a tothom, quan més baixa és aquesta antiguitat més preocupen també aquelles qüestions que es perceben com més urgents o que poden tenir un impacte a més curt termini en el dia a dia de les persones enquestades, com podrien ser l'atur i la precarietat laboral, la delinqüència i la inseguretat ciutadana, la situació de l'economia, la immigració, el racisme o la LGTBIfòbia. En canvi, a mesura que augmenta aquesta antiguitat també ho fa la preocupació de l'afiliació per qüestions amb un impacte a més llarg termini o menys perceptibles en la seva quotidianitat com ara el canvi climàtic, l'auge de l'extrema dreta, la desinformació i les notícies falses, les guerres i els conflictes internacionals o les relacions Catalunya-Espanya.

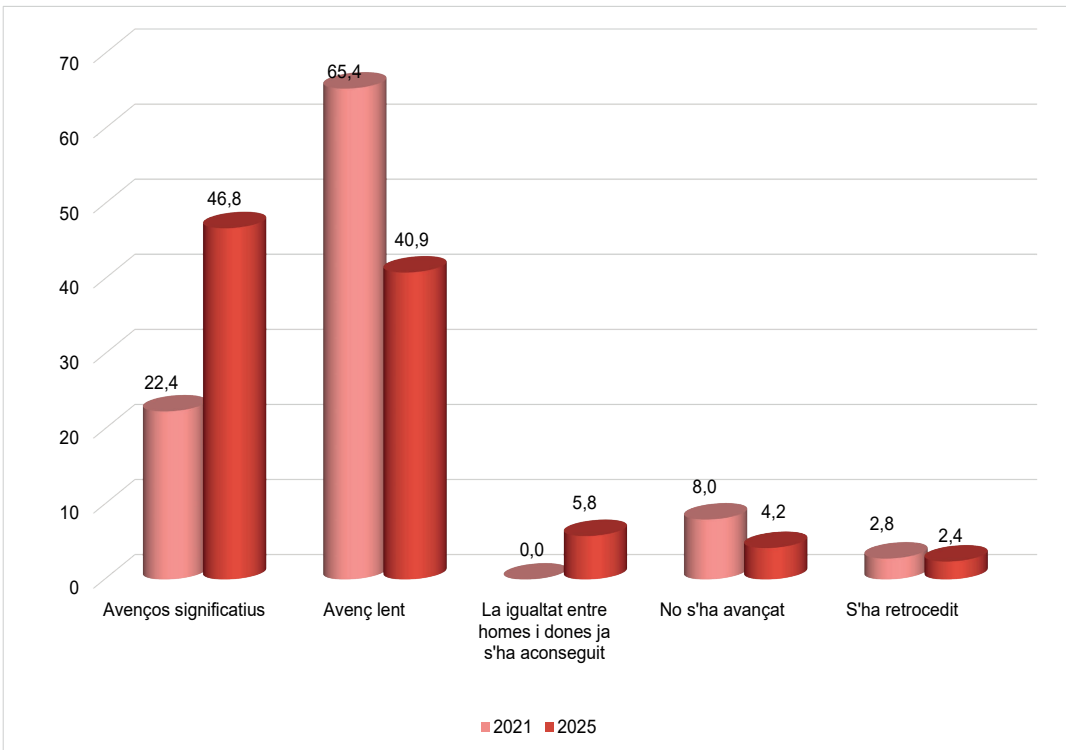
Taula 4.5. Principals preocupacions de l'afiliació.
Percentatges segons antiguitat afiliativa

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
La sanitat	59,0	61,4	65,2	63,6
L'educació	58,0	57,5	53,5	52,8
L'accés a l'habitatge	45,4	46,1	46,6	43,7
L'atur i la precarietat laboral	48,3	41,5	40,0	38,5
La delinqüència i la inseguretat ciutadana	27,7	33,8	31,5	37,8
La pobresa i les desigualtats socials	32,1	31,4	31,8	37,4
El canvi climàtic, la sequera i la desertització	31,7	30,0	30,6	22,4
L'auge de l'extrema dreta	24,1	29,1	30,9	37,7
La corrupció política i el frau	29,5	28,6	30,5	26,3
La discriminació, les desigualtats entre homes i dones i la violència masclista	23,1	22,8	23,1	22,3
La situació de l'economia	25,3	21,3	20,8	11,7
Les guerres i els conflictes internacionals	16,8	19,2	17,1	21,0
La desinformació i les notícies falses	18,7	18,3	20,3	23,7
La insuficiència de les polítiques socials	16,7	16,7	15,0	19,1
La immigració, els moviments migratoris	12,8	12,4	12,0	10,1
Les infraestructures i el transport	8,2	8,3	9,8	9,9
El racisme	9,4	8,1	5,9	7,1
Les relacions Catalunya- Espanya	5,8	7,3	9,4	9,6
La LGTBIfòbia	7,4	6,3	6,0	5,1

4.2. Igualtat de gènere

Davant la pregunta de com qualificaria els avenços que s’han produït en la igualtat de gènere entre homes i dones, l’opinió de l’afiliació es troba força dividida entre aquelles persones que pensen que s’han produït avenços significatius (46.8%) i les que consideren que l’avenç ha sigut lent (40.9%), que no s’ha avançat (4.2%) o que s’ha retrocedit (2.4%). Finalment, gairebé un 5.8% creu que la igualtat entre homes i dones ja s’ha aconseguit. A més, si es fixem en l’evolució des de l’any 2021, veiem com en aquell moment eren una clara majoria les persones que pensaven que s’havia produït un avenç lent, mentre que els que parlaven d’avenços significatius eren només el 22.4%.

Gràfic 4.4. Valoració de l’avenç en igualtat de gènere del conjunt de l’afiliació al 2021 i al 2025 (%)

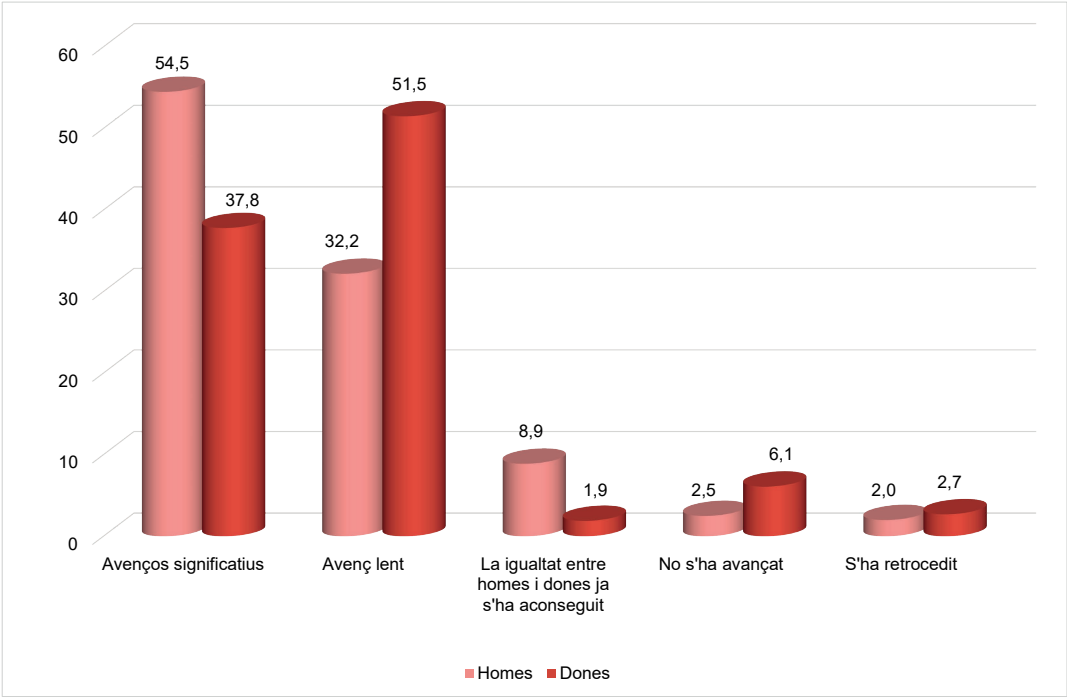

Per gènere, els homes tendeixen a considerar majoritàriament que els avenços han sigut significatius, mentre que entre les dones predomina la visió que l’avenç ha sigut lent. També entre ells és més alt el percentatge dels que consideren que la igualtat entre homes i dones ja s’ha aconseguit, mentre que les dones predominen entre les persones que pensen que no s’ha avançat o que s’ha retrocedit.

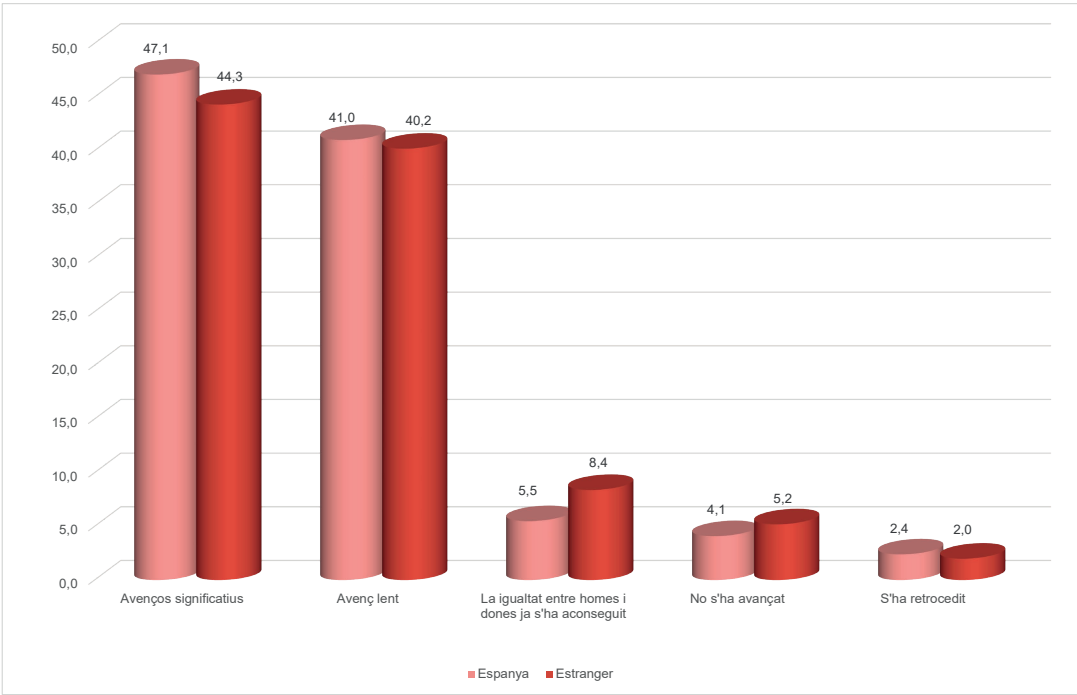
Si ens fixem en les respostes a aquesta qüestió segons el lloc de naixement, malgrat que són menys les persones d’origen estranger respecte de les nascudes a Espanya les que pensen que els avenços en matèria d’igualtat de gènere han sigut significatius, en canvi són més nombroses les que opinen que la igualtat entre homes i dones ja s’ha aconseguit. D’altra banda, els percentatges de

persones que opinen que aquests avenços han sigut lents, que no s'ha avançat o que, fins i tot, s'ha retrocedit és molt semblant entre les nascudes a Espanya i aquelles que ho han fet a l'estranger.

Gràfic 4.5. Valoració de l'avenç en igualtat de gènere.
Percentatges segons gènere

Gràfic 4.6. Valoració de l'avenç en igualtat de gènere.
Percentatges segons origen

Pel que fa a les valoracions d'aquest aspecte segons l'edat, quant més alta és aquella més augmenta el % de les persones que opinen que els avenços en matèria d'igualtat de gènere han sigut significatius i més disminueix el de les que pensen que l'avenç ha sigut lent, que no s'ha avançat o que s'ha retrocedit. Amb tot, és destacable com és l'afiliació de 35 anys i menys la que té un % més alt de persones que opinen que la igualtat entre homes i dones ja s'ha aconseguit.

Taula 4.6. Valoració de l'avenç en igualtat de gènere
Percentatges segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Avenços significatius	43,0	43,4	49,0	58,4
Avenç lent	38,9	42,0	41,0	36,6
La igualtat entre homes i dones ja s'ha aconseguit	9,3	7,2	4,3	1,7
No s'ha avançat	5,7	4,7	3,6	2,5
S'ha retrocedit	3,2	2,7	2,1	0,8

Segons nivell d'estudis, quan més alt és aquell més disminueix el percentatge de persones que pensen que els avenços han sigut significatius i augmenta el nombre d'aquelles que parlen d'un avenç lent o que opinen que s'ha retrocedit. Però a més, l'augment del nivell educatiu també porta a una moderació de les posicions més extremes, ja que entre les persones d'estudis superiors trobem no només el percentatge més baix de persones que pensen que la igualtat entre homes i dones ja s'ha aconseguit sinó també d'aquelles que opinen que no s'ha avançat.

Taula 4.7. Valoració de l'avenç en igualtat de gènere.
Percentatges segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Avenços significatius	51,5	48,3	47,6	45,8
Avenç lent	32,1	38,9	39,4	42,6
La igualtat entre homes i dones ja s'ha aconseguit	10,5	5,6	6,5	5,2
No s'ha avançat	5,0	4,3	4,9	3,8
S'ha retrocedit	1,0	2,9	1,6	2,6

Si analitzem les dades segons el tram d'ingressos de l'afiliació, la tendència general que trobem és que, quan més alts són aquests ingressos, més optimista és la posició de l'afiliació respecte dels avenços que s'han produït en matèria d'igualtat. És a dir, a mesura que creixen els ingressos s'incrementa el % de persones que opinen que aquests avenços han sigut significatius, però també la

proporció de persones que pensen que la igualtat entre homes i dones ja s'ha aconseguit fins als 2.500 euros d'ingressos mensuals. En canvi, es redueix el percentatge de l'afiliació que qualifica l'avenç de lent o que pensa que no s'ha avançat; mentre que la proporció de persones que pensen que s'ha retrocedit en aquesta matèria es redueix de nou també fins als 2.500 euros d'ingressos mensuals.

Taula 4.8. Valoració de l'avenç en igualtat de gènere.
Percentatges segons ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Avenços significatius	40,2	41,2	47,4	51,5	52,6
Avenç lent	44,7	44,6	40,4	38	38,2
La igualtat entre homes i dones ja s'ha aconseguit	4,1	5,3	6,1	6,3	5,1
No s'ha avançat	7,5	6,2	3,9	2,7	1,4
S'ha retrocedit	3,5	2,8	2,3	1,4	2,7

Finalment, i respecte de l'anàlisi d'aquesta qüestió segons l'antiguitat de l'afiliació, aquelles persones amb una antiguitat més baixa (menys d'un any) són les que es troben més dividides entre les que d'una banda parlen d'avenços significatius o afirmen que la igualtat de gènere ja s'ha aconseguit, i d'altra banda les que opinen que l'avenç ha sigut lent, que no s'ha avançat o s'ha retrocedit. A mesura que augmenta l'antiguitat, no obstant això, augmenta la proporció de l'afiliació que pensa que hi ha hagut avenços significatius i es redueix la que pensa que l'avenç ha sigut lent, que no s'ha avançat o s'ha retrocedit, però també la dels que afirmen que la igualtat ja s'ha aconseguit.

Taula 4.9. Valoració de l'avenç en igualtat de gènere.
Percentatges segons antiguitat de l'afiliació

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Avenços significatius	42,6	43,9	43,6	52,1
Avenç lent	41,7	41,9	42,9	38,9
La igualtat entre homes i dones ja s'ha aconseguit	7,6	6,4	6,2	4,4
No s'ha avançat	5,3	5,0	4,2	3,0
S'ha retrocedit	2,7	2,7	3,1	1,7

Una altra pregunta del qüestionari va sol·licitar a les persones enquestades valorar en una escala de l'1 (gens d'acord) al 5 (molt d'acord) el seu grau d'acord amb tot un seguit de mesures per afavorir la igualtat de gènere. En general, la mesura

millor valorada i que desperta més consens és la de prioritzar la lluita contra la bretxa salarial, seguida d'aquella que parla de garantir la presència paritària de les dones en llocs de responsabilitat política i, finalment, la discriminació positiva cap a les dones dins de les empreses. En canvi, les afirmacions que sostenen que n'hi ha prou amb garantir la igualtat d'oportunitats i sobretot aquella que indica que no calen intervencions excepcionals són les pitjor valorades.

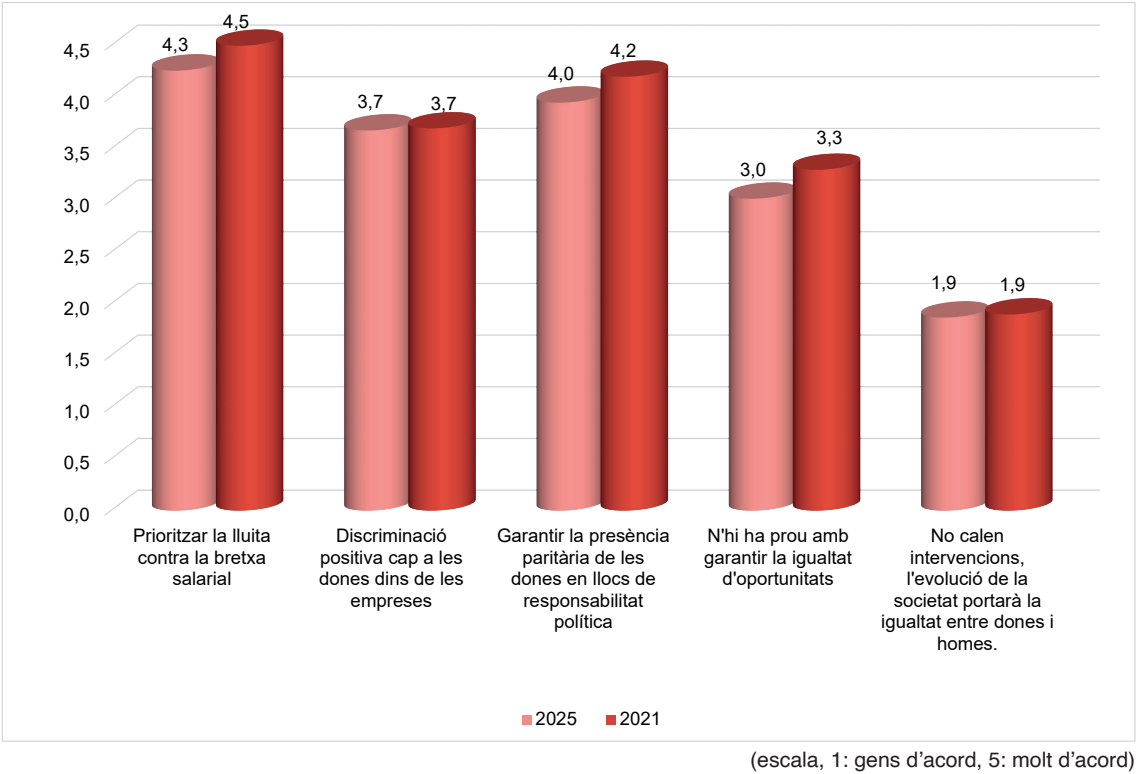
Taula 4.10. Valoració de mesures per afavorir la igualtat entre homes i dones

	Mitjana	Desviació típica
Prioritzar la lluita contra la bretxa salarial	4,3	1,10
Discriminació positiva cap a les dones dins de les empreses	3,7	1,29
Garantir la presència paritària de les dones en llocs de responsabilitat política	4,0	1,22
N'hi ha prou amb garantir la igualtat d'oportunitats	3,0	1,44
No calen intervencions, l'evolució de la societat portarà la igualtat entre dones i homes	1,9	1,25

És destacable com totes aquestes mesures (amb l'excepció de la discriminació positiva cap a les dones dins de les empreses) reben una valoració lleugerament més baixa que aquella que van obtenir en l'enquesta sociopolítica de l'any 2021². Finalment, les afirmacions que indiquen que no calen aquests tipus d'intervencions o que hi ha prou amb garantir la igualtat d'oportunitats reben un suport molt semblant al que ja tenien en aquell moment, si bé la valoració de l'última d'elles baixa lleugerament.

² L'enquesta sociopolítica de l'any 2021 incloïa dues mesures de discriminació positiva de les dones dins de les empreses: garantir la presència paritària de dones en llocs de responsabilitat a la empresa, que va ser valorada amb un 4.2, i la reserva de llocs de treball per a la promoció laboral de les dones, que va rebre un 3.7, i que és el valor que es reflecteix en el gràfic 4.7.

Gràfic 4.7. Valoració de mesures per afavorir la igualtat entre homes i dones. 2025 vs. 2021

Per gènere, les dones valoren molt més positivament totes les mesures correctores proposades, al mateix temps que donen un suport més baix que els homes a les afirmacions que n'hi ha prou amb garantir la igualtat d'oportunitats i que no calen intervencions ja que l'evolució de la societat portarà la igualtat entre homes i dones.

Taula 4.11. Valoració de mesures per afavorir la igualtat entre homes i dones. Segons gènere

	Dones	Homes
Prioritzar la lluita contra la bretxa salarial	4,4	4,1
Discriminació positiva cap a les dones dins de les empreses	4,0	3,5
Garantir la presència paritària de les dones en llocs de responsabilitat política	4,2	3,7
N'hi ha prou amb garantir la igualtat d'oportunitats	2,8	3,2
No calen intervencions, l'evolució de la societat portarà la igualtat entre dones i homes	1,7	2,0

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Taula 4.12. Valoració de mesures per afavorir la igualtat entre homes i dones. Segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Prioritzar la lluita contra la bretxa salarial	4,1	4,2	4,3	4,4
Discriminació positiva cap a les dones dins de les empreses	3,5	3,6	3,7	3,8
Garantir la presència paritària de les dones en llocs de responsabilitat política	3,9	3,9	4,0	4,0
N'hi ha prou amb garantir la igualtat d'oportunitats	3,0	3,0	3,0	2,9
No calen intervencions, l'evolució de la societat portarà la igualtat entre dones i homes	2,0	1,9	1,8	1,7

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Per grups d'edat, l'afiliació més jove tendeix a valorar de manera més baixa totes les mesures correctores proposades, mentre que també és la que dona més suport a l'afirmació que la pròpia evolució de la societat portarà la igualtat de gènere i que, per tant, no calen intervencions addicionals.

Si ens fixem en el nivell educatiu, a mesura que augmenta aquell també ho fa la valoració de la majoria de les mesures correctores, amb excepció de la discriminació positiva cap a les dones dins de les empreses. En canvi, quant més baix és el nivell d'estudis més suport reben les afirmacions que indiquen que no calen intervencions extraordinàries o que n'hi ha prou amb garantir la igualtat d'oportunitats.

Taula 4.13. Valoració de mesures per afavorir la igualtat entre homes i dones. Segons estudis

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Prioritzar la lluita contra la bretxa salarial	4,1	4,2	4,2	4,3
Discriminació positiva cap a les dones dins de les empreses	3,8	3,8	3,7	3,7
Garantir la presència paritària de les dones en llocs de responsabilitat política	3,9	4,0	3,9	4,0
N'hi ha prou amb garantir la igualtat d'oportunitats	3,3	3,3	3,1	2,9
No calen intervencions, l'evolució de la societat portarà la igualtat entre dones i homes	2,4	2,1	2,0	1,7

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Pel que fa al nivell d'ingressos, quan més alts són aquells pitjor valoració reben les mesures correctores proposades que parlen de la discriminació positiva de les dones dins de les empreses o de garantir la seva presència paritària en llocs de responsabilitat política. Aquesta tendència es podria relacionar amb el fet que els homes estan molt més representats que les dones en els trams de salaris més alts i també són els que ocupen majoritàriament els llocs de treball millor valorats que podrien ser objecte d'aquestes mesures de discriminació positiva. L'excepció a aquest respecte és la lluita contra la bretxa salarial, que rep més suport quant més alt és el nivell d'ingressos. D'altra banda, a mesura que disminueixen els ingressos més suport reben afirmacions com que n'hi ha prou amb garantir la igualtat d'oportunitats i que l'evolució de la societat portarà per si mateixa la igualtat d'oportunitats sense necessitat d'intervencions addicionals.

Taula 4.14. Valoració de mesures per afavorir la igualtat entre homes i dones. Segons ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Prioritzar la lluita contra la bretxa salarial	4,1	4,2	4,3	4,3	4,3
Discriminació positiva cap a les dones dins de les empreses	3,7	3,9	3,7	3,6	3,5
Garantir la presència paritària de les dones en llocs de responsabilitat política	4	4,1	3,9	3,9	3,8
N'hi ha prou amb garantir la igualtat d'oportunitats	3,2	3,1	3,1	2,9	2,9
No calen intervencions, l'evolució de la societat portarà la igualtat entre dones i homes	2,0	2,0	1,9	1,8	1,7

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

4.3. Treball de cures

En aquest apartat es va demanar a l'afiliació que valorés un seguit d'afirmacions referents al treball de cures en una escala de l'1 (molt en desacord) al 5 (molt d'acord). La majoria de les afirmacions reben un alt suport, sent les millor valorades aquelles que fan referència al paper de l'Administració pública com a proveïdora dels serveis de cures i el reconeixement dels treballs de cures com a treballs essencials per a la nostra societat. En canvi, l'afirmació que desperta menys consens és aquella que parla de les cures com una responsabilitat de les famílies.

De fet, si comparem aquestes dades amb les de l'enquesta sociopolítica de l'any 2021, veiem com el suport a l'afirmació que les cures han de ser responsabilitat

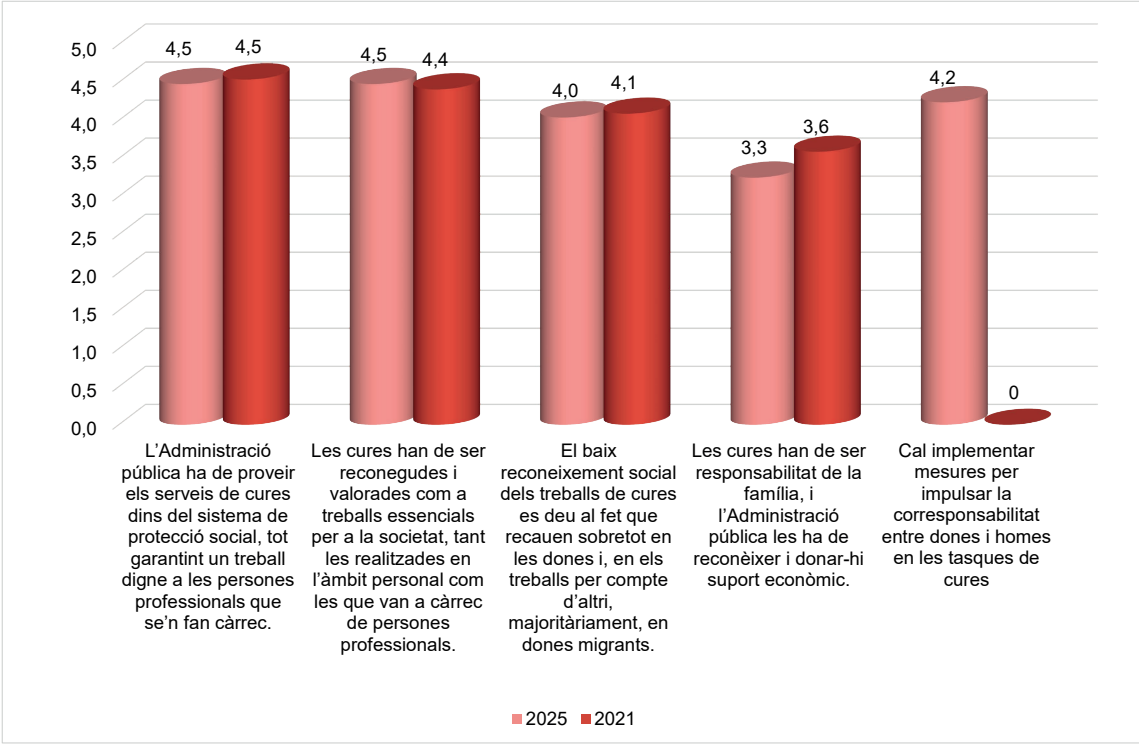
de les famílies és el que més ha baixat, mentre que la resta reben una puntuació molt semblant.

Taula 4.15. Grau d'acord amb afirmacions sobre el treball de cures. Conjunt de l'afiliació

	Mitjana	Desviació típica
L'Administració pública ha de proveir els serveis de cures dins del sistema de protecció social, tot garantint un treball digne a les persones professionals que se'n fan càrrec	4,48	0,88
Les cures han de ser reconegudes i valorades com a treballs essencials per a la societat, tant les realitzades en l'àmbit personal com les que van a càrrec de persones professionals.	4,48	0,86
El baix reconeixement social dels treballs de cures es deu al fet que recauen sobretot en les dones i, en els treballs per compte d'altri, majoritàriament, en dones migrants	4,04	1,19
Les cures han de ser responsabilitat de la família, i l'Administració pública les ha de reconèixer i donar-hi suport econòmic.	3,25	1,37
Cal implementar mesures per impulsar la corresponsabilitat entre dones i homes en les tasques de cures	4,24	1,04

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Gràfic 4.8. Grau d'acord amb afirmacions sobre el treball de cures. Total de l'afiliació als anys 2021 i 2025

Pel que fa a les diferències per gènere, les dones tendeixen a donar un suport més alt a totes les afirmacions indicades, especialment a aquella que sosté que el baix reconeixement social dels treballs de cures es deu al seu alt grau de feminització i a aquella altra que fa referència a la necessitat d'implementar mesures per impulsar la corresponsabilitat entre homes i dones.

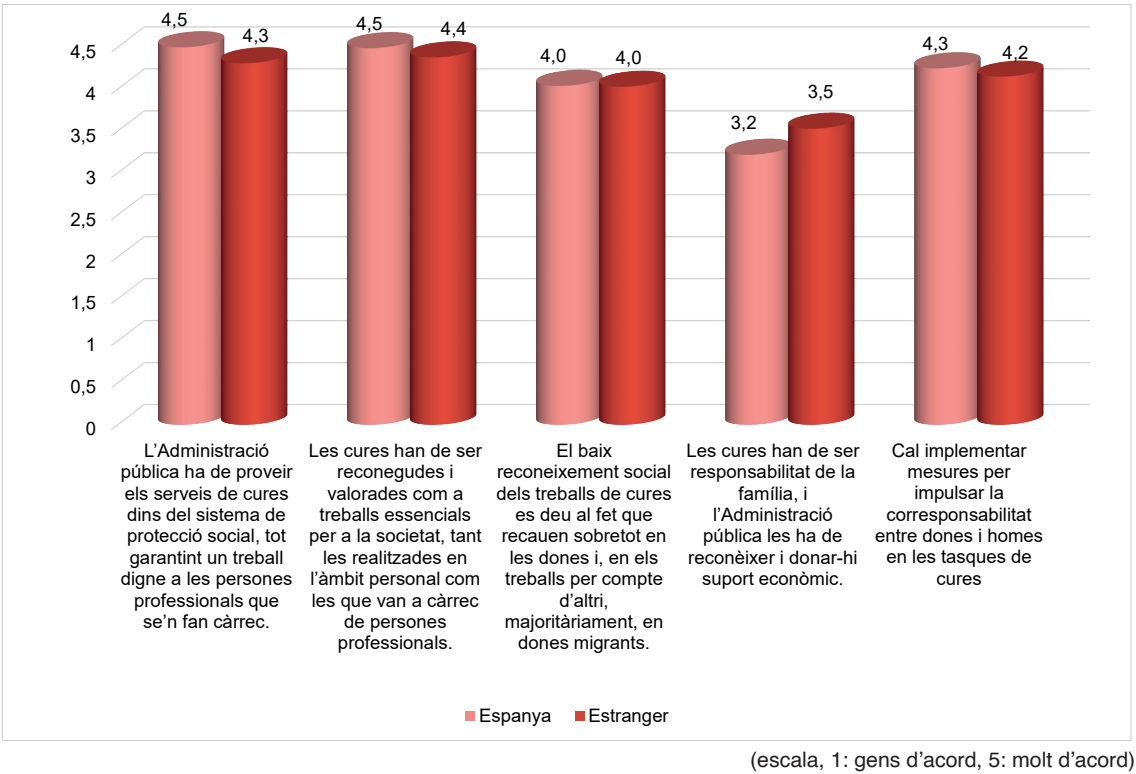
Gràfic 4.9. Grau d'acord amb afirmacions sobre el treball de cures. Segons gènere

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Per origen, l'afiliació nascuda a l'estranger tendeix a estar lleugerament menys d'acord amb la majoria de les afirmacions indicades, amb l'excepció d'aquella que diu que les cures haurien de ser responsabilitat de les famílies, a la qual dona un suport més alt que l'afiliació nascuda dins de l'Estat espanyol.

Gràfic 4.10. Grau d'acord amb afirmacions sobre el treball de cures. Segons origen

Per edats, l'afiliació més gran (aquella que té 66 anys i més) és la que més d'acord es troba amb la majoria de les afirmacions, amb l'excepció d'aquella que parla de les cures com a una responsabilitat familiar, a la qual dona la valoració més baixa de tots els grups d'edat.

Taula 4.16. Grau d'acord amb afirmacions sobre el treball de cures.
Segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
L'Administració pública ha de proveir els serveis de cures dins del sistema de protecció social, tot garantint un treball digne a les persones professionals que se'n fan càrrec	4,5	4,4	4,5	4,6
Les cures han de ser reconegudes i valorades com a treballs essencials per a la societat, tant les realitzades en l'àmbit personal com les que van a càrrec de persones professionals	4,5	4,4	4,5	4,6
El baix reconeixement social dels treballs de cures es deu al fet que recauen sobretot en les dones i, en els treballs per compte d'altri, majoritàriament, en dones migrants	4	4,0	4,1	4,3
Les cures han de ser responsabilitat de la família, i l'Administració pública les ha de reconèixer i donar-hi suport econòmic	3,3	3,3	3,3	3,0
Cal implementar mesures per impulsar la corresponsabilitat entre dones i homes en les tasques de cures	4,1	4,2	4,3	4,4

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Per nivell educatiu, quant més baix és aquell més alt és l'acord amb l'afirmació que les cures han de ser responsabilitat de la família, mentre que, al contrari, menor seria el suport a la resta d'afirmacions.

Taula 4.17. Grau d'acord amb afirmacions sobre el treball de cures.
Segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
L'Administració pública ha de proveir els serveis de cures dins del sistema de protecció social, tot garantint un treball digne a les persones professionals que se'n fan càrrec	4,1	4,4	4,4	4,6
Les cures han de ser reconegudes i valorades com a treballs essencials per a la societat, tant les realitzades en l'àmbit personal com les que van a càrrec de persones professionals	4,2	4,4	4,4	4,6
El baix reconeixement social dels treballs de cures es deu al fet que recauen sobretot en les dones i, en els treballs per compte d'altri, majoritàriament, en dones migrants	3,8	3,8	4,0	4,2
Les cures han de ser responsabilitat de la família, i l'Administració pública les ha de reconèixer i donar-hi suport econòmic	3,6	3,6	3,4	3,0
Cal implementar mesures per impulsar la corresponsabilitat entre dones i homes en les tasques de cures	4,1	4,2	4,2	4,3

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Per salaris les diferències són també molt petites, excepte en el cas de l'afirmació que parla de les cures com a una responsabilitat de la família, que té un suport més baix quant més alt és el nivell retributiu, amb una diferència de 0.6 punts percentuals entre els salaris més alts i els més baixos. Respecte de la resta d'afirmacions, la tendència general és que a mesura que augmenta el salari la valoració de cadascuna d'elles és més alta.

Taula 4.18. Grau d'acord amb afirmacions sobre el treball de cures.
Segons salari

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
L'Administració pública ha de proveir els serveis de cures dins del sistema de protecció social, tot garantint un treball digne a les persones professionals que se'n fan càrrec	4,3	4,4	4,5	4,6	4,5
Les cures han de ser reconegudes i valorades com a treballs essencials per a la societat, tant les realitzades en l'àmbit personal com les que van a càrrec de persones professionals	4,4	4,4	4,5	4,5	4,6
El baix reconeixement social dels treballs de cures es deu al fet que recauen sobretot en les dones i, en els treballs per compte d'altri, majoritàriament, en dones migrants	4,0	4,0	4,1	4,1	4,1
Les cures han de ser responsabilitat de la família, i l'Administració pública les ha de reconèixer i donar-hi suport econòmic	3,6	3,5	3,3	3,1	3,0
Cal implementar mesures per impulsar la corresponsabilitat entre dones i homes en les tasques de cures	4,2	4,3	4,2	4,3	4,2

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Finalment, analitzant les dades segons la variable antiguitat de l'afiliació es repeteix la mateixa situació: les variacions són mínimes excepte quan es parla del treball de cures com a responsabilitat de la família, que té una menor valoració com més alta és l'antiguitat afiliativa. En canvi, en la resta de casos, a mesura que augmenta aquesta antiguitat, augmenta la valoració proporcionada a cada-cuna de les afirmacions indicades.

Taula 4.19. Grau d'acord amb afirmacions sobre el treball de cures.
Segons antiguitat

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
L'Administració pública ha de proveir els serveis de cures dins del sistema de protecció social, tot garantint un treball digne a les persones professionals que se'n fan càrrec	4,4	4,5	4,5	4,5
Les cures han de ser reconegudes i valorades com a treballs essencials per a la societat, tant les realitzades en l'àmbit personal com les que van a càrrec de persones professionals	4,4	4,5	4,5	4,5
El baix reconeixement social dels treballs de cures es deu al fet que recauen sobretot en les dones i, en els treballs per compte d'altri, majoritàriament, en dones migrants	4,0	4,0	4,0	4,1
Les cures han de ser responsabilitat de la família, i l'Administració pública les ha de reconèixer i donar-hi suport econòmic	3,4	3,3	3,3	3,1
Cal implementar mesures per impulsar la corresponsabilitat entre dones i homes en les tasques de cures	4,2	4,2	4,2	4,3

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

4.4. Condicions laborals

Les dades obtingudes a partir de les respostes respecte de tot un seguit de mesures per millorar les condicions laborals, indiquen l'existència d'un ampli consens al conjunt de l'afiliació sobre la prioritat i l'adequació d'aquelles, ja que totes les propostes han obtingut una puntuació que es situa per sobre del 4 en una escala que aniria de l'1 (gens prioritària) al 5 (molt prioritària).

La que desperta més consens és aquella proposta que fa referència a la implementació de més i millors mesures de conciliació familiar, no només perquè és una de les que té una puntuació més alta, sinó perquè a més és la que mostra una desviació típica més petita, la qual cosa vol dir que hi ha menys variació interna dins de les respostes obtingudes. També obtenen una valoració molt alta les propostes per formar a les persones treballadores davant dels processos de transformació dels sectors productius i per impulsar la reducció de la jornada laboral sense reducció de salari.

Taula 4.20. Grau d'acord amb mesures per la millora de les condicions laborals

	Mitjana	Desviació típica
Endurir la persecució del frau en la contractació	4,5	0,86
Implementar més i millors mesures de conciliació familiar	4,6	0,74
Establir mecanismes de participació dels i les representants legals de les persones treballadores en les decisions estratègiques de les empreses	4,3	0,90
Cal una millor regulació laboral en matèries derivades de la digitalització de l'economia	4,3	0,89
Garantir la formació de les persones treballadores davant dels processos de transformació dels sectors productius	4,6	0,76
Impulsar la reducció de la jornada laboral sense reducció de salari	4,6	0,84

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

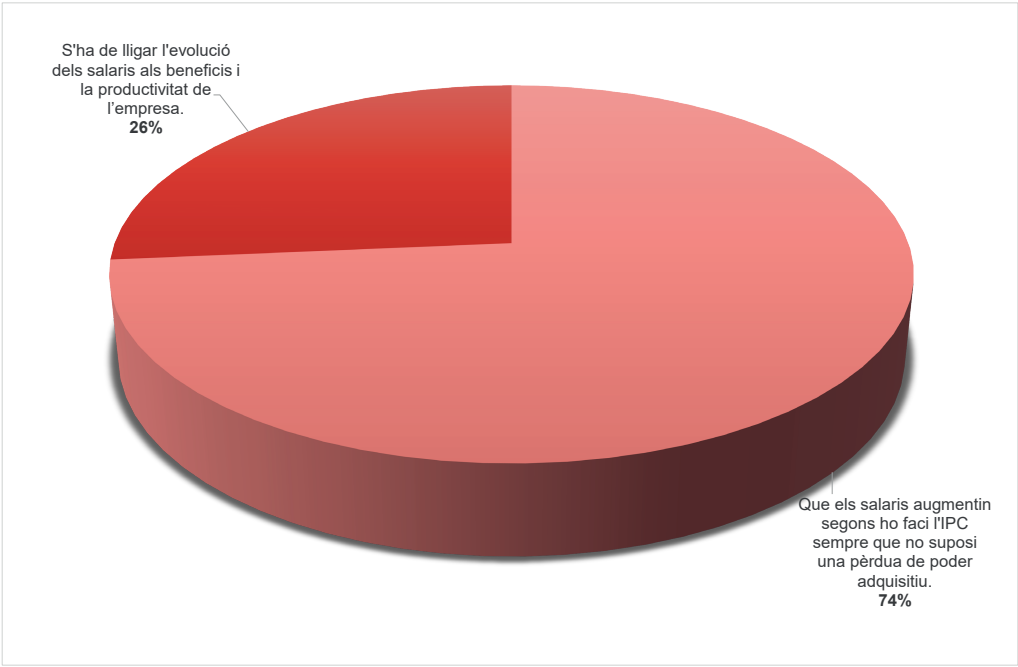
El consens entorn d'aquestes propostes és també molt generalitzat entre els diferents col·lectius que componen la nostra afiliació. Per tant, no hem trobat diferències significatives per gènere, edat, origen, nivell educatiu o situació laboral.

4.5 Actualització dels salaris

A la pregunta de quin criteri hauria de guiar l'actualització dels salaris de les persones treballadores, la majoria de l'afiliació indica que aquella hauria de dependre de l'evolució de l'IPC, sempre que no comporti una pèrdua de poder adquisitiu (IPC negatiu). En canvi, només un 26.4% creu que els salaris s'haurien d'actualitzar segons l'evolució dels beneficis de l'empresa.

I si bé aquesta és la posició majoritària a tots els col·lectius que componen el conjunt de l'afiliació, trobem algunes diferències significatives per gènere, nivell educatiu o nivell d'ingressos.

Gràfic 4.11. Grau d'acord amb diferents criteris per a l'actualització dels salaris. En percentatge

Pel que fa al gènere, els homes són més favorables que elles a què els salaris es regulin partint de l'evolució dels beneficis de l'empresa, mentre que per origen, gairebé un 30% de les persones treballadores nascudes a l'estranger prefereixen aquest mecanisme de regulació front al 25.3% de les persones nascudes a dins de l'Estat espanyol. Veiem aquestes diferències en les dues taules següents:

Taula 4.21. Grau d'acord amb diferents criteris per a l'actualització dels salaris. Percentatges segons gènere

	Homes	Dones
Que els salaris augmentin segons ho faci l'IPC sempre que no suposi una pèrdua de poder adquisitiu	72,7	74,7
S'ha de lligar l'evolució dels salaris als beneficis i la productivitat de l'empresa	27,3	25,3

Taula 4.22. Grau d'acord amb diferents criteris per a l'actualització dels salaris. Percentatges segons origen

	Espanya	Estranger
Que els salaris augmentin segons ho faci l'IPC sempre que no suposi una pèrdua de poder adquisitiu	74,7	70,3
S'ha de lligar l'evolució dels salaris als beneficis i la productivitat de l'empresa	25,3	29,7

Si passem a analitzar el grau d'acord amb aquests criteris segons l'edat, tenint en compte únicament l'afiliació en edat laboral, sembla que a mesura que augmenta aquella també ho fa el suport a què l'evolució dels salaris estigui lligada a la dels beneficis de les empreses.

Taula 4.23. Grau d'acord amb diferents criteris per a l'actualització dels salaris. Percentatges segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys
Que els salaris augmentin segons ho faci l'IPC sempre que no suposi una pèrdua de poder adquisitiu	75,9	73,1	73,2
S'ha de lligar l'evolució dels salaris als beneficis i la productivitat de l'empresa	24,1	26,9	26,8

Per nivell educatiu, aquelles persones amb estudis d'educació secundària no obligatòria i superior mostren un nivell de suport més alt a què l'evolució dels salaris estigui vinculada als beneficis empresarials que aquelles que només tenen estudis d'educació elemental o secundària obligatòria.

Taula 4.24. Grau d'acord amb diferents criteris per a l'actualització dels salaris. Percentatges segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Que els salaris augmentin segons ho faci l'IPC sempre que no suposi una pèrdua de poder adquisitiu	76,7	74,8	71,1	74
S'ha de lligar l'evolució dels salaris als beneficis i la productivitat de l'empresa	23,3	25,2	28,9	26

Pel que fa al grau d'acord amb aquests criteris segons el nivell d'ingressos, és destacable com són les persones que tenen ingressos més baixos (menys de mil euros mensuals) i les que disposen dels més alts (més de 2.500 euros mensuals) les que mostren més suport a què els salaris es regulin partint de l'evolució dels beneficis empresarials, si bé de nou en tots els casos l'opció majoritària és que els salaris augmentin segons ho faci l'IPC.

Taula 4.25. Grau d'acord amb diferents criteris per a l'actualització dels salaris. Percentatges segons salari

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Que els salaris augmentin segons ho faci l'IPC sempre que no suposi una pèrdua de poder adquisitiu	72,2	74,8	72,8	74,4	71,9
S'ha de lligar l'evolució dels salaris als beneficis i la productivitat de l'empresa	27,8	25,2	27,2	25,6	28,1

4.6. Reducció de l'atur

Es va sol·licitar a l'afiliació que valorés el grau de prioritat de tot un seguit de mesures per reduir l'atur en una escala de l'1 (gens prioritària) al 5 (molt prioritària). En general, hi ha un alt grau d'acord amb la prioritat de totes les mesures proposades, ja que totes elles han obtingut una valoració de 4 o superior. En tot cas, la considerada més prioritària és la formació de les persones aturades en ocupacions en les quals puguin trobar feina, seguida d'aquella que parla de millorar el funcionament del sistema públic d'ocupació i de la que es refereix a garantir l'atenció personalitzada per a l'orientació laboral. Aquestes tres mesures són així mateix les que tenen un grau de consens intern més alt, ja que el valor de la desviació típica és el més baix.

Taula 4.26. Grau d'acord amb propostes per reduir l'atur. Total de l'afiliació

	Puntuació	Desviació típica
Millorar el funcionament del sistema públic d'ocupació	4,4	0,927
Formar les persones aturades en ocupacions en les quals puguin trobar feina	4,5	0,821
Garantir l'atenció personalitzada per a l'orientació laboral	4,4	0,872
Incentivar, amb avantatges econòmics, la creació de llocs de treball a les empreses	4,1	1,091
Establir programes d'inserció específics per a col·lectius determinats	4,2	1,031
Reduir la jornada laboral per tal de repartir els treballs	4,0	1,244

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Si analitzem l'evolució de la valoració d'aquestes mesures entre els anys 2021 i 2025 veiem que en general no hi ha hagut grans variacions, si bé baixa lleugerament la prioritat que l'afiliació dona a millorar el funcionament del sistema públic d'ocupació, mentre que creix el suport a reduir la jornada laboral per tal de repartir els treballs.

Taula 4.27. Grau d'acord amb propostes per reduir l'atur. 2021 vs. 2025

	2021	2025
Millorar el funcionament del sistema públic d'ocupació	4,6	4,4
Formar les persones aturades en ocupacions en les quals puguin trobar feina	4,5	4,5
Garantir l'atenció personalitzada per a l'orientació laboral	4,4	4,4
Incentivar, amb avantatges econòmics, la creació de llocs de treball a les empreses	4,1	4,1
Establir programes d'inserció específics per a col·lectius determinats	4,1	4,2
Reduir la jornada laboral per tal de repartir els treballs	3,7	4,0

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Per gènere, el grau mitjà d'acord amb les mesures proposades és molt semblant. Les diferències més destacables, encara que molt moderades, són que les dones consideren més prioritari que els homes incentivar a les empreses econòmicament per a crear llocs de treball i també l'establiment de programes d'inserció per a col·lectius específics; mentre que els homes consideren més prioritari que elles reduir la jornada laboral per repartir els treballs.

Taula 4.28. Grau d'acord amb propostes per reduir l'atur. Segons gènere

	Homes	Dones
Millorar el funcionament del sistema públic d'ocupació	4,3	4,4
Formar les persones aturades en ocupacions en les quals puguin trobar feina	4,5	4,5
Garantir l'atenció personalitzada per a l'orientació laboral	4,4	4,5
Incentivar, amb avantatges econòmics, la creació de llocs de treball a les empreses	4,0	4,2
Establir programes d'inserció específics per a col·lectius determinats	4,1	4,3
Reduir la jornada laboral per tal de repartir els treballs	4,1	3,9

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Quant a les valoracions segons l'edat, encara que sense grans variacions, a mesura que augmenta aquella també ho fa el grau d'acord amb la prioritat de les mesures proposades.

Taula 4.29. Grau d'acord amb propostes per reduir l'atur. Segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys
Millorar el funcionament del sistema públic d'ocupació	4,3	4,3	4,4
Formar les persones aturades en ocupacions en les quals puguin trobar feina	4,3	4,5	4,6
Garantir l'atenció personalitzada per a l'orientació laboral	4,2	4,4	4,5
Incentivar, amb avantatges econòmics, la creació de llocs de treball a les empreses	4,0	4,1	4,1
Establir programes d'inserció específics per a col·lectius determinats	4,0	4,1	4,3
Reduir la jornada laboral per tal de repartir els treballs	3,8	3,9	4,1

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Si analitzem les dades segons el nivell educatiu de l'afiliació, les diferències són també molt subtils. S'observa en tot cas la tendència per la qual les persones amb estudis superiors valoren d'una manera lleugerament inferior algunes de les mesures proposades, com incentivar econòmicament les empreses per crear llocs de treball.

Taula 4.30. Grau d'acord amb propostes per reduir l'atur. Segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Millorar el funcionament del sistema públic d'ocupació	4,3	4,5	4,4	4,3
Formar les persones aturades en ocupacions en les quals puguin trobar feina	4,5	4,5	4,6	4,5
Garantir l'atenció personalitzada per a l'orientació laboral	4,4	4,5	4,5	4,4
Incentivar, amb avantatges econòmics, la creació de llocs de treball a les empreses	4,2	4,3	4,1	4,0
Establir programes d'inserció específics per a col·lectius determinats	4,2	4,2	4,2	4,2
Reduir la jornada laboral per tal de repartir els treballs	4,1	4,1	4,1	4,0

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

També observem que a mesura que augmenta el nivell salarial de l'afiliació, encara que el grau d'acord amb la prioritat d'aquestes mesures segueix sent força alt, la valoració de la majoria d'aquelles tendeix a descendir.

Taula 4.31. Grau d'acord amb propostes per reduir l'atur. Segons salari

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Millorar el funcionament del sistema públic d'ocupació	4,5	4,4	4,4	4,3	4,2
Formar les persones aturades en ocupacions en les quals puguin trobar feina	4,5	4,5	4,5	4,5	4,5
Garantir l'atenció personalitzada per a l'orientació laboral	4,5	4,5	4,4	4,4	4,3
Incentivar, amb avantatges econòmics, la creació de llocs de treball a les empreses	4,3	4,2	4,1	4,0	4,0
Establir programes d'inserció específics per a col·lectius determinats	4,3	4,2	4,2	4,2	4,1
Reduir la jornada laboral per tal de repartir els treballs	3,9	4,0	4,0	4,0	3,9

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Finalment, respecte de la situació laboral de l'afiliació, encara que de nou les diferències no són molt significatives, destaquen algunes com que els pensionistes valoren lleugerament per sota de la resta de grups els incentius a les empreses per a la creació de llocs de treball i més a favor de reduir la jornada per repartir els treballs. En canvi, els assalariats a temps parcial són els que valoren menys la prioritat de la reducció de la jornada com mesura per reduir l'atur.

Taula 4.32. Grau d'acord amb propostes per reduir l'atur.
Segons situació laboral

	Assalariats a temps complet	Assalariats a temps parcial	Aturats	Pensionistes
Millorar el funcionament del sistema públic d'ocupació	4,3	4,4	4,5	4,4
Formar les persones aturades en ocupacions en les quals puguin trobar feina	4,5	4,5	4,5	4,6
Garantir l'atenció personalitzada per a l'orientació laboral	4,4	4,5	4,4	4,5
Incentivar, amb avantatges econòmics, la creació de llocs de treball a les empreses	4,1	4,2	4,3	3,8
Establir programes d'inserció específics per a col·lectius determinats	4,2	4,2	4,2	4,2
Reduir la jornada laboral per tal de repartir els treballs	4,1	4,1	4,1	4,0

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

4.7. Polítiques d'habitatge

Respecte de la valoració que fa l'afiliació d'un seguit de propostes per garantir el dret a l'habitatge en una escala de l'1 (gens encertada) a 5 (molt encertada), aquella és força positiva per a totes elles, ja que la puntuació més baixa ha sigut d'un 3.9. Les propostes que l'afiliació considera més encertades són aquelles que es refereixen d'una banda a augmentar el parc públic d'habitatge i de l'altra a combatre l'especulació immobiliària, limitar els lloguers de temporada i els pisos turístics; les quals, a més, són les mesures que susciten més consens. En canvi, aquelles propostes que divideixen més a l'afiliació i que tenen una valoració més baixa són les que parlen de penalitzar fiscalment els pisos buits i de donar ajuts per pagar el lloguer.

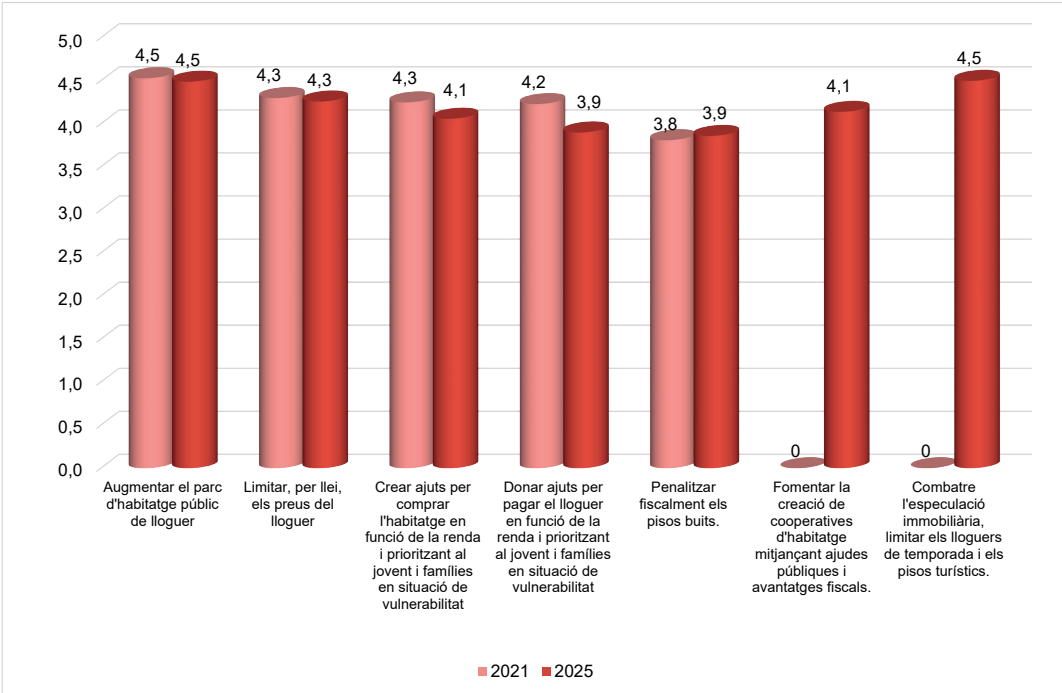
Taula 4.33. Grau d'acord amb propostes per garantir el dret a l'habitatge.

	Puntuació	Desviació típica
Augmentar el parc d'habitatge públic de lloguer	4,5	0,948
Limitar, per llei, els preus del lloguer	4,3	1,22
Crear ajuts per comprar l'habitatge en funció de la renda i prioritant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	4,1	1,216
Donar ajuts per pagar el lloguer en funció de la renda i prioritant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	3,9	1,287
Penalitzar fiscalment els pisos buits	3,9	1,4
Fomentar la creació de cooperatives d'habitatge mitjançant ajudes públiques i avantatges fiscals.	4,1	1,118
Combatre l'especulació immobiliària, limitar els lloguers de temporada i els pisos turístics	4,5	1,019

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

És destacable a més com, si observem l'evolució des de l'any 2021, s'ha reduït el suport a les mesures que parlen de donar ajudes directes a la compra o lloguer i, en canvi, augmenta lleugerament el grau d'acord amb aquella altra proposta que es refereix a penalitzar fiscalment els pisos buits. Tot això es podria interpretar com un creixent suport a mesures de caràcter més estructural.

Gràfic 4.12. Grau d'acord amb propostes per garantir el dret a l'habitatge. Comparativa 2021³ vs. 2025

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

³ L'enquesta socioeconòmica de l'any 2021 va incloure només 5 propostes per garantir el dret a l'habitatge. Per allò no es mostren al gràfic les puntuacions obtingudes a les propostes "Fomentar la creació de cooperatives d'habitatge..." i "Combatre l'especulació immobiliària...", introduïdes en la present enquesta.

Les tendències observades anteriorment es mantenen a grans trets entre els diferents col·lectius que componen l’afiliació, si bé hi ha certs aspectes diferenciadors segons algunes de les variables sociodemogràfiques que caracteritzen a aquella i que passem a mencionar tot seguit.

Començant per la variable gènere, no trobem grans diferències, si bé le dones semblen estar més d’acord que els homes amb els ajuts directes per a la compra o el lloguer per a col·lectius vulnerables i en funció de la renda. Així mateix, elles també es mostren més favorables a limitar els preus del lloguer.

Taula 4.34. Grau d’acord amb propostes per garantir el dret a l’habitatge. Segons gènere

	Homes	Dones
Augmentar el parc d'habitatge públic de lloguer	4,5	4,5
Limitar, per llei, els preus del lloguer	4,1	4,4
Crear ajuts per comprar l'habitatge en funció de la renda i prioritant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	4,0	4,2
Donar ajuts per pagar el lloguer en funció de la renda i prioritant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	3,8	4,1
Penalitzar fiscalment els pisos buits	3,9	3,8
Fomentar la creació de cooperatives d'habitatge mitjançant ajudes públiques i avantatges fiscals	4,1	4,2
Combatre l'especulació immobiliària, limitar els lloguers de temporada i els pisos turístics	4,5	4,5

(escala, 1: gens d’acord, 5: molt d’acord)

Pel que fa l’origen de l’afiliació, de nou les diferències són mínimes, si bé en aquest cas destaca com l’afiliació nascuda a l’estranger és més favorable que aquella d’origen autòcton a la penalització fiscal dels pisos buits, així com a les ajudes directes per pagar el lloguer.

Taula 4.35. Grau d’acord amb propostes per garantir el dret a l’habitatge. Segons origen

	Espanya	Estranger
Augmentar el parc d'habitatge públic de lloguer	4,5	4,4
Limitar, per llei, els preus del lloguer	4,3	4,3
Crear ajuts per comprar l'habitatge en funció de la renda i prioritant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	4,1	4,2
Donar ajuts per pagar el lloguer en funció de la renda i prioritant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	3,9	4,1
Penalitzar fiscalment els pisos buits	3,8	4,1
Fomentar la creació de cooperatives d'habitatge mitjançant ajudes públiques i avantatges fiscals	4,1	4,2
Combatre l'especulació immobiliària, limitar els lloguers de temporada i els pisos turístics	4,5	4,4

(escala, 1: gens d’acord, 5: molt d’acord)

Per grups d'edat, a totes les franges considerades, les propostes millor valorades segueixen sent augmentar el parc públic d'habitatge de lloguer, limitar els preus del lloguer i combatre l'especulació immobiliària. A banda d'això, els grups d'edat que es troben als extrems (és a dir, l'afiliació més jove i la més gran) valoren més positivament que la resta la penalització fiscal dels pisos buits. Així mateix, a mesura que augmenta l'edat de l'afiliació també augmenta el suport a fomentar la creació de cooperatives d'habitatge. Finalment, i pel que fa als ajuts directes per a col·lectius vulnerables i segons renda, els ajuts per a la compra continua sent l'opció preferida front els ajuts al lloguer a tots els grups d'edat.

Taula 4.36. Grau d'acord amb propostes per garantir el dret a l'habitatge. Segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Augmentar el parc d'habitatge públic de lloguer	4,4	4,4	4,6	4,8
Limitar, per llei, els preus del lloguer	4,4	4,2	4,3	4,4
Crear ajuts per comprar l'habitatge en funció de la renda i prioritzant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	4,2	3,9	4,2	4,0
Donar ajuts per pagar el lloguer en funció de la renda i prioritzant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	3,9	3,8	4,0	3,9
Penalitzar fiscalment els pisos buits	4,1	3,8	3,8	4,2
Fomentar la creació de cooperatives d'habitatge mitjançant ajudes públiques i avantatges fiscals	4,0	4,0	4,2	4,4
Combatre l'especulació immobiliària, limitar els lloguers de temporada i els pisos turístics	4,4	4,4	4,6	4,7

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Per nivell educatiu, les diferències més destacables són que a mesura que augmenta aquest nivell formatiu decreix també el suport a mesures com limitar per llei els preus del lloguer o donar ajuts per a la compra o lloguer d'habitatge segons el nivell de renda i prioritzant els col·lectius vulnerables. Aquesta tendència és paral·lela a la que observem si desagreguem els resultats per nivell d'ingressos. És a dir, quan més alts són aquests ingressos, més baixa és la valoració de les tres mesures anteriorment esmentades. A més, en el cas de les rendes de més de 2.500 euros mensuals, s'observa un clar descens del suport a la proposta que parla de penalitzar fiscalment els pisos buits.

Taula 4.37. Grau d'acord amb propostes per garantir el dret a l'habitatge. Segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Augmentar el parc d'habitatge públic de lloguer	4,4	4,5	4,5	4,5
Limitar, per llei, els preus del lloguer	4,4	4,4	4,3	4,2
Crear ajuts per comprar l'habitatge en funció de la renda i prioritzant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	4,3	4,3	4,2	3,9
Donar ajuts per pagar el lloguer en funció de la renda i prioritzant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	4,2	4,2	4	3,8
Penalitzar fiscalment els pisos buits	3,9	3,9	3,8	3,9
Fomentar la creació de cooperatives d'habitatge mitjançant ajudes públiques i avantatges fiscals	4,2	4,2	4,2	4,1
Combatre l'especulació immobiliària, limitar els lloguers de temporada i els pisos turístics	4,3	4,5	4,5	4,5

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

Taula 4.38. Grau d'acord amb propostes per garantir el dret a l'habitatge. Segons ingressos

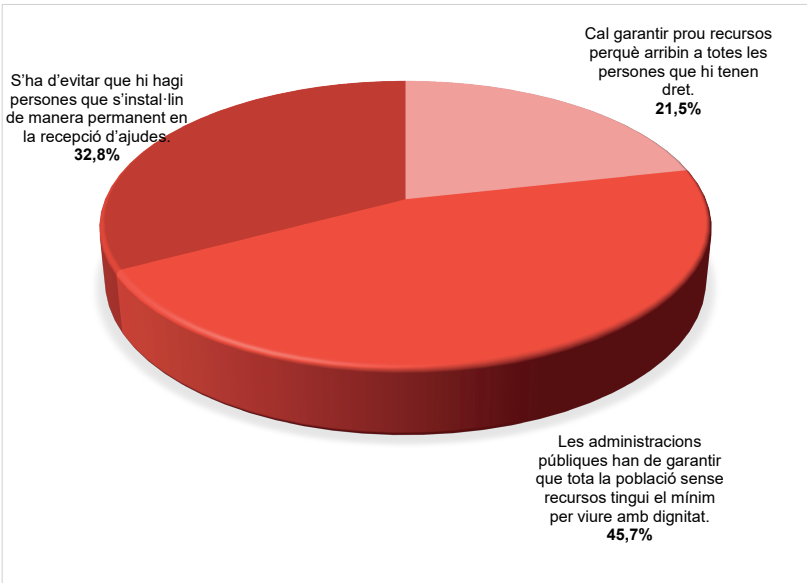
	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Augmentar el parc d'habitatge públic de lloguer	4,5	4,4	4,5	4,6	4,6
Limitar, per llei, els preus del lloguer	4,5	4,4	4,3	4,2	4,0
Crear ajuts per comprar l'habitatge en funció de la renda i prioritzant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	4,4	4,2	4,1	3,9	3,8
Donar ajuts per pagar el lloguer en funció de la renda i prioritzant al jovent i famílies en situació de vulnerabilitat	4,2	4,1	3,9	3,7	3,6
Penalitzar fiscalment els pisos buits	3,9	3,9	3,8	3,9	3,6
Fomentar la creació de cooperatives d'habitatge mitjançant ajudes públiques i avantatges fiscals	4,2	4,2	4,1	4,2	4,1
Combatre l'especulació immobiliària, limitar els lloguers de temporada i els pisos turístics	4,4	4,5	4,5	4,5	4,5

(escala, 1: gens d'acord, 5: molt d'acord)

4.8. Prestacions i serveis socials

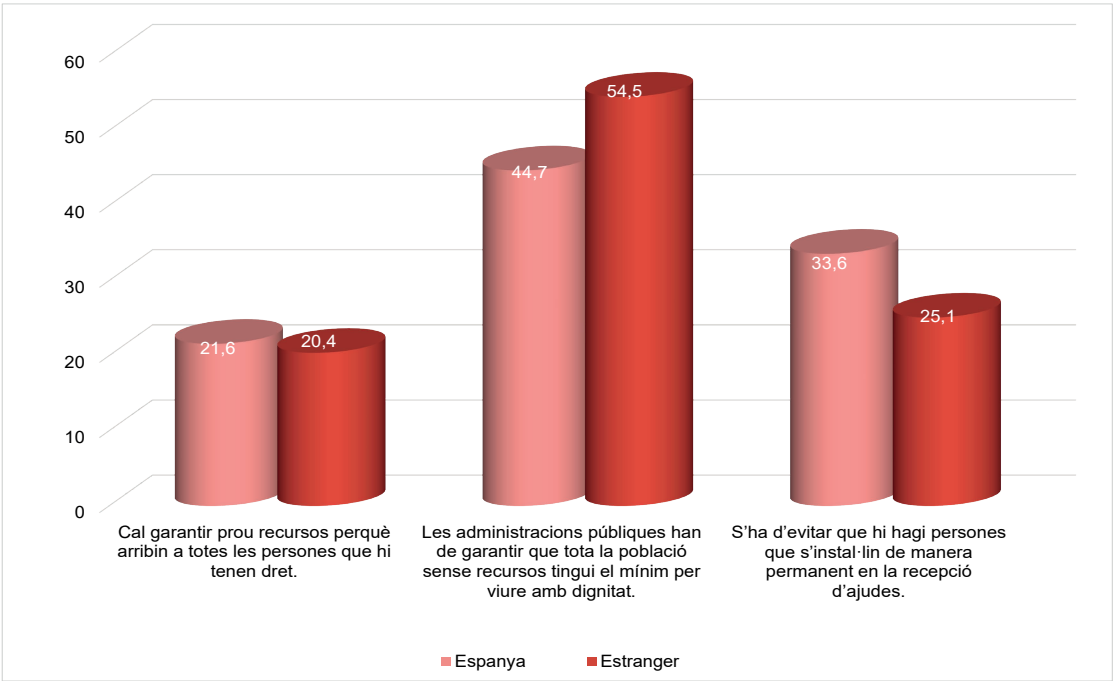
Un altre bloc de l'enquesta es va centrar en l'opinió de l'afiliació sobre la gestió de les prestacions socials i els serveis públics. Així, en una primera pregunta es va sol·licitar a les persones afiliades que indiquessin amb quina afirmació relacionada amb la gestió d'ajudes i prestacions socials es trobaven més d'acord. Els resultats ens indiquen que més d'un 45% de l'afiliació creu que les administracions públiques han de garantir que la població sense recursos tingui el mínim per viure. En canvi, més d'un 30% pensa que s'ha d'evitar que hi hagi persones que s'instal·lin permanentment en la recepció d'ajudes. Finalment, més d'un 20% indica que cal garantir prou recursos perquè arribin a tothom que hi té dret.

Gràfic 4.13. Grau d'acord amb propostes sobre les prestacions socials a les persones o col·lectius amb necessitats

Pel que fa a les preferències segons l'origen hi ha diferències notables, ja que les persones nascudes a l'estranger estan més d'acord amb l'afirmació que les administracions han de garantir que tothom que no tingui recursos propis pugui viure amb dignitat. En canvi, es mostren més en desacord que les persones afiliades autòctones amb que s'hagi d'evitar una suposada dependència per part de certes persones de la recepció permanent d'ajuts. Finalment el % de suport a aquella afirmació que fa referència a garantir prou recursos per tothom que hi tingui dret és molt semblant.

Gràfic 4.14. Grau d'acord amb propostes sobre les prestacions socials a les persones o col·lectius amb necessitats. Percentatges segons origen

Si desagreguem les dades per grups d'edat observem com a partir dels 50 anys disminueix el percentatge de persones que pensen que és prioritari evitar la dependència dels ajuts socials. En canvi, a mesura que augmenta l'edat també ho fa el grau d'acord amb la necessitat de garantir els recursos suficients perquè arribin a tothom que hi tingui dret. Finalment és l'afiliació més jove i sobretot aquella que té 66 anys i més la que més suport dona a l'afirmació que és responsabilitat de les administracions garantir que tota la població sense recursos pugui viure amb dignitat.

Taula 4.39. Grau d'acord amb propostes sobre les prestacions socials a les persones o col·lectius amb necessitats. Percentatges segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Cal garantir prou recursos perquè arribin a totes les persones que hi tenen dret	15,5	20,6	23,3	23,5
Les administracions públiques han de garantir que tota la població sense recursos tingui el mínim per viure amb dignitat	48,6	42,0	46,1	60,9
S'ha d'evitar que hi hagi persones que s'instal·lin de manera permanent en la recepció d'ajudes	35,9	37,4	30,6	15,5

En el cas del nivell d'estudis, les persones amb educació elemental són les que més d'acord es troben amb l'afirmació que és responsabilitat de les administracions proveir els recursos suficients perquè tothom pugui viure amb dignitat i els que menys suport donen a la necessitat d'evitar la dependència de persones de la recepció permanent d'ajuts. En canvi, a mesura que augmenta el nivell educatiu es creu més prioritari lluitar contra la dependència dels ajuts socials per part de determinats col·lectius. Per acabar, hi ha un consens força generalitzat amb l'afirmació que cal garantir prou recursos perquè arribin a totes les persones que hi tenen dret.

Taula 4.40. Grau d'acord amb propostes sobre les prestacions socials a les persones o col·lectius amb necessitats. Percentatges segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Cal garantir prou recursos perquè arribin a totes les persones que hi tenen dret	21,2	21,0	21,4	21,7
Les administracions públiques han de garantir que tota la població sense recursos tingui el mínim per viure amb dignitat	50,4	49,1	43,8	45,3
S'ha d'evitar que hi hagi persones que s'instal·lin de manera permanent en la recepció d'ajudes	28,4	30	34,8	33,0

Per nivell d'ingressos, la situació és una mica semblant, ja que són les persones amb una renda mensual més baixa les que menys preocupades estan de la dependència de les ajudes socials i les que en canvi donen més suport a la idea que s'han de garantir els recursos suficients perquè arribin a tothom que hi té dret. En canvi, són les rendes mitjanes (entre 1.501 i 2.000 euros mensuals) les més preocupades per evitar aquesta suposada dependència dels ajuts socials per part de determinats col·lectius. Finalment, les rendes més altes i les més baixes es troben més d'acord amb que les administracions públiques garanteixin un mínim perquè totes les persones sense recursos puguin viure amb dignitat.

Taula 4.41. Grau d'acord amb propostes sobre les prestacions socials a les persones o col·lectius amb necessitats. Percentatges segons ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Cal garantir prou recursos perquè arribin a totes les persones que hi tenen dret	23,9	21,0	21,7	21,6	20,8
Les administracions públiques han de garantir que tota la població sense recursos tingui el mínim per viure amb dignitat	48,5	45,6	43,1	47,3	48,5
S'ha d'evitar que hi hagi persones que s'instal·lin de manera permanent en la recepció d'ajudes	27,5	33,4	35,2	31,1	30,8

Les diferències són notables segons la situació laboral. Així, les persones en situació d'atur i les pensionistes són les que més d'acord es troben amb l'idea que les administracions han de garantir que la població sense recursos tingui el mínim per viure amb dignitat. Les persones pensionistes també mostren un suport més elevat a què es garanteixin prou recursos per tothom que hi tingui dret. En canvi les persones assalariades a temps complet mostren el % més alt de suport a la idea que s'ha d'evitar la dependència dels ajuts socials per part de determinats col·lectius, seguides de les persones assalariades a temps parcial.

Taula 4.42. Grau d'acord amb propostes sobre les prestacions socials a les persones o col·lectius amb necessitats. Percentatges segons situació laboral

	Persones assalariades a temps complet	Persones assalariades a temps parcial	En situació d'atur	Pensionistes
Cal garantir prou recursos perquè arribin a totes les persones que hi tenen dret	21,1	22,6	19,5	25,5
Les administracions públiques han de garantir que tota la població sense recursos tingui el mínim per viure amb dignitat	43,8	46,4	52,0	56,5
S'ha d'evitar que hi hagi persones que s'instal·lin de manera permanent en la recepció d'ajudes	35,1	30,9	28,5	18,0

Finalment, i pel que fa a l'antiguitat de l'afiliació, quant més alta és aquella, més d'acord s'està amb la necessitat de garantir prou recursos per les persones que hi tinguin dret i amb la responsabilitat de les administracions per garantir un mínim per viure amb dignitat. En canvi, disminueix la preocupació per la dependència dels ajuts socials per part de determinats col·lectius, sobretot a partir dels 10 anys d'antiguitat.

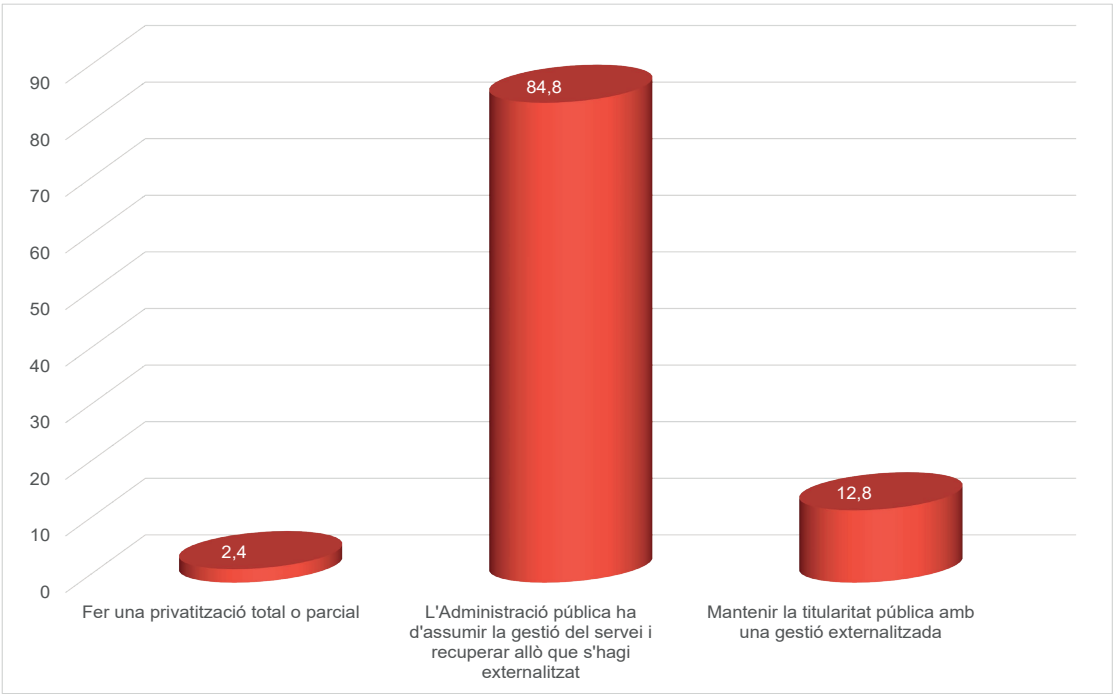
Taula 4.43. Grau d'acord amb propostes sobre les prestacions socials a les persones o col·lectius amb necessitats. Percentatges segons antiguitat de l'afiliació

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Cal garantir prou recursos perquè arribin a totes les persones que hi tenen dret	20,2	20,8	21,9	22,3
Les administracions públiques han de garantir que tota la població sense recursos tingui el mínim per viure amb dignitat	43,9	43,6	42,5	49,2
S'ha d'evitar que hi hagi persones que s'instal·lin de manera permanent en la recepció d'ajudes	35,9	35,6	35,6	28,5

En referència a la gestió dels serveis públics, es va preguntar a l'afiliació el seu grau d'acord amb un seguit d'afirmacions que reflecteixen diferents models d'administrar aquells (model públic, privat i mixt).

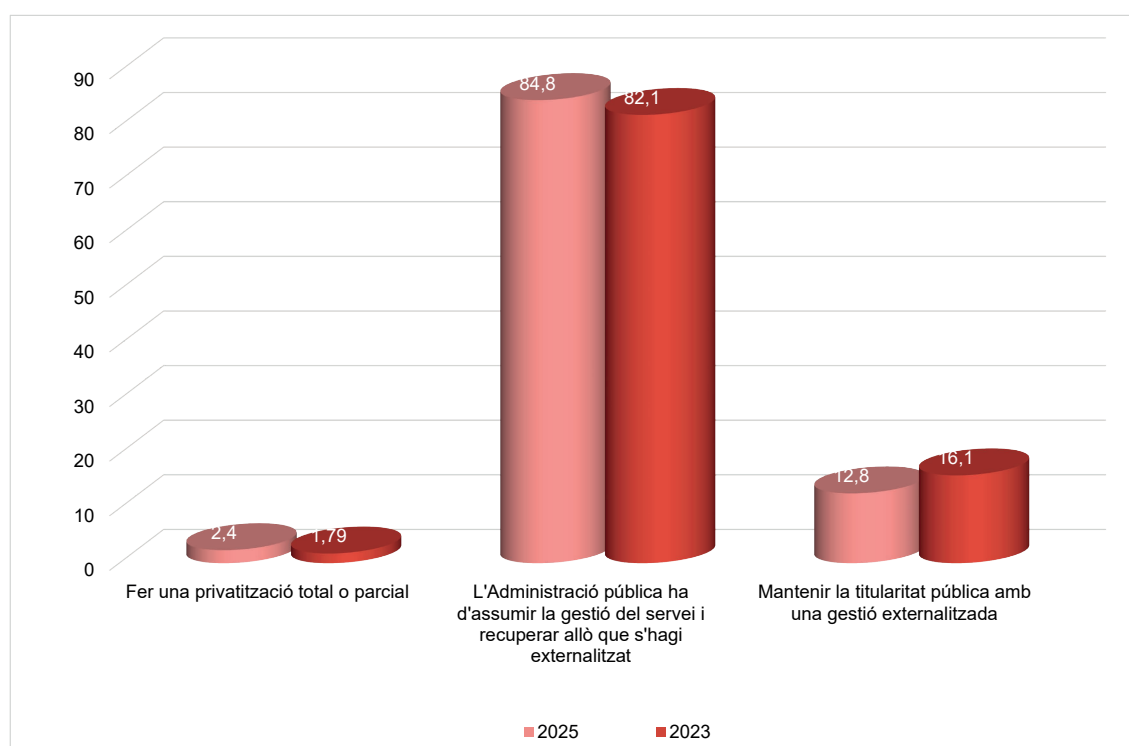
Començant per les dades generals per a tota l'afiliació, l'adhesió a un model de titularitat pública i sense intervenció del sector privat continua sent molt majoritària entre el conjunt dels afiliats i afiliades. És a dir, al voltant del 85% creu que ha de ser l'Administració pública qui ha de gestionar els serveis públics i, a més, recuperar allò externalitzat. El model mixt (titularitat pública i gestió privada) en canvi només és el model preferit per un 12.8% Finalment el suport a la privatització total o parcial del sistema és molt minoritari (2.4% del total de l'afiliació).

Gràfic 4.15. Gestió dels serveis públics. Percentatges per al total de l'afiliació

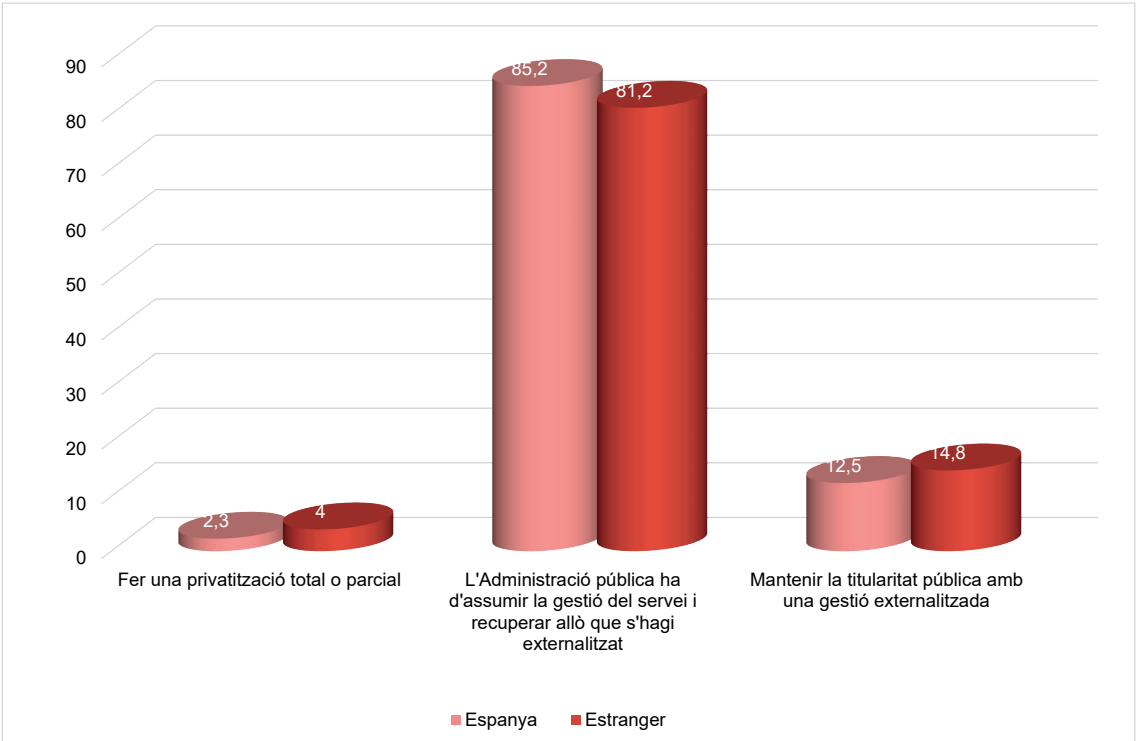
Aquestes dades són molt semblants a les obtingudes a l'enquesta sociopolítica realitzada al juliol de 2023. En general podem parlar d'un increment en el suport al model 100% públic de gestió, que passa de poc més del 82% al gairebé 85%, i un descens com a conseqüència del % dels que prefereixen el model mixt de gestió. Finalment, es produeix un increment gairebé imperceptible de l'adhesió a la privatització total o parcial del sistema.

Gràfic 4.16. Gestió dels serveis públics.
Percentatges total afiliació anys 2023 i 2025

Pel que fa a la percepció d'aquesta qüestió segons l'origen, l'afiliació nascuda a l'estranger mostra un suport més alt tant al model mixt com al model totalment o parcialment privat, si bé l'opció clarament majoritària continua sent el model 100% públic.

Gràfic 4.17. Gestió dels serveis públics. Percentatges segons origen

Malgrat que el model completament públic és també el tipus de gestió preferit a tots els grups d'edat, el nivell de suport a aquell decreix a mesura que baixa l'edat de l'afiliació, mentre que paral·lelament augmenta el suport al model parcialment o totalment privat. Pel que fa al nivell d'adhesió al model mixt, aquest és molt semblant a tots els grups d'edat (11-13%).

Taula 4.44. Gestió dels serveis públics. Percentatges segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Fer una privatització total o parcial	5,7	2,8	1,5	1,4
L'Administració pública ha d'assumir la gestió del servei i recuperar allò que s'hagi externalitzat	83,4	84,3	85,3	87,1
Mantenir la titularitat pública amb una gestió externalitzada	10,9	12,9	13,3	11,5

A mesura que augmenta el nivell educatiu de l'afiliació es redueix el suport a un model de gestió 100% públic i augmenta el grau d'acord amb un model mixt de titularitat pública i gestió privada. Pel que fa al grau d'acord amb la privatització total o parcial del sistema, aquest és molt semblant entre els diferents nivells educatius.

Taula 4.45. Gestió dels serveis públics.
Percentatges segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Fer una privatització total o parcial	2,5	3,0	2,4	2,3
L'Administració pública ha d'assumir la gestió del servei i recuperar allò que s'hagi externalitzat	89,9	87,0	84,2	84,2
Mantenir la titularitat pública amb una gestió externalitzada	7,6	10,0	13,4	13,5

Si tenim en compte el nivell d'ingressos ens trobem una situació més o menys semblant a l'anterior. És a dir, és l'afiliació per sota dels 1.500 euros mensuals la que dona un suport més alt al model de gestió 100% públic, mentre que es redueix la preferència pel model mixt. En canvi el model total o parcialment privat mostra molt poca variació entre els diferents nivells d'ingressos (2-3%)

Taula 4.46. Gestió dels serveis públics.
Percentatges segons nivell d'ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Fer una privatització total o parcial	3,1	2,1	2,8	1,8	2,7
L'Administració pública ha d'assumir la gestió del servei i recuperar allò que s'hagi externalitzat	86,5	86,6	84,2	85,5	80,8
Mantenir la titularitat pública amb una gestió externalitzada	10,4	11,3	13	12,8	16,5

Pel que fa a la situació laboral, les persones aturades són les que, paradoxalment, es mostren més d'acord amb un model total o parcialment privat i també, juntament amb els assalariats a temps complet, amb un model mixt de titularitat pública i gestió privada. En canvi, en l'extrem oposat trobem als pensionistes, que són els que donen més suport al model 100% públic i es mostren menys d'acord amb la privatització total o parcial.

Taula 4.47. Gestió dels serveis públics.
Percentatges segons situació laboral

	Persones assalariades a temps complet	Persones assalariades a temps parcial	En situació d'atur	Pensionistes
Fer una privatització total o parcial	2,4	3,0	4,2	1,0
L'Administració pública ha d'assumir la gestió del servei i recuperar allò que s'hagi externalitzat	84,5	86,0	82,7	87,8
Mantenir la titularitat pública amb una gestió externalitzada	13,1	11,0	13,1	11,2

Pel que fa a l'antiguitat, l'afiliació que té més de 5 anys d'antiguitat és la que es mostra més compromesa amb la defensa de la titularitat pública dels serveis i menys suport donen al model mixt i al model totalment o parcialment privatitzat.

Taula 4.48. Gestió dels serveis públics.
Percentatges segons situació laboral

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Fer una privatització total o parcial	3,9	3,3	2,2	1,2
L'Administració pública ha d'assumir la gestió del servei i recuperar allò que s'hagi externalitzat	81,1	83,3	86,9	86,5
Mantenir la titularitat pública amb una gestió externalitzada	15,0	13,4	10,9	12,3

Finalment, hem volgut analitzar aquests resultats segons el tipus d'assistència sanitària i d'ensenyament triat per als fills/filles per part de l'afiliació. Les dades de la taula següent mostren com el model de gestió pública és el tipus de gestió majoritàriament preferida per tots els col·lectius, inclosos aquells que disposen d'assistència sanitària privada o que han portat als fills/filles a l'escola concertada o privada. És a dir, encara que, tal com era esperable, són les persones usuàries de l'escola i la sanitat privades les que tendeixen a donar un suport més alt a un model de gestió mixt o privat, el % de les que prefereixen una gestió 100% pública és superior al 77% a tots els col·lectius analitzats. Es confirma així, per tant, que la decisió de buscar solucions privades per part d'una proporció important de l'afiliació no és tant una qüestió ideològica relacionada amb la manca de compromís amb el sistema públic sinó més aviat una conseqüència de les mancances d'aquell.

Taula 4.49. Gestió dels serveis públics.
Segons tipus d'assistència sanitària i ensenyament dels fills/filles

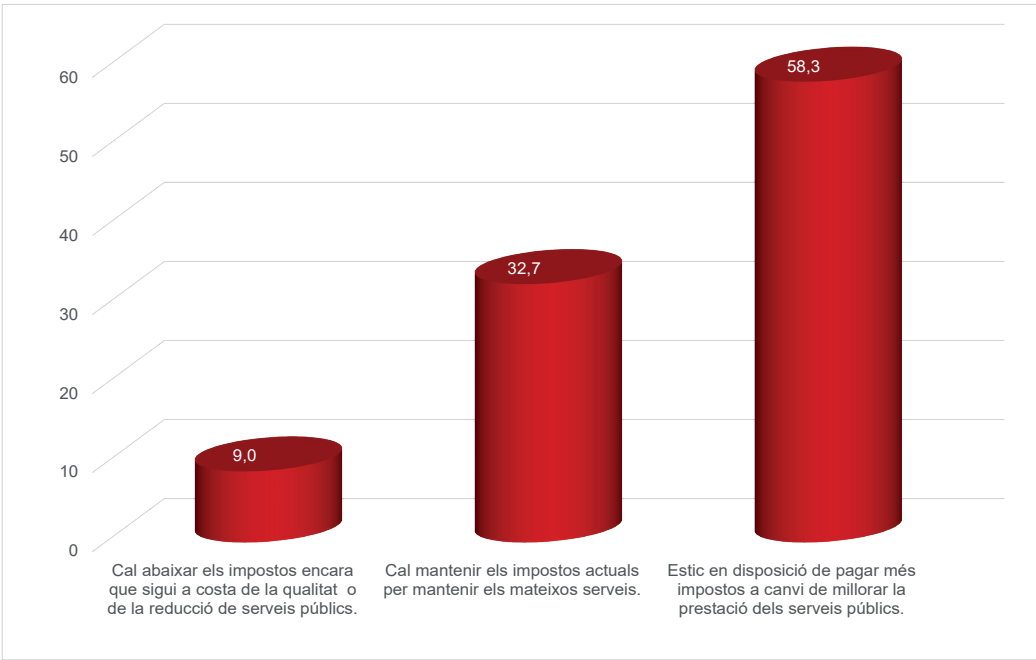
	Fer una privatització total o parcial	L'Administració pública ha d'assumir la gestió del servei i recuperar allò que s'hagi externalitzat	Mantenir la titularitat pública amb una gestió externalitzada
Únicament assistència sanitària pública	2,1	86,5	11,4
Assistència sanitària pública i privada (assegurança de salut privada individual de la qual jo assumeixo el cost total)	2,9	81,1	16,0
Assistència sanitària pública i privada (assegurança de salut col·lectiva pagada total o parcialment per l'empresa on treballo)	3,3	83,4	13,3
Muface / Mugeju / Isfas	0,3	91,6	8,0
Escola pública	1,8	86,7	11,5
Escola privada concertada religiosa	3,0	78,6	18,4
Escola privada concertada laica	2,9	82,0	15,1
Escola privada no concertada	7,1	77,5	15,4

4.9. Fiscalitat

En una de les preguntes d'aquest bloc es van plantejar a l'afiliació tres supòsits en els quals es fa referència a la necessitat de baixar els impostos, mantenir-los al nivell actual o a la voluntat de contribuir a pagar-ne més. En aquest cas, per tant, es va requerir a les persones enquestades que indiquessin amb quin estarien més d'acord.

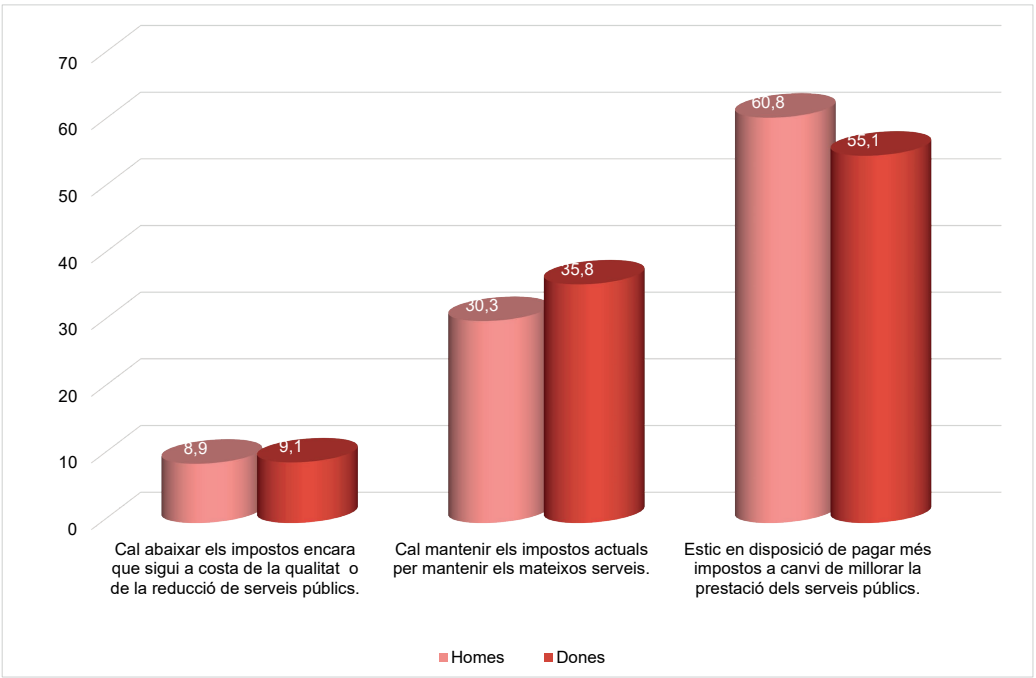
És destacable com, en general, gairebé 6 de cada 10 persones afiliades estarien disposades a contribuir amb més impostos a canvi d'una millora en la prestació dels serveis públics, front a un escàs 9% que creu que s'haurien de baixar. Finalment, una posició intermèdia seria la de poc més d'un 32% que creu que s'hauria de mantenir el nivell d'impostos actuals.

Gràfic 4.18 Grau d'acord amb diferents propostes sobre el nivell d'impostos a pagar. Percentatges total afiliació

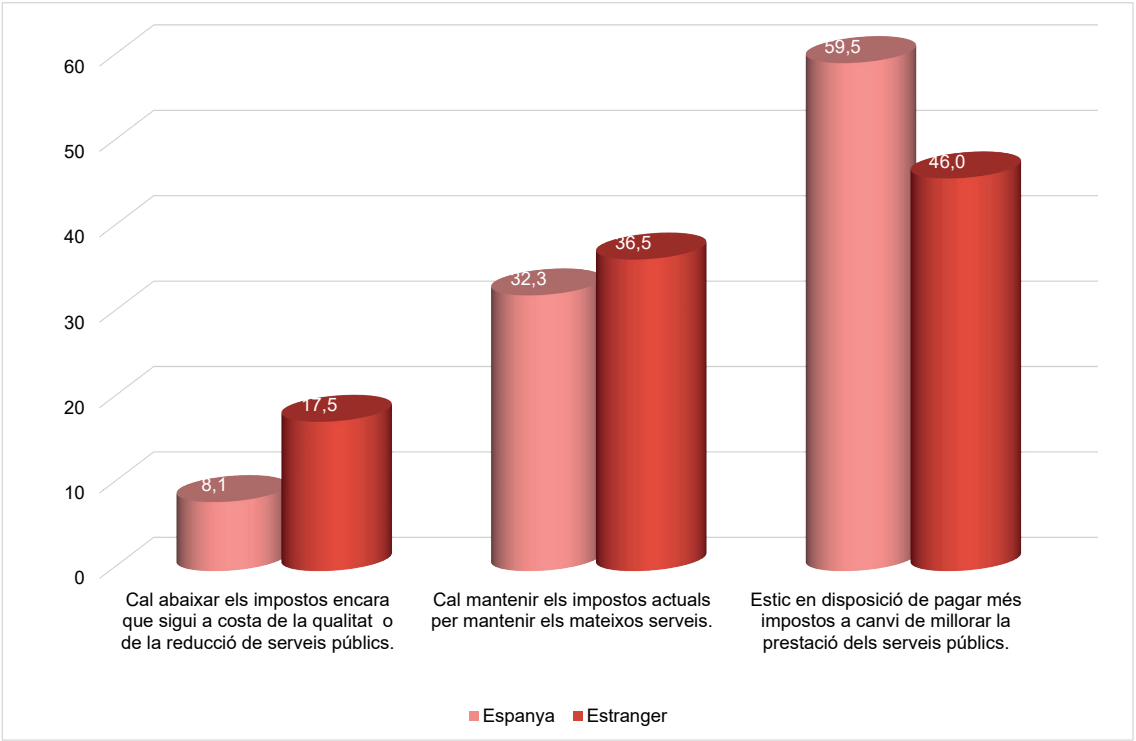
Pel que fa a les diferències per gènere, els homes estan més disposats que les dones a pagar més impostos, mentre que elles són més propícies a pensar que cal mantenir el nivell d'impostos actual. En canvi, el % de persones que pensen que cal baixar els impostos és molt semblant en ambdós casos.

Gràfic 4.19. Grau d'acord amb diferents propostes sobre el nivell d'impostos a pagar. Percentatges segons gènere

Per origen, les persones afiliades nascudes a l'estranger estan en un grau més alt d'acord amb l'afirmació que s'han d'abaixar els impostos (un 17.5% front a un 8.1% de l'afiliació nascuda a Espanya). D'altra banda, també són més les persones d'origen estranger les que opinen que els impostos s'haurien de mantenir en el nivell actual. Amb tot, segueixen sent majoria també dins d'aquest col·lectiu les persones que estarien disposades a pagar més impostos a canvi d'una millora dels serveis públics.

Gràfic 4.20. Grau d'acord amb diferents propostes sobre el nivell d'impostos a pagar. Percentatges segons lloc de naixement

Si ens fixem en la variable edat, a mesura que augmenta aquella també augmenta la proporció de l'afiliació que estaria disposada a pagar més impostos mentre es redueix el % d'aquella que opina que s'haurien de reduir. I si bé a tots els grups d'edat l'opció majoritària és la que parla de pagar-ne més per millorar els serveis públics, entre l'afiliació més jove hi ha gairebé un empat tècnic amb les persones que opinen que els impostos s'haurien de reduir o mantenir al nivell actual.

Taula 4.50. Grau d'acord amb diferents propostes sobre el nivell d'impostos a pagar. Percentatges segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Cal abaixar els impostos encara que sigui a costa de la qualitat o de la reducció de serveis públics	20,2	11,2	5,7	1,4
Cal mantenir els impostos actuals per mantenir els mateixos serveis.	28,4	35,4	33,5	17,1
Estic en disposició de pagar més impostos a canvi de millorar la prestació dels serveis públics	51,4	53,4	60,9	81,5

El nivell d'estudis també suposa diferències importants en aquest respecte. Així, a mesura que augmenta el nivell de formació de l'afiliació, és més alt el % de persones que declaren estar disposades a pagar més impostos, mentre que paral·lelament es redueix la proporció dels que pensen que s'hauria de reduir la càrrega impositiva o que els impostos s'haurien de mantenir al nivell actual. Així, entre les persones amb un nivell educatiu elemental (sense estudis oficials acabats o amb només l'educació primària completada) el % dels que pensen que els impostos s'haurien de reduir o de mantenir supera al que representen les persones que estarien disposats a pagar-ne més, mentre que entre el col·lectiu amb estudis de fins a la secundària obligatòria hi ha gairebé un empat entre aquestes dues postures contraposades.

Taula 4.51. Grau d'acord amb diferents propostes sobre el nivell d'impostos a pagar. Percentatges segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Cal abaixar els impostos encara que sigui a costa de la qualitat o de la reducció de serveis públics	17,8	12,3	9,7	7,4
Cal mantenir els impostos actuals per mantenir els mateixos serveis	37,1	35,9	35,9	30,4
Estic en disposició de pagar més impostos a canvi de millorar la prestació dels serveis públics	45,0	51,8	54,4	62,3

Una situació semblant és la que ens trobem si parem l'atenció en el nivell d'ingressos de l'afiliació, ja que, a mesura que augmenten aquells, més alta és la predisposició a pagar més impostos. En canvi, per sota dels 1.500 euros men-

suals, predomina la postura d'aquelles persones que creuen que els impostos s'haurien de baixar o s'haurien de mantenir.

Taula 4.52. Grau d'acord amb diferents propostes sobre el nivell d'impostos a pagar. Percentatges segons ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Cal abaixar els impostos encara que sigui a costa de la qualitat o de la reducció de serveis públics	18,2	12,1	8,1	5,2	6,7
Cal mantenir els impostos actuals per mantenir els mateixos serveis.	38,7	39,2	32,5	27,7	25,8
Estic en disposició de pagar més impostos a canvi de millorar la prestació dels serveis públics	43,2	48,7	59,5	67,1	67,5

Per situació laboral, pensionistes i persones assalariades a temps complet són les més disposades a pagar més impostos, mentre que entre les assalariades a temps parcial el % de les que pensen que els impostos s'haurien de reduir o mantenir al nivell actual s'apropa molt al de les que estan d'acord amb pagar-ne més. Finalment, entre les persones en situació d'atur la suma de les que volen menys impostos o que es mantinguin al nivell actual supera a aquelles que declaren estar en disposició de pagar-ne més.

Taula 4.53. Grau d'acord amb diferents propostes sobre el nivell d'impostos a pagar. Percentatges segons situació laboral

	Persones assalariades a temps complet	Persones assalariades a temps parcial	En situació d'atur	Pensionistes
Cal abaixar els impostos encara que sigui a costa de la qualitat o de la reducció de serveis públics	6,7	12,9	15,0	1,4
Cal mantenir els impostos actuals per mantenir els mateixos serveis	25,8	34,9	36,4	21,1
Estic en disposició de pagar més impostos a canvi de millorar la prestació dels serveis públics	67,5	52,2	48,6	77,5

Finalment, i pel que fa a l'antiguitat afiliativa, quant més alta és aquella més alta és també la disposició per a pagar més impostos, mentre que, de manera paral·lela, es redueix el % de persones que pensen que s'hauria de pagar menys impostos o que s'hauria de mantenir l'actual càrrega impositiva. En canvi, entre l'afiliació que porta al sindicat menys d'un any la proporció dels que opinen que s'han de reduir o mantenir els impostos supera de manera clara a la dels que declaren estar disposats a pagar-ne més.

Taula 4.54. Grau d'acord amb diferents propostes sobre el nivell d'impostos a pagar. Percentatges segons antiguitat afiliativa

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Cal abaixar els impostos encara que sigui a costa de la qualitat o de la reducció de serveis públics	15,5	11,2	9,7	4,5
Cal mantenir els impostos actuals per mantenir els mateixos serveis	35,7	36,3	34,1	28,5
Estic en disposició de pagar més impostos a canvi de millorar la prestació dels serveis públics	48,8	52,5	56,2	67,1

En una altra pregunta es va sol·licitar a l'afiliació que indiqués el seu grau d'acord amb un seguit de propostes en matèria de fiscalitat en una escala de l'1 (molt en desacord) al 5 (molt d'acord). La proposta millor valorada pel conjunt de l'afiliació

i que més consens genera és la que fa referència a reduir l'IVA sobre els productes de primera necessitat, seguida d'aquella que proposa augmentar la tributació a les rendes altes, grans herències i grans empreses. També han rebut una valoració força alta les propostes per a reduir l'IRPF a les rendes baixes, harmonitzar els tipus impositius entre CA i augmentar la tributació dels productes i serveis de més impacte ambiental. En canvi, entre les pitjor valorades i que causen més divisió interna entre l'afiliació trobem la proposta d'augmentar la pressió fiscal per a equiparar-la a la mitjana de la UE i reduir impostos en general. És a dir, sembla que l'afiliació és més propícia a valorar de manera més positiva les mesures focalitzades en col·lectius o productes concrets, que no pas en una pujada o reducció generalitzada dels impostos.

Taula 4.55. Grau d'acord sobre diferents propostes en matèria de fiscalitat

	Mitjana	Desviació típica
Augmentar la pressió fiscal per a equiparar-la a la mitjana de la UE	3,2	1,302
Augmentar la tributació a les rendes altes, grans herències i grans empreses	4,4	1,087
Augmentar la tributació dels productes i serveis de més impacte ambiental	4,0	1,158
Reduir impostos en general	3,1	1,485
Reduir l'IRPF a les rendes baixes	4,2	1,112
Reduir l'IVA sobre productes de primera necessitat	4,6	0,889
Harmonitzar els tipus impositius entre CA per evitar la competència fiscal a la baixa	4,2	1,025

(escala, 1: molt en desacord, 5: molt d'acord)

Una comparativa amb els resultats de l'enquesta sociopolítica de l'any 2021 ens mostra com aquesta tendència s'ha fet encara més evident. És a dir, la pujada o baixada generalitzada d'impostos rep menys suport ara que fa 4 anys, mentre que augmenta el grau d'acord amb altres mesures específiques com harmonitzar els tipus impositius a tot l'Estat espanyol o augmentar la tributació als productes o serveis d'alt impacte ambiental. La resta de mesures obtenen una puntuació molt semblant.

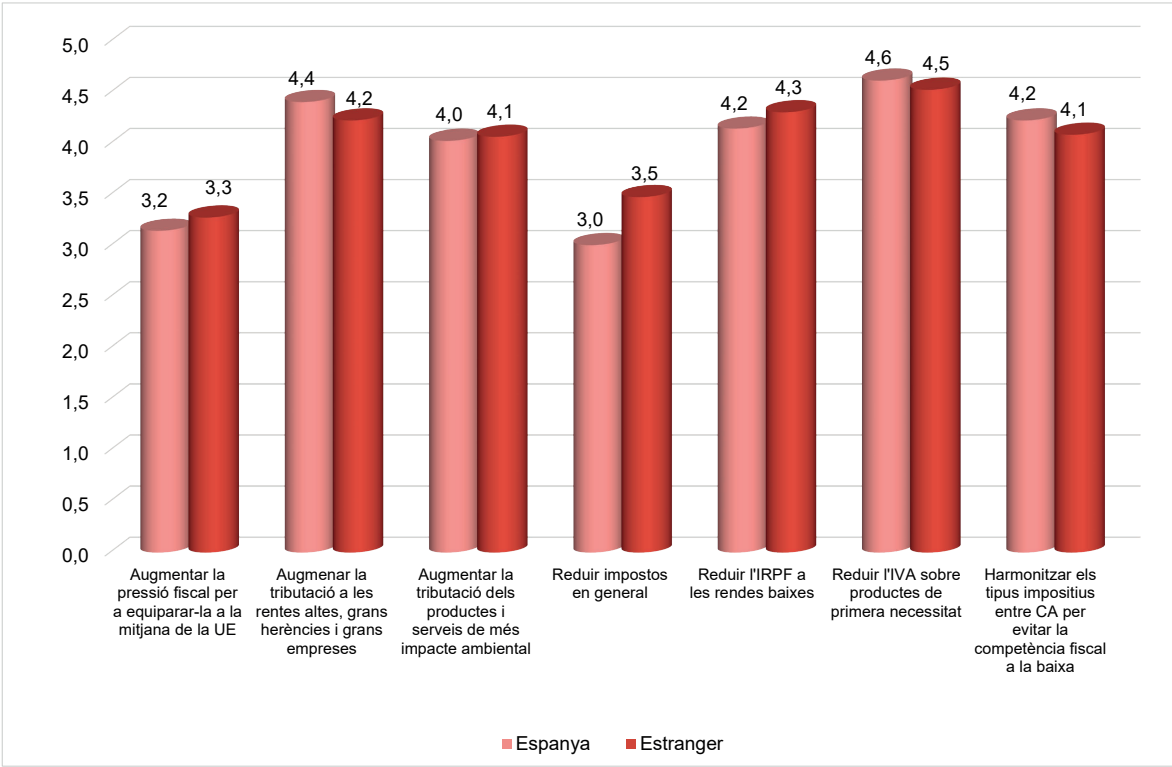
Taula 4.56. Grau d'acord sobre diferents propostes en matèria de fiscalitat. Anys 2021-2025

	2021	2025
Augmentar la pressió fiscal per a equiparar-la a la mitjana de la UE	3,6	3,2
Augmentar la tributació a les rendes altes, grans herències i grans empreses	4,4/ 4,4/ 3,6 ⁴	4,4
Augmentar la tributació dels productes i serveis de més impacte ambiental	3,9	4,0
Reduir impostos en general	3,2	3,1
Reduir l'IRPF a les rendes baixes	4,3	4,2
Reduir l'IVA sobre productes de primera necessitat	4,6	0,889
Harmonitzar els tipus impositius entre CA per evitar la competència fiscal a la baixa	4,2	1,025

(escala, 1: molt en desacord, 5: molt d'acord)

Si analitzem aquestes dades tenint en compte la variable lloc de naixement, no identifiquem grans diferències, si bé l'afiliació nascuda a l'estranger es mostra més a favor d'una baixada generalitzada d'impostos.

Gràfic 4.21. Grau d'acord sobre diferents propostes en matèria de fiscalitat. Segons origen

⁴ L'enquesta sociopolítica de l'any 2021 dividia aquesta proposta en tres mesures diferents (augmentar la tributació de les grans herències i fortunes; augmentar l'IRPF de les rendes altes i reduir les bonificacions i desgravacions de les grans empreses) que van rebre una puntuació de 4.4, 4.4 i 3.6 respectivament).

Per edat, sí que trobem algunes diferències interessants. A mesura que augmenta l'edat de l'afiliació també augmenta el grau d'acord amb mesures com harmonitzar els tipus impositius, augmentar la tributació als productes i serveis amb més impacte ambiental o augmentar la tributació a les rendes altes, grans herències i grans empreses.

En canvi, paral·lelament, es redueix el suport a altres mesures com reduir els impostos en general, però també a partir especialment dels 66 anys, reduir l'IRPF a les rendes baixes o reduir l'IVA sobre productes de primera necessitat, mesures que, no obstant això, segueixen tenint una valoració força alta a tots els grups d'edat. Finalment és destacable com és entre l'afiliació més jove i la més gran on més suport obté la mesura d'augmentar la tributació fiscal per equiparar-la a la mitjana de la UE.

Taula 4.57. Grau d'acord sobre diferents propostes en matèria de fiscalitat. Segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Augmentar la pressió fiscal per a equiparar-la a la mitjana de la UE	3,5	3,1	3,1	3,7
Augmentar la tributació a les rendes altes, grans herències i grans empreses	4,2	4,3	4,5	4,7
Augmentar la tributació dels productes i serveis de més impacte ambiental	4,0	4,0	4,1	4,2
Reduir impostos en general	3,5	3,3	2,9	2,0
Reduir l'IRPF a les rendes baixes	4,3	4,2	4,2	3,9
Reduir l'IVA sobre productes de primera necessitat	4,7	4,6	4,6	4,3

Harmonitzar els tipus impositius entre CA per evitar la competència fiscal a la baixa

(escala, 1: molt en desacord, 5: molt d'acord)

Una anàlisi per nivell educatiu també posa en evidència algunes diferències significatives. Així, un increment del nivell educatiu també implica un augment del suport a mesures com augmentar la tributació als més rics i les grans empreses, als productes més contaminants i a l'harmonització dels tipus impositius entre CA; mentre que decreix el grau d'acord amb reduir impostos en general. En canvi, mesures com reduir l'IVA sobre productes de primera necessitat o augmentar la pressió fiscal generen un consens semblant entre l'afiliació independentment del seu nivell educatiu.

Taula 4.58. Grau d'acord sobre diferents propostes en matèria de fiscalitat. Segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Augmentar la pressió fiscal per a equiparar-la a la mitjana de la UE	3,1	3,2	3,1	3,2
Augmentar la tributació a les rendes altes, grans herències i grans empreses	4,2	4,3	4,4	4,4
Augmentar la tributació dels productes i serveis de més impacte ambiental	3,8	3,9	4,0	4,1
Reduir impostos en general	3,5	3,5	3,3	2,8
Reduir l'IRPF a les rendes baixes	4,3	4,4	4,3	4,1
Reduir l'IVA sobre productes de primera necessitat	4,6	4,7	4,7	4,6
Harmonitzar els tipus impositius entre CCAA per evitar la competència fiscal a la baixa	4,0	4,2	4,2	4,3

(escala, 1: molt en desacord, 5: molt d'acord)

El nivell d'ingressos també implica diferències en el grau d'acord amb les diferents mesures proposades. Quant més s'incrementen els ingressos més alt és el suport a l'harmonització impositiva entre CA i a l'augment de la tributació de productes i serveis amb més impacte ambiental, mentre que es redueix el grau d'acord amb reduir impostos en general però també amb la reducció a les rendes baixes.

Taula 4.59. Grau d'acord sobre diferents propostes en matèria de fiscalitat.
Segons nivell d'ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Augmentar la pressió fiscal per a equiparar-la a la mitjana de la UE	3,2	3,1	3,1	3,3	3,2
Augmentar la tributació a les rendes altes, grans herències i grans empreses	4,2	4,4	4,4	4,5	4,4
Augmentar la tributació dels productes i serveis de més impacte ambiental	3,9	4,0	4,0	4,1	4,2
Reduir impostos en general	3,6	3,5	3,1	2,7	2,5
Reduir l'IRPF a les rendes baixes	4,4	4,4	4,2	4,0	3,8
Reduir l'IVA sobre productes de primera necessitat	4,7	4,7	4,7	4,6	4,5
Harmonitzar els tipus impositius entre CA per evitar la competència fiscal a la baixa	4,0	4,1	4,2	4,3	4,4

(escala, 1: molt en desacord, 5: molt d'acord)

Pel que fa a la situació laboral, el col·lectiu dels pensionistes és el que està més d'acord amb augmentar la pressió fiscal general i augmentar impostos a rendes altes i als productes amb més impacte mediambiental. En canvi, les persones assalariades a temps parcial i aquelles en situació d'atur són les que més suport donen a la proposta de reduir els impostos en general i a reduir l'IRPF a les rendes baixes.

Taula 4.60. Grau d'acord sobre diferents propostes en matèria de fiscalitat. Segons situació laboral

	Persones assalariades a temps complet	Persones assalariades a temps parcial	En situació d'atur	Pensionistes
Augmentar la pressió fiscal per a equiparar-la a la mitjana de la UE	3,1	3,2	3,1	3,5
Augmentar la tributació a les rendes altes, grans herències i grans empreses	4,4	4,4	4,2	4,7
Augmentar la tributació dels productes i serveis de més impacte ambiental	4,0	4,1	3,9	4,2
Reduir impostos en general	3,1	3,4	3,4	2,1
Reduir l'IRPF a les rendes baixes	4,2	4,4	4,4	4,0
Reduir l'IVA sobre productes de primera necessitat	4,6	4,7	4,6	4,4
Harmonitzar els tipus impositius entre CA per evitar la competència fiscal a la baixa	4,2	4,0	4,0	4,4

(escala, 1: molt en desacord, 5: molt d'acord)

4.10. Població d'origen estranger

A la pregunta de quins drets hauria de tenir la població estrangera resident a Catalunya, la posició majoritària és la d'aquella afiliació que pensa que ha de tenir els mateixos drets que la població espanyola (30.4%), seguida molt de prop, no obstant això, per la posició de les persones que opinen que només hauria de tenir els drets bàsics i únicament quan aquestes persones es trobin en situació legal (29.4%). A aquelles dues opcions segueix una tercera que rep el suport del 18% de l'afiliació i que sosté que aquest col·lectiu no només ha de tenir els drets bàsics, sinó també el dret a vot a partir d'un determinat temps de residència. Finalment, amb un suport d'entorn del 10-11%, respectivament, trobem la postura de les persones que opinen que aquest col·lectiu ha de tenir només els drets bàsics, i les que pensen que encara que tinguin aquestes drets bàsics, la població espanyola ha de tenir preferència.

Si comparem aquestes dades amb les del 2021 podríem dir que s'ha produït un cert avanç cap al reconeixement de la igualtat de drets de les persones estrangeres. S'ha d'aclarir que, a l'enquesta sociopolítica de l'any 2021, es va sol·licitar

a l'afiliació que valorés totes aquestes opcions en una escala de l'1 (molt en desacord) al 5 (molt d'acord), mentre que en el 2025 es va requerir que les persones enquestades triessin aquella opció amb la qual estiguessin més d'acord. En tot cas, i malgrat aquestes diferències pel que fa al mesurament dels resultats, aquells ens permeten una comparativa interessant. Així, veiem que l'opció millor valorada en aquell moment era la que considerava que la població d'origen estranger hauria de tenir només els drets bàsics, mentre que la pitjor valorada, igual que al 2025, és aquella que diu que encara i així, la població espanyola hauria de tenir preferència. En canvi, aquella opció que parla de la igualtat de drets amb la població espanyola era al 2021 la segona opció pitjor valorada.

**Taula 4.61. Drets de la població estrangera resident a Catalunya.
Percentatges de suport (2025) i valoració en una escala 1-5 (2021)**

	2025	2021*
Ha de tenir els mateixos drets que la població espanyola	30,4	3,5
Ha de tenir els drets bàsics sempre que estigui en situació legal	29,4	3,8
Ha de tenir els drets bàsics i també el dret de vot a partir d'un temps mínim de residència	17,9	3,7
Ha de tenir els drets bàsics	11,7	4,2
Es poden reconèixer drets bàsics, però la població espanyola ha de tenir preferència	10,6	3,1

* Escala de l'1 (molt en desacord) al 5 (molt d'acord)

Si desagreguem aquestes dades segons l'origen de l'afiliació, com era esperable, trobem diferències molt significatives. Pel que fa a l'opinió de l'afiliació nascuda dins de l'Estat espanyol hi ha gairebé un empat tècnic entre les dues opcions més votades: aquella que indica que les persones estrangeres només han de tenir els drets bàsics i únicament quan estiguin en situació legal i la que estableix que aquelles han de tenir els mateixos drets que la població espanyola. En canvi, entre l'afiliació d'origen estranger l'opció clarament preferida és la que parla de la igualtat de drets entre estrangers i autòctons seguida de aquella que indica que les persones estrangeres no només haurien de tenir els drets bàsics, sinó també el dret a vot a partir d'un determinat temps de residència. Per tant, aquests resultats ens porten a pensar que l'evolució anteriorment mencionada del conjunt de l'afiliació cap a un reconeixement majoritari de la igualtat de drets de les persones vinguin d'on vinguin podria estar determinada pel canvi en la composició de l'afiliació i en l'augment de la seva diversitat. Finalment, l'opció menys votada en ambdós casos és aquella que es refereix a una població estrangera amb drets bàsics supeditats a la preferència de la població espanyola en l'exercici d'aquells.

Taula 4.62. Drets de la població estrangera resident a Catalunya. Percentatges segons origen

	Espanya	Estranger
Ha de tenir els mateixos drets que la població espanyola	30,0	23,9
Ha de tenir els drets bàsics sempre que estigui en situació legal	29,8	36,3
Ha de tenir els drets bàsics i també el dret de vot a partir d'un temps mínim de residència	17,1	25,2
Ha de tenir els drets bàsics	12,0	8,5
Es poden reconèixer drets bàsics, però la població espanyola ha de tenir preferència	11,1	5,8

Per edats, és entre l’afiliació més jove i la més gran entre les quals l’opció més votada és amb diferència la que fa referència a la igualtat de drets entre persones estrangeres i autòctones. En canvi, entre els 36 i els 65 anys, l’opció que rep més suport, encara que amb una diferència molt petita, és la que sosté que les persones estrangeres només han de tenir els drets bàsics i únicament quan estiguin en situació legal. D’altra banda, l’afiliació més jove és la que mostra una divisió interna més clara respecte d’aquesta qüestió, ja que la dispersió de les respostes entre les 5 opcions referenciades és molt més alta que en la resta de grups. Així, malgrat que les respostes més votades són les que fan referència a la igualtat de drets entre estrangers i autòctons o la que parla del reconeixement dels drets bàsics i el dret a vot a partir d’un determinat temps de residència, també es el grup amb un % més alt de persones que pensen que aquest col·lectiu només hauria de tenir els drets bàsics o que poden tenir reconeguts aquests drets, però la població espanyola ha de tenir sempre preferència.

Taula 4.63. Drets de la població estrangera resident a Catalunya. Percentatges segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Es poden reconèixer drets bàsics, però la població espanyola ha de tenir preferència	15,0	13,4	8,2	2,8
Ha de tenir els drets bàsics i també el dret de vot a partir d'un temps mínim de residència	20,5	16,7	17,0	29,2
Ha de tenir els drets bàsics sempre que estigui en situació legal	23,4	29,6	31,9	18,8
Ha de tenir els drets bàsics	14,1	10,9	12,0	8,5
Ha de tenir els mateixos drets que la població espanyola	27,0	29,3	30,9	40,7

Per nivell d’estudis també observem diferències importants sobretot entre l’afiliació amb estudis superiors i la resta. És a dir, si fins a la secundària no obligatòria

predomina clarament la posició dels que pensen que la població d'origen estranger només hauria de tenir els drets bàsics i únicament quan es trobi en situació legal, entre l'afiliació amb estudis superiors (que recordem que representa gairebé un 60% del total) predomina la posició que parla de la igualtat de drets entre estrangers i autòctons. Així mateix, entre aquest darrer segment de la nostra afiliació és també on trobem un suport més alt a la idea que la població estrangera tingui els drets bàsics i el dret a vot a partir d'un determinat temps de residència, i menys suport a parlar del reconeixement de drets bàsics que estiguin supeditats a la preferència de la població espanyola.

**Taula 4.64. Drets de la població estrangera resident a Catalunya.
Percentatges segons nivell educatiu**

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Es poden reconèixer drets bàsics, però la població espanyola ha de tenir preferència	11,4	14,6	12,3	8,9
Ha de tenir els drets bàsics i també el dret de vot a partir d'un temps mínim de residència	16,5	13,8	15,6	19,9
Ha de tenir els drets bàsics sempre que estigui en situació legal	34,9	36,6	33,0	25,9
Ha de tenir els drets bàsics	9,1	9,4	10,5	12,8
Ha de tenir els mateixos drets que la població espanyola	28,1	25,6	28,7	32,4

Si ens fixem en el nivell d'ingressos, a mesura que augmenten aquells també ho fa el % de persones que donen suport a què les persones estrangeres tinguin els mateixos drets que la població espanyola. Així, aquesta és l'opció més votada entre l'afiliació que té uns ingressos mensuals de 2.000 euros o més, mentre que per sota d'aquesta xifra, l'opció més votada és la que parla de reconèixer només els drets bàsics a aquesta població estrangera i només quan estigui en situació legal. D'altra banda a mesura que augmenten els ingressos també disminueix el grau d'acord amb l'idea que les persones espanyoles tinguin preferència sobre una població estrangera amb només drets bàsics reconeguts. En tot cas, és destacable com, al igual que passava entre l'afiliació més jove, és també entre l'afiliació amb ingressos més baixos on trobem una dispersió dels resultats més alta que podem traduir com una polarització més notable que a la resta de grups d'ingressos respecte d'aquest tema. És a dir, tal com vam assenyalar en descriure les característiques sociodemogràfiques de la mostra⁵, en aquest sector de l'afiliació amb els salaris més baixos es concentraria una part molt important de

⁵ Pàg. 8.

les persones d'origen estranger, però també un segment destacat de la població autòctona que entra en competència directa amb aquelles pels mateixos llocs de treball i que, per tant, es sentiria potencialment més amenaçada pel fenomen migratori.

**Taula 4.65. Drets de la població estrangera resident a Catalunya.
Percentatges segons nivell d'ingressos**

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Es poden reconèixer drets bàsics, però la població espanyola ha de tenir preferència	18,4	13,0	10,7	7,4	7,1
Ha de tenir els drets bàsics i també el dret de vot a partir d'un temps mínim de residència	20,0	14,5	17,3	20,3	21,8
Ha de tenir els drets bàsics sempre que estigui en situació legal	27,2	32,7	30,9	25,8	25,3
Ha de tenir els drets bàsics	10,1	11,6	11,4	12,4	11,9
Ha de tenir els mateixos drets que la població espanyola	24,3	28,3	29,7	34,1	33,9

Pel que fa a la situació laboral, és entre l'afiliació assalariada a temps parcial on trobem una posició menys favorable a què les persones d'origen estranger puguin tenir els mateixos drets que la població espanyola al mateix temps que es la que està més d'acord amb que aquells tinguin només els drets bàsics i supeditats a què la població espanyola tingui preferència. En tot cas, és el grup en què trobem una dispersió més alta dels resultats i per tant una divisió interna més forta. En canvi és entre el col·lectiu de les persones pensionistes i aturades (on hi ha una sobrerepresentació de les persones d'origen estranger) on hi ha una posició més favorable a la igualtat de drets.

Taula 4.66 Drets de la població estrangera resident a Catalunya.
Percentatges segons situació laboral

	Persones assalariades a temps complet	Persones assalariades a temps parcial	En situació d'atur	Pensionistes
Es poden reconèixer drets bàsics, però la població espanyola ha de tenir preferència	10,7	15,4	11,6	4,1
Ha de tenir els drets bàsics i també el dret de vot a partir d'un temps mínim de residència	16,8	20,9	19,3	24,6
Ha de tenir els drets bàsics sempre que estigui en situació legal	30,5	26,6	29,7	22,5
Ha de tenir els drets bàsics	12,1	11,2	9,1	10,1
Ha de tenir els mateixos drets que la població espanyola	29,9	25,9	30,3	38,6

Finalment, és l'afiliació amb més antiguitat la que es mostra més favorable a la igualtat de drets entre persones estrangeres i autòctones o a què tinguin els drets bàsics juntament amb el dret a vot a partir d'un determinant temps de residència, mentre que és la que es troba menys d'acord amb que només tinguin els drets bàsics condicionats a la seva situació legal o a què es doni preferència a la població espanyola.

Taula 4.67. Drets de la població estrangera resident a Catalunya.
Percentatges segons antiguitat afiliativa

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Es poden reconèixer drets bàsics, però la població espanyola ha de tenir preferència	13,8	13,1	11,8	6,9
Ha de tenir els drets bàsics i també el dret de vot a partir d'un temps mínim de residència	16,4	16,8	16,6	19,9
Ha de tenir els drets bàsics sempre que estigui en situació legal	30,9	29,4	31,2	27,9
Ha de tenir els drets bàsics	11,6	10,9	12,6	11,8
Ha de tenir els mateixos drets que la població espanyola	27,3	29,9	27,9	33,4

4.11. Sostenibilitat ambiental

La última de les preguntes del bloc socioeconòmic de l'enquesta va requerir a les persones participants el seu grau d'acord amb un seguit de propostes en l'àmbit de la sostenibilitat ambiental en una escala de l'1 (molt en desacord) al 5 (molt d'acord).

En general totes les mesures són altament valorades pel conjunt de l'afiliació, ja que totes elles reben una puntuació de 4 o superior. Les millor valorades són les propostes que fan referència a l'establiment de mesures per part dels poders públics per protegir la classe treballadora dels riscos inherents a la transformació tecnològica, energètica i ambiental, mentre que la que despertaria menys consens és la que parla de definir l'espai públic urbà per afavorir l'ús per vianants, bicicletes i transport públic, al mateix temps que proposa mesures restrictives sobre els vehicles més contaminants.

Taula 4.68. Grau d'acord amb mesures per a la sostenibilitat ambiental. Valoració del conjunt de l'afiliació

	Mitjana	Desviació típica
Els poders públics han d'establir mesures per protegir la classe treballadora dels riscos inherents a la transformació tecnològica, energètica i ambiental	4,4	0,899
Cal garantir mitjançant el diàleg social la participació de les persones treballadores en la gestió ambiental de les empreses	4,2	0,966
Cal limitar el nombre de vols comercials de curta durada/ distància i potenciar alternativament l'ús del ferrocarril, augmentant els recursos destinats a aquest mitjà de transport	4,1	1,1146
Calen mesures per definir l'espai públic urbà afavorint l'ús per a vianants, bicicletes i transport públic i adoptar mesures restrictives sobre els vehicles més contaminants	4,0	1,201
Cal una gestió dels residus i envasos més ambiciosa per assolir els objectius ambientals i de salut pública	4,3	1,0
Les empreses han d'adoptar mesures per a protegir a les persones treballadores dels efectes del canvi climàtic	4,4	0,978

(escala, 1: molt en desacord, 5: molt d'acord)

Per edats, en general quant més alta és aquella més alt és també el grau d'acord amb cadascuna de les mesures proposades.

Taula 4.69. Grau d'acord amb mesures per a la sostenibilitat ambiental.
Per grups d'edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Els poders públics han d'establir mesures per protegir la classe treballadora dels riscos inherents a la transformació tecnològica, energètica i ambiental	4,3	4,3	4,5	4,5
Cal garantir mitjançant el diàleg social la participació de les persones treballadores en la gestió ambiental de les empreses	4,0	4,2	4,3	4,4
Cal limitar el nombre de vols comercials de curta durada/ distància i potenciar alternativament l'ús del ferrocarril, augmentant els recursos destinats a aquest mitjà de transport	4,0	4,0	4,2	4,5
Calen mesures per definir l'espai públic urbà afavorint l'ús per a vianants, bicicletes i transport públic i adoptar mesures restrictives sobre els vehicles més contaminants	3,9	3,8	4,0	4,4
Cal una gestió dels residus i envasos més ambiciosa per assolir els objectius ambientals i de salut pública	4,3	4,3	4,4	4,6
Les empreses han d'adoptar mesures per a protegir a les persones treballadores dels efectes del canvi climàtic	4,2	4,3	4,4	4,5

(escala, 1: molt en desacord, 5: molt d'acord)

Pel que fa a la situació laboral, el col·lectiu més diferenciat de la resta en les seves opinions és el de les persones pensionistes, que valora d'una manera més positiva totes les mesures proposades. Destaca en aquest sentit el seu suport a mesures per a una mobilitat més sostenible com limitar els vols comercials de curta durada i potenciar el ferrocarril o definir l'espai públic per afavorir l'ús per a vianants, bicicletes i transport públic al mateix temps que s'apliquen mesures restrictives sobre els vehicles més contaminants. Així la diferència en la valoració que fa aquest grup respecte d'altres és de fins a 0.5 punts de diferència.

Taula 4.70. Grau d'acord amb mesures per a la sostenibilitat ambiental.
Per situació laboral

	Persones assalariades a temps complet	Persones assalariades a temps parcial	En situació d'atur	Pensionistes
Els poders públics han d'establir mesures per protegir la classe treballadora dels riscos inherents a la transformació tecnològica, energètica i ambiental	4,4	4,4	4,3	4,5
Cal garantir mitjançant el diàleg social la participació de les persones treballadores en la gestió ambiental de les empreses	4,2	4,3	4,2	4,4
Cal limitar el nombre de vols comercials de curta durada/ distància i potenciar alternativament l'ús del ferrocarril, augmentant els recursos destinats a aquest mitjà de transport	4,1	4,1	3,9	4,5
Calen mesures per definir l'espai públic urbà afavorint l'ús per a vianants, bicicletes i transport públic i adoptar mesures restrictives sobre els vehicles més contaminants	3,9	4,1	3,8	4,3
Cal una gestió dels residus i envasos més ambiciosa per assolir els objectius ambientals i de salut pública	4,3	4,4	4,2	4,6
Les empreses han d'adoptar mesures per a protegir a les persones treballadores dels efectes del canvi climàtic	4,3	4,4	4,3	4,5

(escala, 1: molt en desacord, 5: molt d'acord)

Finalment hem de destacar que no s'han trobat diferències significatives en aquest cas segons la variable gènere, origen, estudis, ingressos, o antiguitat.

5. Valors polítics

5.1 Posicionament ideològic

En la pregunta que obre aquest últim bloc de l'enquesta es va sol·licitar a l'afiliació que es situés en una escala de posicionament polític on l'1 representa l'extrema esquerra i el 10 l'extrema dreta.

Els resultats ens indiquen que la majoria de l'afiliació es situa clarament en l'esquerra d'aquesta escala ideològica, ja que el valor mitjà de totes les respostes és un 3.86, mentre que la moda o el valor més freqüent és el 3. D'altra banda, si comparem aquestes dades amb aquelles que ens parlen del posicionament ideològic del conjunt de la societat catalana observem que la nostra afiliació es situaria més a l'esquerra que aquella. És a dir, segons els resultats del darrer Baròmetre d'Opinió Política (BOP), elaborat al novembre de 2024, el valor mitjà de posicionament polític dels catalans i catalanes era d'un 4.32, i per tant, molt més a prop del centre polític. A més, l'afiliació de CCOO mostra una homogeneïtat en el seu posicionament ideològic que és més alta que la del conjunt de la societat, tal com mostren els valors de la desviació típica d'ambos col·lectius.

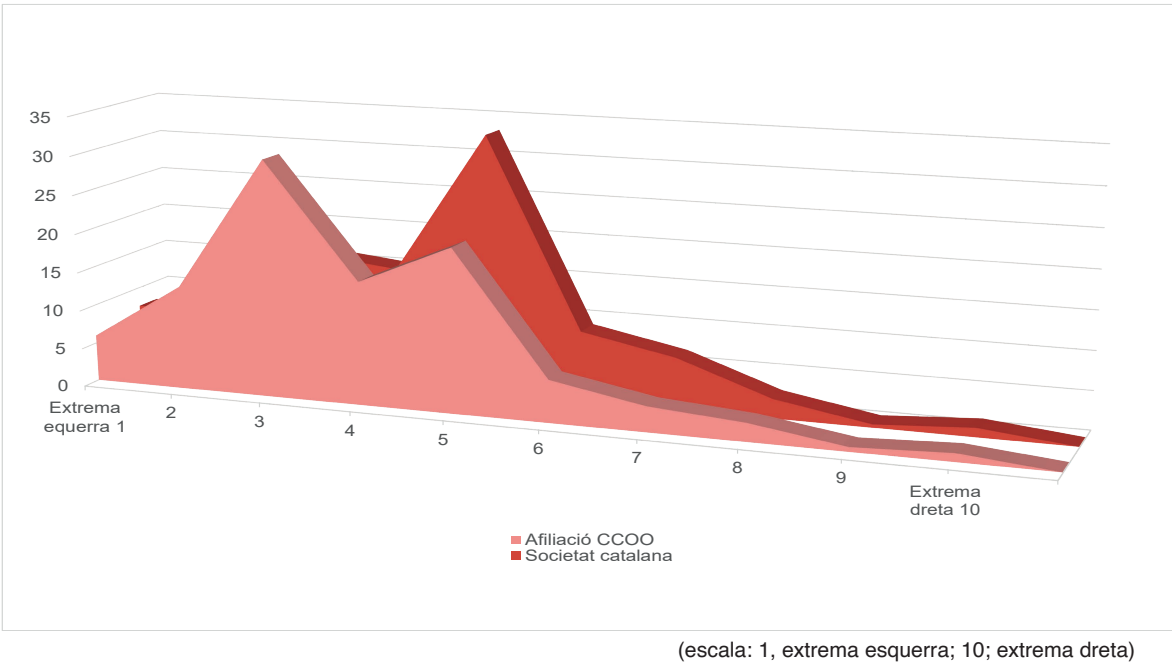
Taula 5.1. Posicionament ideològic de l'afiliació de CCOO vs. societat catalana

	Afiliació de CCOO	BOP, novembre 2024
Mitjana	3,9	4,3
Desviació típica	1,74	1,89
Moda	3	5

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

El següent gràfic mostra la distribució dels resultats (expressat en %) al llarg d'aquesta escala de posicionament ideològic tant de la nostra enquesta sociopolítica com dels resultats del CEO. La seva anàlisi confirma allò indicat anteriorment: és a dir, una gran part de l'afiliació de CCOO de Catalunya es concentra de manera molt més clara entre els valors 2 i 4 d'aquesta escala, sent especialment destacable la proporció en el valor 3, que com hem vist, és el valor més freqüent en les respostes. En canvi, segons els resultats del BOP, el gruix de la societat catalana es situaria entre els valors 3 i 6, amb una important concentració en el valor 5 . Així mateix, és destacable com la cua de resultats entre el 6 i el 10 (que representa l'espai polític de la dreta) és més nombrós al conjunt de la societat que no pas entre l'afiliació de CCOO.

Gràfic 5.1. Distribució (%) resultats en l'escala de posicionament ideològic. Afiliació de CCOO vs. societat catalana⁶

D'altra banda, destaca que no trobem aquí diferències apreciables entre homes i dones, ja que en ambdós casos el valor mitjà dels resultats és un 3.9, mentre que el valor més freqüent és un 3.

Taula 5.2. Posicionament ideològic segons gènere

	Homes	Dones
Mitjana	3,9	3,9
Moda	3	3
Desviació típica	1,8	1,7

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

En canvi, les diferències segons la variable origen si són significatives. Així, les persones afiliades nascudes a l'estranger es troben més properes que aquelles nascudes dins de l'Estat espanyol al centre polític, sent el 5 el valor més freqüent per a aquest col·lectiu. En tot cas, els valors de la desviació típica ens mostren també que el nivell d'heterogeneïtat és també més alt que entre l'afiliació d'origen autòcton.

⁶ Resultats calculats a partir de les dades del BOP de novembre de 2024 en la pregunta 35: "Quan es parla de política, normalment s'utilitzen les expressions esquerra i dreta. Em pot dir on s'ubicaria vostè en una escala del 0 al 10 en la qual 0 significa extrema esquerra i 10 extrema dreta?". Es van excloure en aquest càlcul les dades de les persones que van respondre "No ho sap" o que no van contestar a la pregunta. Així mateix es van transformar les dades a una escala 1-10 per tal de fer-les comparables amb aquelles de la nostra enquesta socioeconòmica.

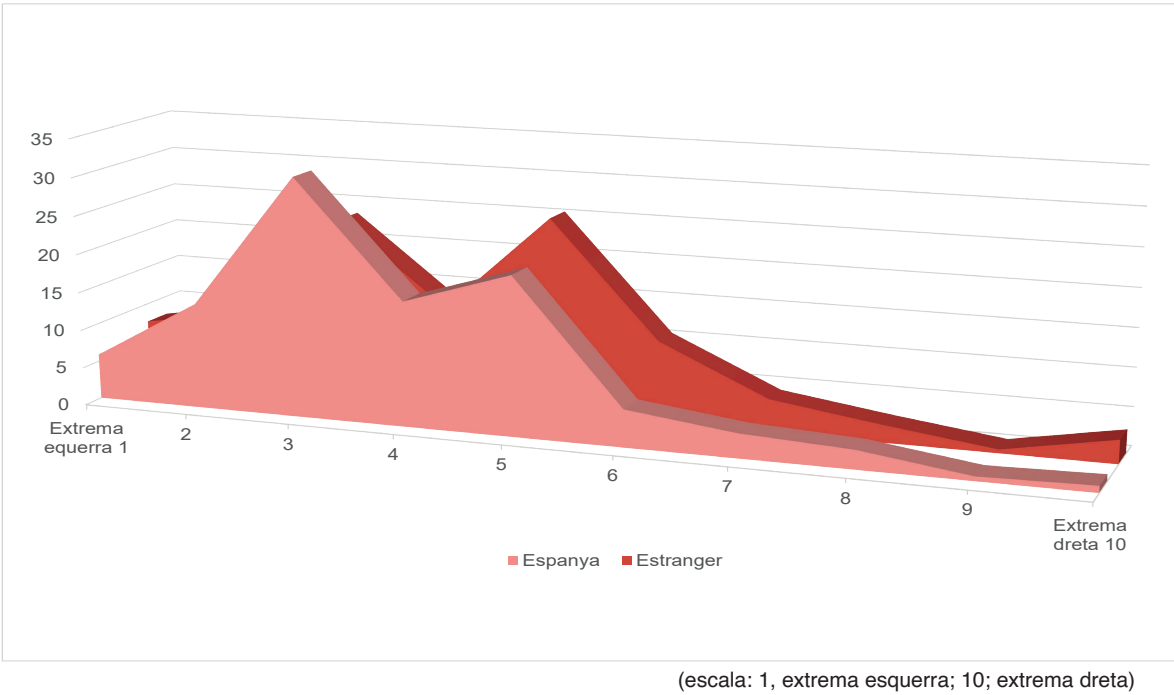
Taula 5.3. Posicionament ideològic segons origen

	Espanya	Estranger
Mitjana	3,8	4,2
Moda	3	5
Desviació típica	1,713	1,979

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

De nou, una representació visual de la distribució dels resultats ens permet observar aquestes diferències d'una manera més clara. Així, veiem com l'afiliació nascuda a Espanya es concentra majoritàriament entre el 2 i el 4 d'aquesta escala, mentre que l'afiliació d'origen estranger mostra una dispersió més alta entre els valors 2 i 6 i també com aquella es troba lleugerament més escorada al centre i la dreta (un 20.8% d'aquest col·lectiu es situa entre els valors 6 i 10, front al 12.1% de l'afiliació nascuda a dins de l'Estat espanyol).

Gràfic 5.2. Distribució (%) resultats en l'escala de posicionament ideològic segons origen

Pel que fa a la distribució segons grups d'edat, a mesura que augmenta aquella més baixa és el valor mitjà dels resultats, situant-se per tant més clarament en l'espai polític de l'esquerra, malgrat que el valor més freqüent a tots els grups és el 3. Així mateix, la heterogeneïtat interna pel que fa als resultats és més alta quant més baixa és l'edat de l'afiliació.

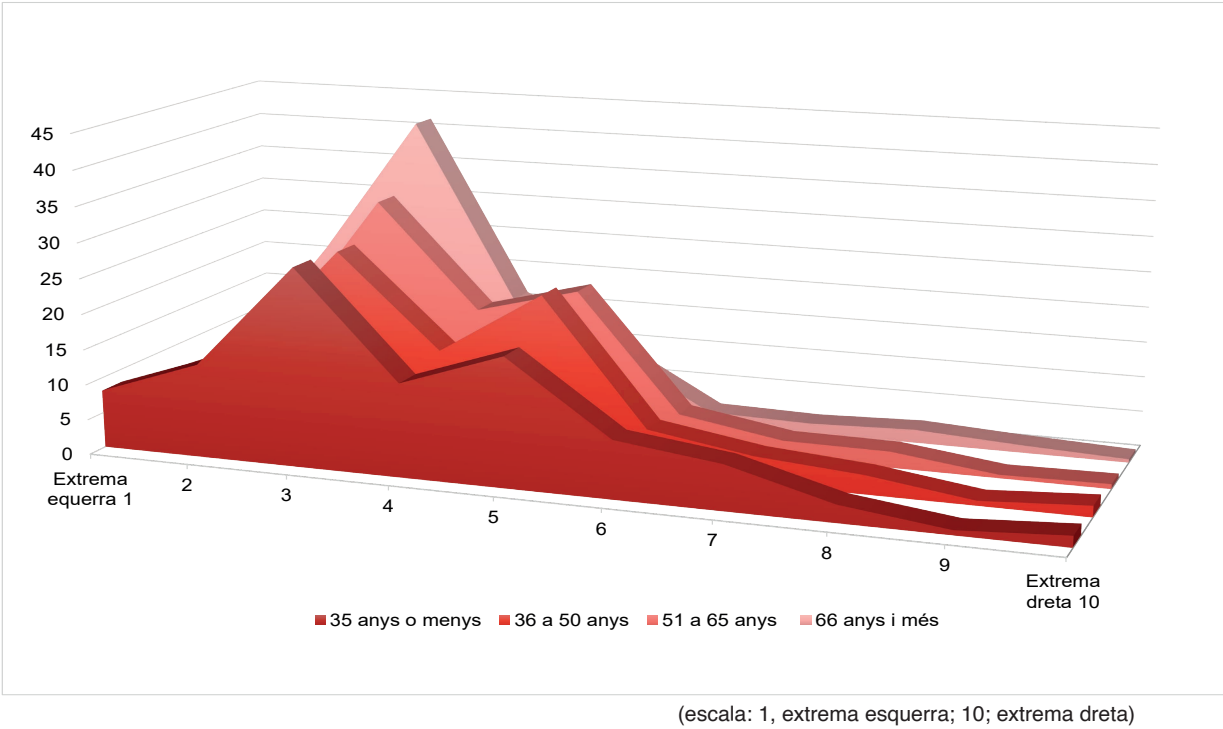
Taula 5.4. Posicionament ideològic segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Mitjana	3,98	3,99	3,8	3,35
Moda	3	3	3	3
Desviació típica	1,942	1,844	1,622	1,517

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

El gràfic següent mostra com, efectivament, la dispersió dels resultats és molt més alta per sota dels 50 anys i molt especialment entre els menors de 36 anys, que, per altra banda, és el col·lectiu amb un % de respostes més alt entre els valors 6 i 10 (a prop d'un 20% del total). En canvi, és entre l'afiliació més gran on observem una concentració més alta a l'esquerra de l'espectre polític, ja que més d'un 83% de l'afiliació per sobre dels 65 es troba situada entre els valors 1 i 4, front a poc més del 62% dels menors de 36 anys.

Gràfic 5.3. Posicionament ideològic. Distribució (%) resultats segons edat

Si analitzem els resultats tenint en compte la variable nivell educatiu trobem una situació força semblant. És a dir, a mesura que augmenta el nivell de formació de l'afiliació aquella es situa més a l'esquerra de l'espectre polític i també més homogenis són els resultats. De fet, mentre que entre les persones amb estudis elementals o de secundària obligatòria el valor més freqüent dins dels resultats és el 5, entre aquelles amb estudis de secundària no obligatòria i superiors, aquest valor és el 3.

Taula 5.5. Posicionament ideològic segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Mitjana	4,2	4,3	3,9	3,7
Moda	5	5	3	3
Desviació típica	2,063	1,954	1,718	1,653

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

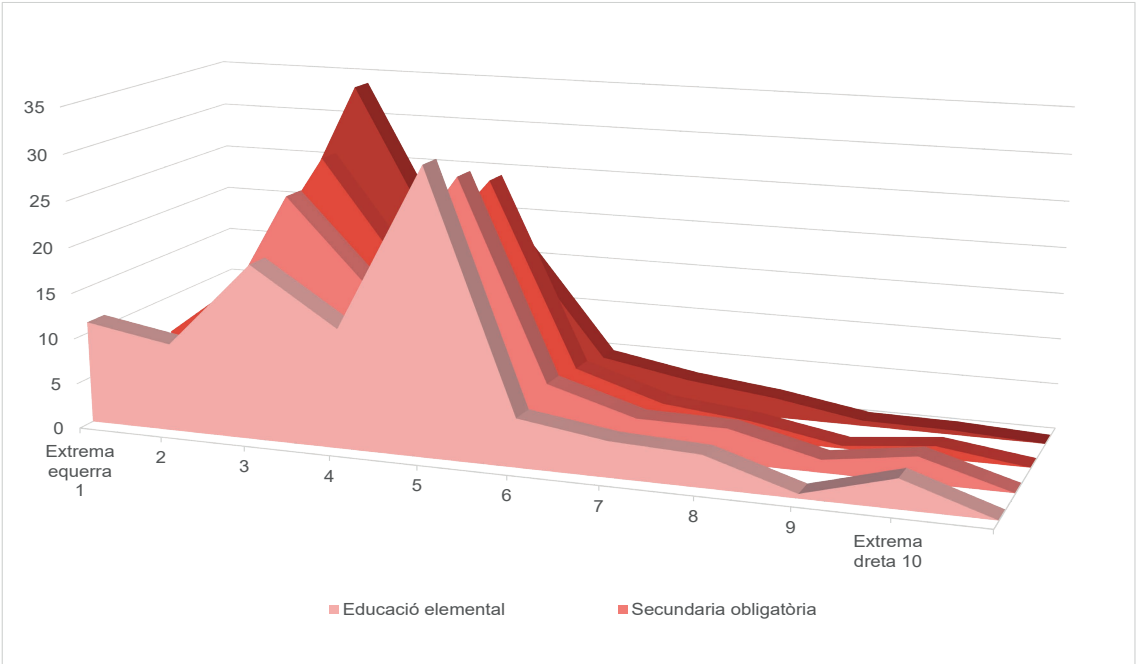
Per sota de l'educació secundària obligatòria entorn d'un 11-12% de l'afiliació es situa en l'espai polític de la dreta, un 35-36% al centre de l'espectre polític i poc més del 50% a l'esquerra d'aquell. En canvi a partir de la secundària no obligatòria, i sobretot entre l'afiliació amb estudis superiors creix d'una manera important la proporció que es situa entre els valors 1 i 4. Ho veiem en la taula següent i també visualment en el gràfic d'àrea a continuació.

Taula 5.6. Posicionament ideològic. Distribució (%) dels resultats segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Esquerra (1-4)	52,9	53,6	61,2	71,5
Centre (5-6)	36,2	34,7	32,1	21,8
Dreta (7-10)	11,1	11,7	6,6	6,6

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

Gràfic 5.4. Posicionament ideològic. Distribució (%) resultats segons nivell educatiu

Per nivell d'ingressos trobem un paral·lelisme amb la tendència observada segons el nivell d'estudis. És a dir, a mesura que augmenten els ingressos mensuals nets de l'afiliació, més es posiciona aquella a l'esquerra de l'espectre polític i viceversa.

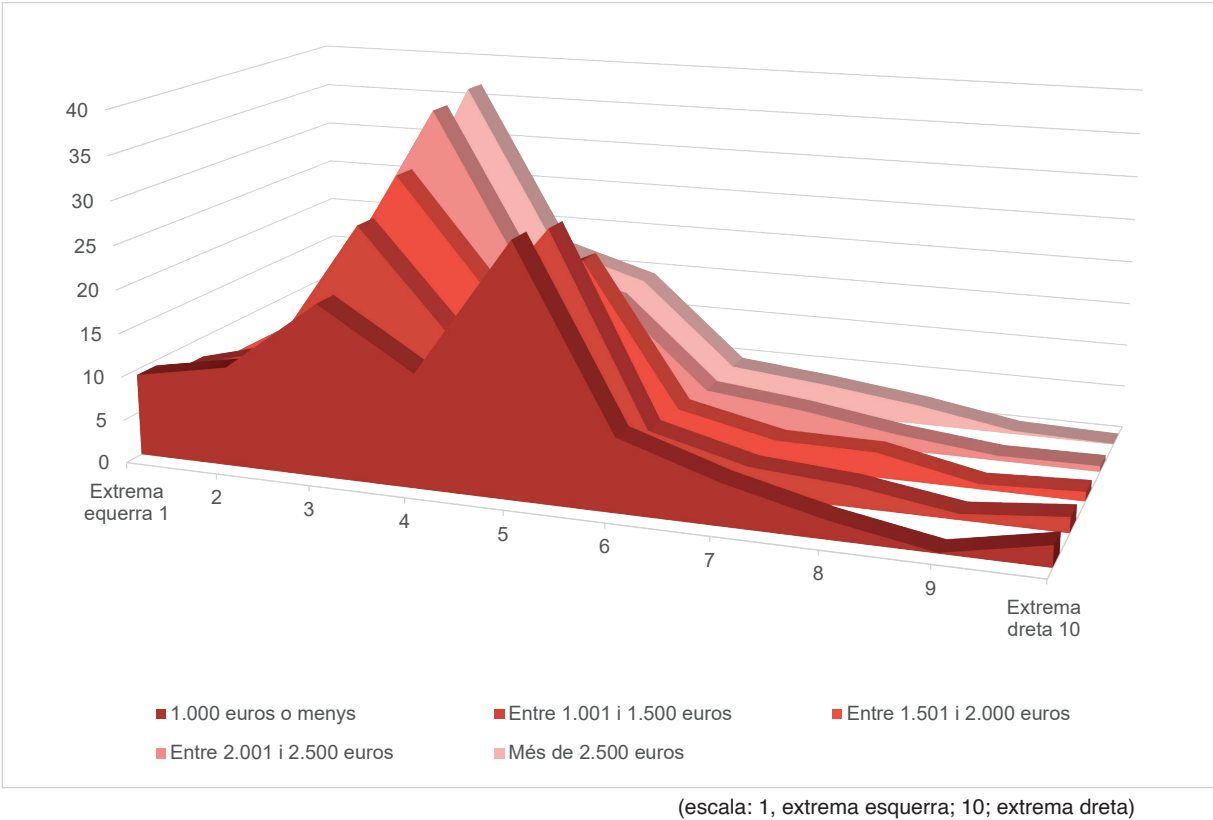
Taula 5.7. Posicionament ideològic. Distribució (%) dels resultats segons nivell d'ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Mitjana	4,1	4,0	3,9	3,7	3,7
Moda	5	5	3	3	3
Desviació típica	1,943	1,837	1,752	1,628	1,553

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

El gràfic i la taula següents reflecteixen la distribució d'aquests resultats, la qual ens mostra com sobretot a partir dels 2.000 euros mensuals hi ha una clara concentració de l'afiliació entre els valors 1-4, mentre que per sota d'aquesta xifra una part molt important de les persones afiliades es situen també al centre de l'espectre polític. Finalment, és l'afiliació amb ingressos més baixos la que té un % més alt de persones que es situa entre els valors 7-10 d'aquesta escala, i per tant a l'espai de la dreta política.

Gràfic 5.5. Posicionament ideològic. Distribució (%) resultats segons nivell d'ingressos

Taula 5.8. Posicionament ideològic. Distribució (%) dels resultats segons nivell d'ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Esquerra (1-4)	53,5	58,4	65,2	74,3	74,3
Centre (5-6)	37,0	33,6	27,1	19,2	19,3
Dreta (7-10)	9,4	8,1	7,6	6,6	6,5

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

Si analitzem les dades segons la situació laboral de l’afiliació, els pensionistes són els que es situen més a l’esquerra de l’espai polític, seguits dels assalariats a temps complet, mentre que aturats i assalariats a temps parcial estan més propers al centre. De fet, dins d’aquest últim col·lectiu el valor més freqüent és el 5.

Taula 5.9. Posicionament ideològic. Distribució (%) dels resultats segons situació laboral

	Assalariats a temps complet	Assalariats a temps parcial	Aturats	Pensionistes
Mitjana	3,9	4,0	4,1	3,4
Moda	3	5	3	3
Desviació típica	1,739	1,809	1,931	1,482

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

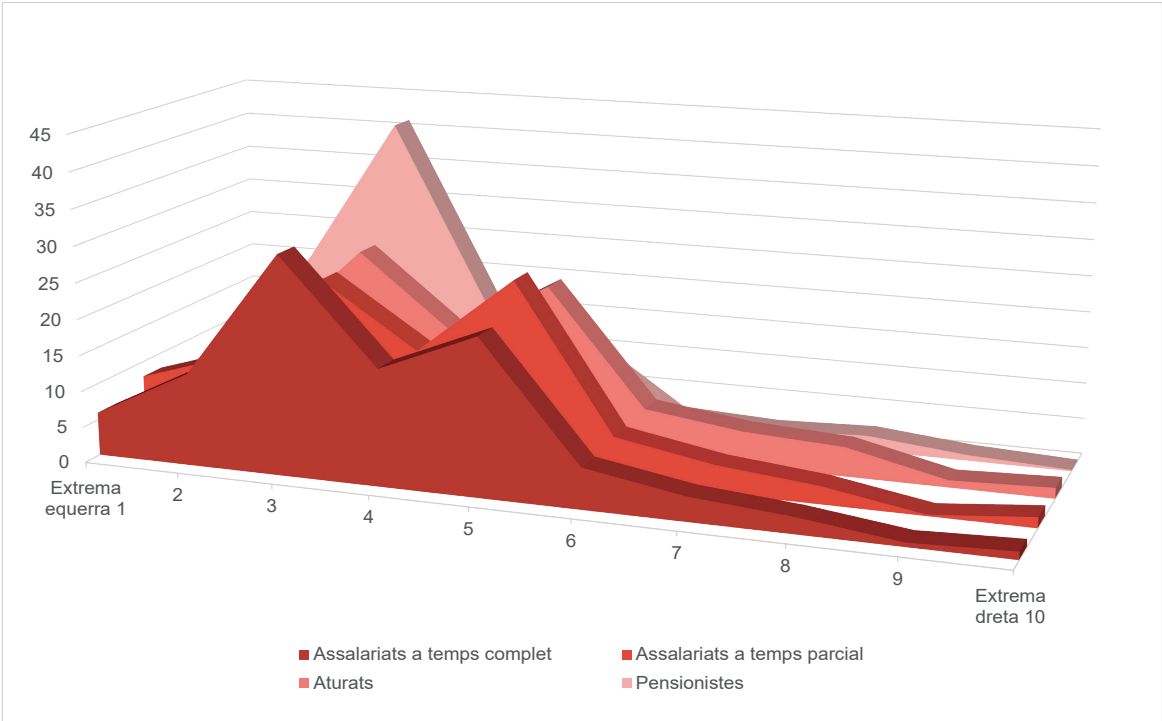
La distribució dels resultats ens mostra com els aturats i els assalariats a temps parcial són els més escorats al centre i la dreta de l’espai polític mentre que, tal com ja hem assenyalat, els assalariats a temps complet i sobretot els pensionistes són els que es concentren d’una manera molt més majoritària a l’esquerra.

Taula 5.10. Posicionament ideològic. Distribució (%) dels resultats segons situació laboral

	Assalariats a temps complet	Assalariats a temps parcial	Aturats	Pensionistes
Esquerra (1-4)	65,2	59,5	59,3	81,9
Centre (5-6)	27,4	32,5	29,2	13,5
Dreta (7-10)	7,4	8,0	11,4	4,7

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

Gràfic 5.6. Posicionament ideològic. Distribució (%) resultats segons situació laboral

(escala: 1, extrema esquerra; 10; extrema dreta))

Finalment, si tenim en compte l'antiguitat de l'afiliació, quant més alta és aquella més clarament es situen les persones afiliades a l'esquerra de l'espai polític. D'aquesta manera, els afiliats amb menys d'un any d'afiliació són els que es troben més propers al centre polític mentre que el valor més freqüent en els resultats per aquest grup és el 5. Així mateix, aquest és també el grup amb més heterogeneïtat interna, mentre que el més homogeni és l'afiliació amb més de 10 anys d'antiguitat.

Taula 5.11. Posicionament ideològic. Distribució (%) dels resultats segons antiguitat

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Mitjana	4,3	3,9	3,9	3,6
Moda	5	3	3	3
Desviació típica	1,882	1,763	1,81	1,583

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

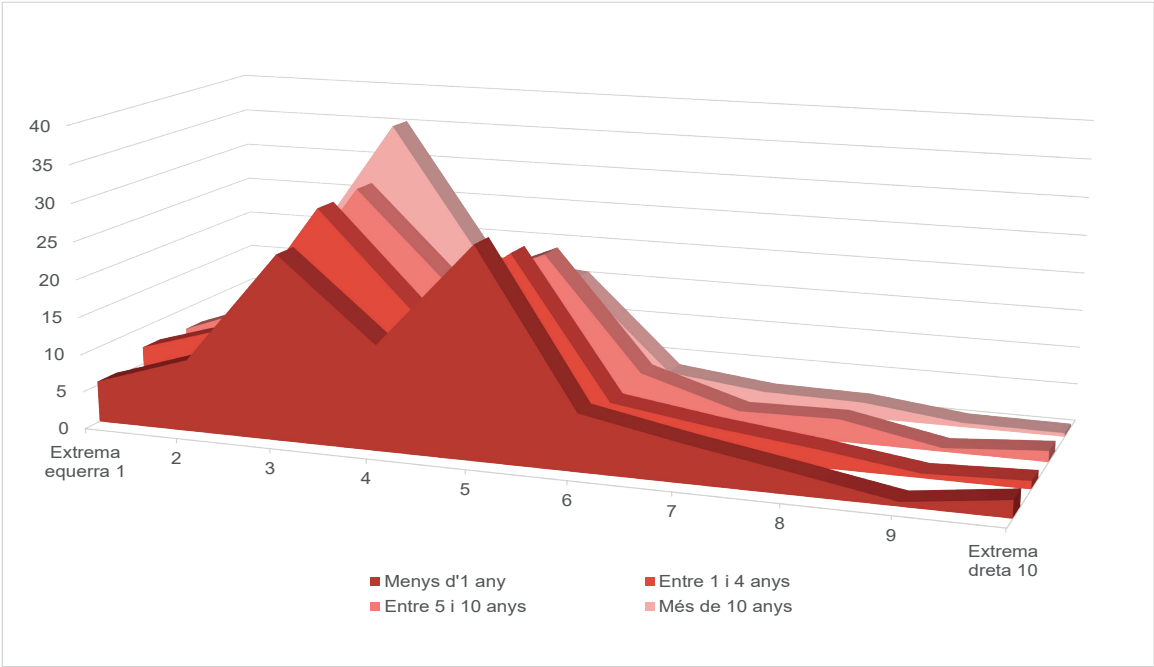
Pel que fa a la distribució dels resultats, com era esperable, l'afiliació amb menys d'un any d'antiguitat és la que té una proporció més alta de persones que es situen al centre i dreta de l'espectre polític, mentre que és l'afiliació de més de 10 anys la que té un % de persones més alt situat a l'esquerra ideològica.

Taula 5.12. Posicionament ideològic. Distribució (%) dels resultats segons antiguitat

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Esquerra (1-4)	53,6	62,0	63,7	74,8
Centre (5-6)	35,4	30,1	28,4	19,7
Dreta (7-10)	10,9	8,0	7,8	5,5

Escala: 1, extrema esquerra; 10, extrema dreta

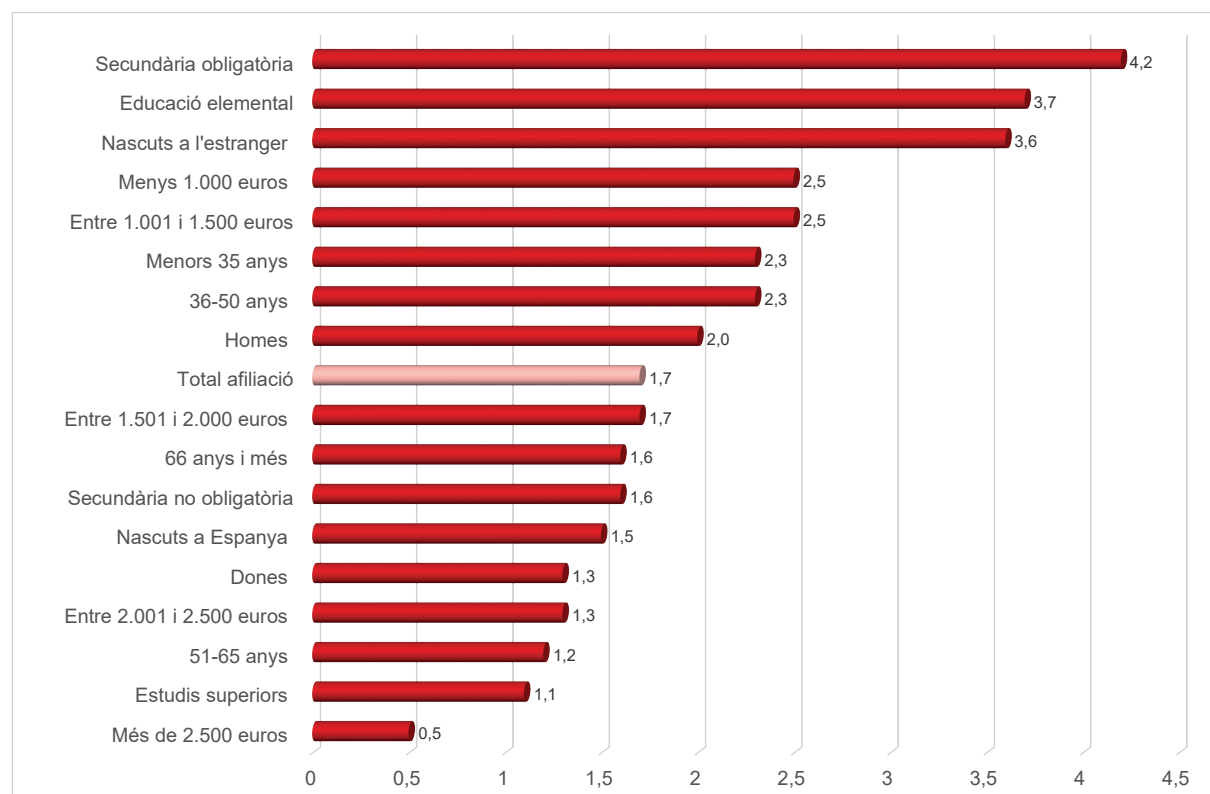
Gràfic 5.7. Posicionament ideològic. Distribució (%) resultats segons antiguitat

D'altra banda, malgrat que hem vist que la gran majoria de la nostra afiliació es situa clarament a l'esquerra de l'espai polític, aquests resultats també ens indiquen que hi ha una proporció de l'afiliació que, si bé encara molt minoritària, s'autoposiciona en l'extrema dreta. Qui és aquesta afiliació que es situa més a la dreta de l'espai polític i quines són les seves característiques sociodemogràfiques? Si considerem a totes aquelles persones que es van posicionar en el 9 i el 10 de la nostra escala, aquelles representen només l'1.7% del conjunt de l'afiliació. No obstant això, aquesta xifra és molt diferent depenent del col·lectiu analitzat. El gràfic següent ens mostra els % d'adhesió a l'extrema dreta d'aquests diferents col·lectius ordenats de més a menys. D'aquesta manera podem observar que són les persones amb un nivell educatiu baix (educació secundària obligatòria o inferior), salaris baixos (menys de 1.500 euros mensuals); que tenen menys de 51 anys; les nascudes a l'estranger i els homes, els col·lectius que superen la mitjana total del sindicat i mostren un suport més alt a l'extrema

dreta. En canvi, al costat oposat trobaríem les persones amb ingressos més alts (superiors als 1.500 euros mensuals), les nascudes a l'Estat espanyol, aquelles que tenen estudis d'educació secundària no obligatòria i superior, a les dones, i a les persones de 51 anys i més.

Gràfic 5.8. Col·lectius amb un % més alt de posicionament polític en l'extrema dreta (valors 9 i 10)

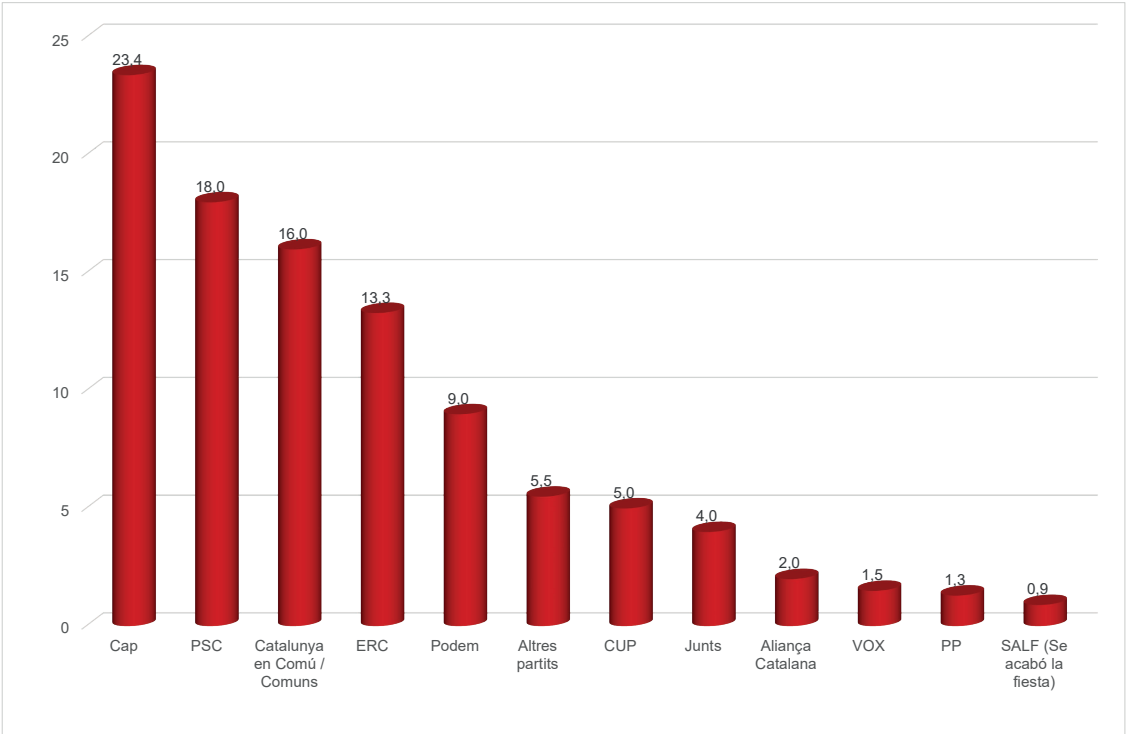
(escala: 1, extrema esquerra; 10; extrema dreta)

5.2 Afinitat política

Una altra qüestió abordada en aquest bloc ha estat el nivell de proximitat ideològica de la nostra afiliació amb les diferents formacions polítiques que competeixen en el nostre sistema electoral. Començant per l'anàlisi dels resultats per al conjunt de l'afiliació, el partit polític que desperta un nivell més alt de simpatia és el Partit Socialista de Catalunya (PSC), seguit de Catalunya en Comú i Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), tots ells amb un nivell de suport que supera el 10%, si bé per sobre de tots ells es situaria el 23.4% de l'afiliació que declara no sentir proximitat o afinitat amb cap partit polític. Finalment, a la cua i per sota del 5% d'afinitat trobem a la majoria de les formacions de dreta i extrema dreta: Junts, Aliança Catalana, VOX, PP i SALF.

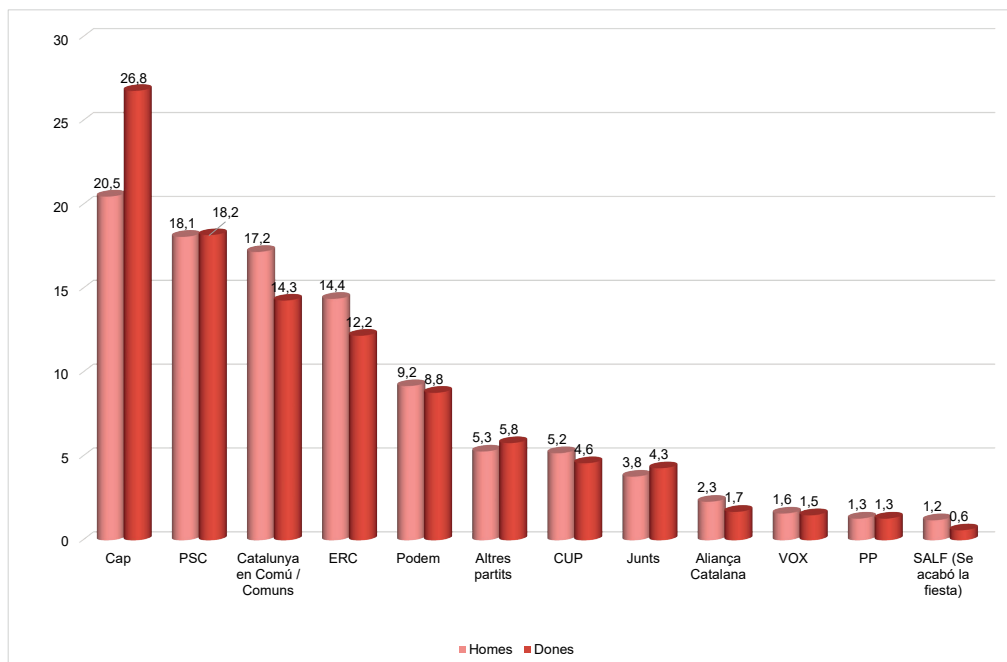
Aquests resultats mostren en realitat una certa continuïtat respecte dels observats a l'enquesta de l'any 2021. Així, la majoria de partits polítics mantenen, amb algunes variacions, els percentatge de suport polític que ja tenien en aquell moment. En el cas de Catalunya en Comú s'ha de tenir en compte que a l'any 2021 conformava una coalició política amb Podem que constituïa la primera força política per nivel d'afinitat entre la nostra afiliació. No obstant això, si sumem el suport que reben al 2024 les dues formacions per separat, aquest % d'afinitat política seria del 25%, i per tant es seguiria situant com l'opció política favorita dins de l'afiliació, per sobre del PSC però també per davant dels que no s'identifiquen amb cap partit. Per acabar, hem de destacar que al qüestionari de l'any 2021 no es va incloure l'opció "Cap", la qual cosa explica perquè el % de respostes a la categoria "Altres" va ser molt superior a l'actual (16.7% vs. 5.5%).

Gràfic 5.9. Grau de simpatia o proximitat ideològica amb les diferents formacions polítiques del nostre sistema electoral. Percentatges per al conjunt de l'afiliació

Pel gènere no trobem grans variacions, si bé el % de dones que senten proximitat política amb cap formació és notablement superior al dels homes. D'aquesta manera l'afinitat ideològica d'ells amb les diferents formacions polítiques és més alta que la d'elles amb l'excepció del PSC i PP, representants del bipartidisme clàssic, on el suport d'homes i dones és molt semblant. Així mateix, en el cas de Junts el grau de proximitat ideològica d'elles és lleugerament superior a la d'ells, encara que força baix en ambdós casos.

Gràfic 5.10. Grau de simpatia o proximitat ideològica amb les diferents formacions polítiques del nostre sistema electoral. Percentatges segons gènere

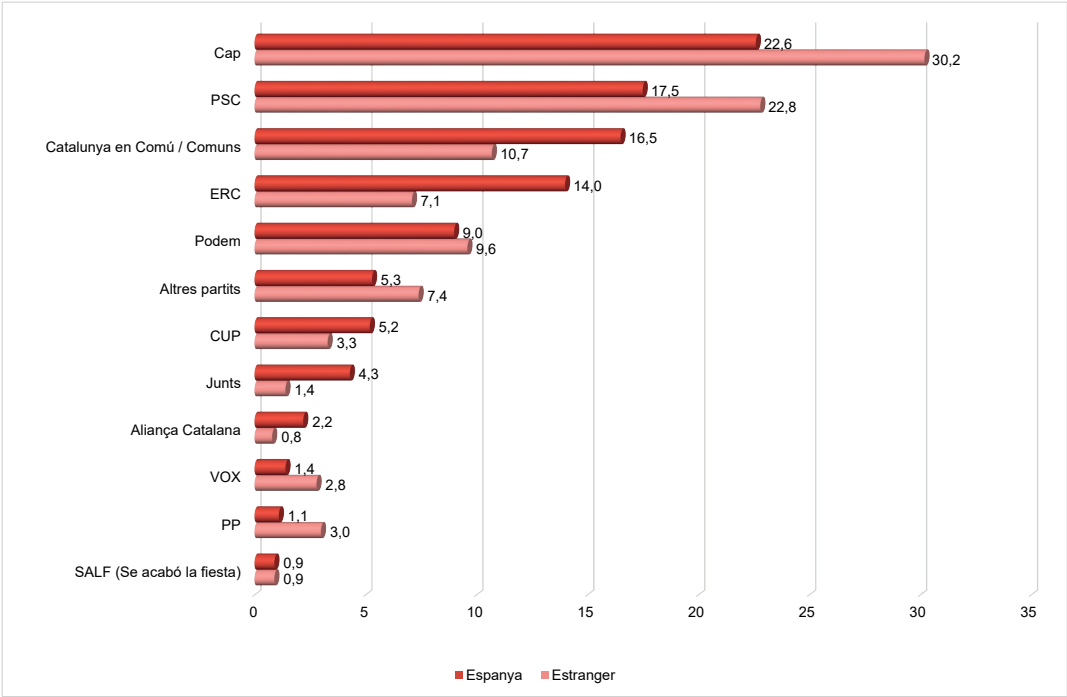
Pel que fa a l'anàlisi dels resultats segons origen destaca l'alt nivell de desafecció de l'afiliació d'origen estranger, ja que més del 30% d'aquest col·lectiu no sent proximitat ideològica amb cap partit polític. Aquesta dada es pot explicar en base a diferents factors, com el fet de que bona part de la immigració actual ha arribat recentment a Catalunya i per tant, la seva socialització política és encara molt baixa, però també degut a que moltes de les persones immigrades no tenen dret efectiu a vot, la qual cosa no fa més que retroalimentar aquesta desafecció.

D'altra banda, l'afinitat amb les formacions polítiques d'àmbit estatal tant de l'esquerra com de la dreta (Podem, Vox i PP) és més alta entre l'afiliació d'origen estranger. En canvi, la proximitat ideològica de les persones nascudes a Espanya és superior amb els partits d'àmbit català (Catalunya en Comú; ERC; CUP; Junts i Aliança Catalana), amb l'excepció del PSC, que també desperta més simpatia comparativament parlant entre les persones nascudes a l'estranger. Finalment, aquelles també mostren més afinitat amb altres formacions polítiques no mencionades específicament a l'enquesta.

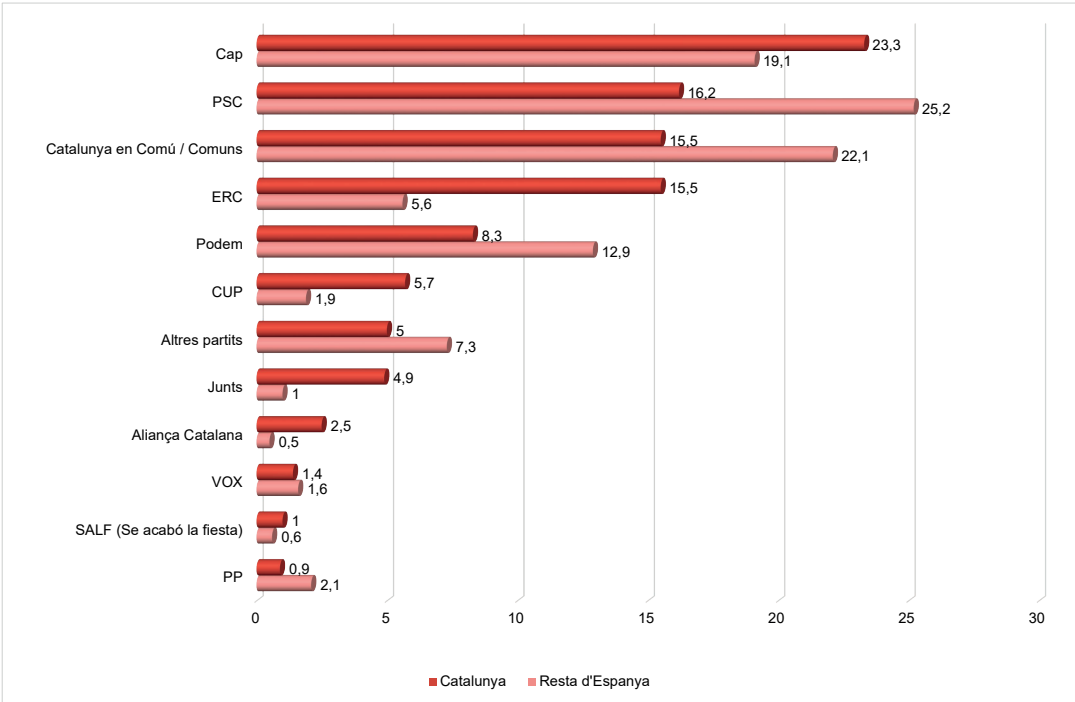
Ara bé, si desagreguem els resultats de l'afiliació d'origen autòcton entre persones nascudes a Catalunya i fora de Catalunya, trobem també diferències importants. En primer lloc, les dades ens indiquen que la desafecció és alta, però sobretot entre aquelles persones nascudes dins de Catalunya, ja que gairebé 1 de cada 4 no sent afinitat amb cap formació política. D'altra banda, les persones nascudes a la resta d'Espanya mostren més afinitat política amb les formacions no independentistes (PSC, Catalunya en Comú, Podem, PP i VOX) mentre que, entre les persones nascudes a Catalunya, aquesta proximitat ideològica

és més alta amb els partits polítics independentistes (ERC, CUP, Junts i Aliança Catalana).

Gràfic 5.11. Grau de simpatia o proximitat ideològica amb les diferents formacions polítiques del nostre sistema electoral. Percentatges segons origen

Gràfic 5.12 Grau de simpatia o proximitat ideològica amb les diferents formacions polítiques del nostre sistema electoral. Percentatges segons origen

Per edats, quant més baixa és aquella més alta és la desafecció o el % de persones que no senten simpatia amb cap partit polític. D'altra banda, a tots els grups d'edat la formació que compta amb més suport o simpatia per part dels afiliats i afiliades és el PSC, amb l'excepció de l'afiliació més jove i més gran, que sent més proximitat política amb Catalunya en Comú.

Més concretament, en el cas de les persones de més de 65 anys, el % d'afinitat amb aquesta formació és el més alt de tots (amb més del 44% de suport). En tot cas, la suma dels percentatges de suport a Catalunya en Comú i Podem situaria aquest espai polític de nou com el majoritari a tots els grups d'edat, i a partir dels 50 anys també per sobre de la proporció d'aquells que no simpatitzen amb cap formació política. Finalment, és destacable com l'afiliació de 35 anys i menys és la que més simpatitza amb els partits polítics de dretes i l'extrema dreta (gairebé un 14% del total). Ho veiem en la taula següent.

Taula 5.13. Grau de simpatia o proximitat ideològica amb les diferents formacions polítiques del nostre sistema electoral. Percentatges segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Cap	26,6	27,0	21,6	7,7
PSC	10,2	17,3	20,6	16,2
Catalunya en Comú / Comuns	15,0	13,0	15,2	44,4
ERC	9,5	12,6	15,1	10,4
Podem	8,2	8,7	9,6	8,3
Junts	1,8	3,1	5,2	3,8
CUP	6,4	4,8	4,7	5,3
Altres partits	10,2	6,2	4,3	2,8
Aliança Catalana	3,6	2,8	1,2	0,6
PP	1,8	1,3	1,2	0,3
VOX	2,5	2,4	0,9	0,0
SALF (Se acabó la fiesta)	4,1	0,8	0,4	0,2

Si passem a analitzar aquests resultats tenint en compte el nivell educatiu de l'afiliació, veiem com la desafecció política es força alta fins a la secundària no obligatòria, situant-se entorn del 25-26% i només entre les persones amb estudis superiors baixaria d'aquesta xifra per ubicar-se entorn del 22%. Pel que fa a la formació que desperta més simpatia entre l'afiliació, de nou aquella és el PSC a tots els grups amb l'excepció de l'afiliació amb estudis superiors, que sent més proximitat ideològica amb Catalunya en Comú. Per la seva part, la dreta i extrema dreta catalanes (Junts i Aliança Catalana) augmenten el seu suport entre l'afiliació a mesura que augmenta el nivell educatiu d'aquella, mentre que la dreta i extrema dreta d'àmbit estatal (PP, VOX, SALF) tenen més afinitat entre l'afiliació amb estudis elementals o de secundària obligatòria.

Taula 5.14. Grau de simpatia o proximitat ideològica amb les diferents formacions polítiques del nostre sistema polític. Percentatges segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Cap	25,6	25,7	26,0	21,5
PSC	14,0	10,1	12,3	19,0
Catalunya en Comú / Comuns	22,4	21,9	20,8	15,7
ERC	12,5	14,2	14,1	12,8
Podem	8,4	9,5	8,3	9,3
Junts	1,2	3,7	3,8	6,0
CUP	6,8	3,0	5,9	5,9
Altres partits	4,3	3,0	3,6	4,4
Aliança Catalana	0,5	1,7	1,7	2,4
PP	0,6	2,3	0,8	1,3
VOX	1,5	2,8	1,8	1,2
SALF (Se acabó la fiesta)	2,2	2,3	1,0	0,5

La situació laboral de les persones afiliades també sembla tenir un impacte notable en les seves afinitats polítiques. D’una banda, i en consonància amb allò que havíem observat analitzant les dades per edat, el col·lectiu dels pensionistes mostra un grau molt alt d’afinitat política amb la formació Catalunya en Comú, mentre que entre la resta de grups, el partit que desperta més simpatia és el PSC. Amb tot, si tornem a sumar els percentatges de suport de Catalunya en Comú i Podem, aquell es constitueix novament com l’espai polític preferit a tots els col·lectius per sobre dels socialistes catalans. I si bé les formacions d’esquerres concentren el suport majoritari de l’afiliació a tots els grups analitzats, les persones aturades són el col·lectiu que mostra un grau de proximitat política més alt amb les formacions d’extrema dreta (SALF, VOX, Aliança Catalana). Finalment, les persones assalariades a temps parcial són les que tenen un % de persones més alt que no s’identifica amb cap formació política.

Taula 5.15. Grau de simpatia o proximitat ideològica amb les diferents formacions polítiques del nostre sistema electoral. Percentatges segons situació laboral

	Assalariats a temps complet	Assalariats a temps parcial	Aturats	Pensionistes
Cap	23,7	33,6	26,3	10,3
PSC	18,0	19,6	17,9	17,6
Catalunya en Comú / Comuns	14,2	12,2	10,1	37,2
ERC	14,0	9,3	12,4	11,5
Podem	9,0	9,0	8,5	10,0
Junts	5,8	4,3	8,1	2,7
CUP	5,0	5,3	4,5	5,0
Altres partits	4,1	2,7	4,0	4,2
Aliança Catalana	2,3	0,9	2,8	0,5
PP	1,6	1,6	2,1	0,2
VOX	1,4	0,7	1,4	0,3
SALF (Se acabó la fiesta)	0,9	0,7	1,9	0,5

Per salari, fins als 2.000 euros mensuals d'ingressos, la formació política amb què més s'identifica l'afiliació és el PSC, mentre que a partir d'aquesta xifra ho és Catalunya en Comú, si bé la suma amb Podem convertiria a aquell espai polític de nou en el majoritari a partir dels 1.500 euros d'ingressos mensuals. D'altra banda, a mesura que augmenta el nivell d'ingressos també ho fa el suport a altres formacions com la CUP i Junts. En canvi, quant més alts són els ingressos mensuals menor és el grau de simpatia amb partits com SALF o VOX. Finalment, el grau de desafecció política és proporcionalment invers al nivell d'ingressos: quant més alt és aquest més baix és el percentatge de persones que no senten proximitat amb cap formació política.

Finalment i pel que fa a la proximitat ideològica de la nostra afiliació segons la seva antiguitat, de nou Catalunya en Comú és la formació que desperta més simpaties entre l'afiliació amb més de 10 anys d'antiguitat, mentre que el PSC ho és entre la resta d'afiliats i afiliades. Amb tot, de nou la suma de Catalunya en Comú i Podem superaria als socialistes a tots els nivells d'antiguitat. A més, a mesura que augmenta l'antiguitat afiliativa ho fa el suport a altres partits d'esquerrres com ERC, però també a altres de l'espai polític de la dreta com Junts. En canvi, quant més alta és aquella antiguitat més baix és el nivell de proximitat política a certes formacions com Aliança Catalana, PP, SALF o VOX. Finalment, el % de persones que no senten simpatia amb cap partit polític és també inversament proporcional als anys d'antiguitat afiliativa.

Taula 5.16. Grau de simpatia o proximitat ideològica amb les diferents formacions polítiques del nostre sistema electoral. Percentatges segons nivell d'ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Cap	33,5	28,1	22,9	18,1	18,0
PSC	19,3	19,1	18,0	17,9	16,2
Catalunya en Comú / Comuns	10,1	9,9	14,6	24,0	20,9
ERC	10,6	13,9	13,7	13,5	12,4
Podem	7,9	8,5	10,2	8,0	10,0
Altres partits	5,8	6,2	5,8	4,4	5,0
CUP	3,3	4,4	4,7	5,5	6,8
Junts	3,3	3,2	3,9	4,1	6,0
Aliança Catalana	1,9	2,0	2,3	1,6	2,3
VOX	2,0	2,3	1,5	1,1	0,7
PP	0,9	1,4	1,3	1,2	1,2
SALF (Se acabó la fiesta)	1,3	1,1	1,2	0,5	0,5

Taula 5.17. Grau de simpatia o proximitat ideològica amb les diferents formacions polítiques del nostre sistema electoral. Percentatges segons antiguitat afiliativa

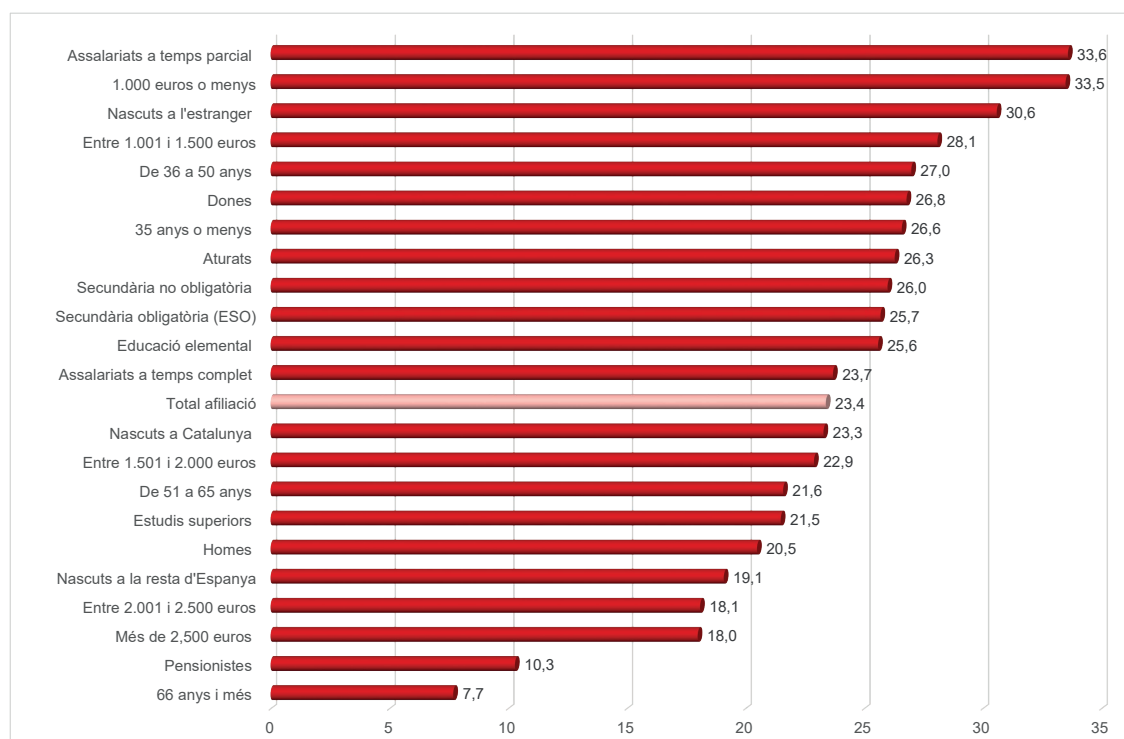
	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Cap	31,1	25,8	24,5	17,8
PSC	15,0	19,8	19,1	17,7
Catalunya en Comú / Comuns	13,3	12,9	13,4	13,6
ERC	7,5	12,1	12,3	24,0
Podem	7,8	8,0	8,9	10,3
Junts	6,7	6,1	6,4	4,1
CUP	5,0	4,5	5,0	5,3
Altres partits	3,8	3,7	4,1	4,3
Aliança Catalana	3,5	2,1	2,5	1,1
PP	2,3	0,9	1,4	1,0
VOX	2,8	2,5	1,2	0,6
SALF (Se acabó la fiesta)	1,3	1,4	1,1	0,4

Com a conclusió, una anàlisi detallada de les dades partint de les diferents característiques sociodemogràfiques de l'afiliació confirma la seva proximitat ideològica majoritària amb els partits polítics d'esquerra. Malgrat això, hi ha dos qües-

tions que també reflecteix aquesta anàlisi: d'una banda hi ha una proporció molt important de l'afiliació que es situa en la desafecció política en no identificar-se amb cap formació política, mentre que d'altra banda es confirma que també hi ha un % significatiu de persones (si bé encara minoritari) que sent proximitat ideològica amb els partits de l'extrema dreta.

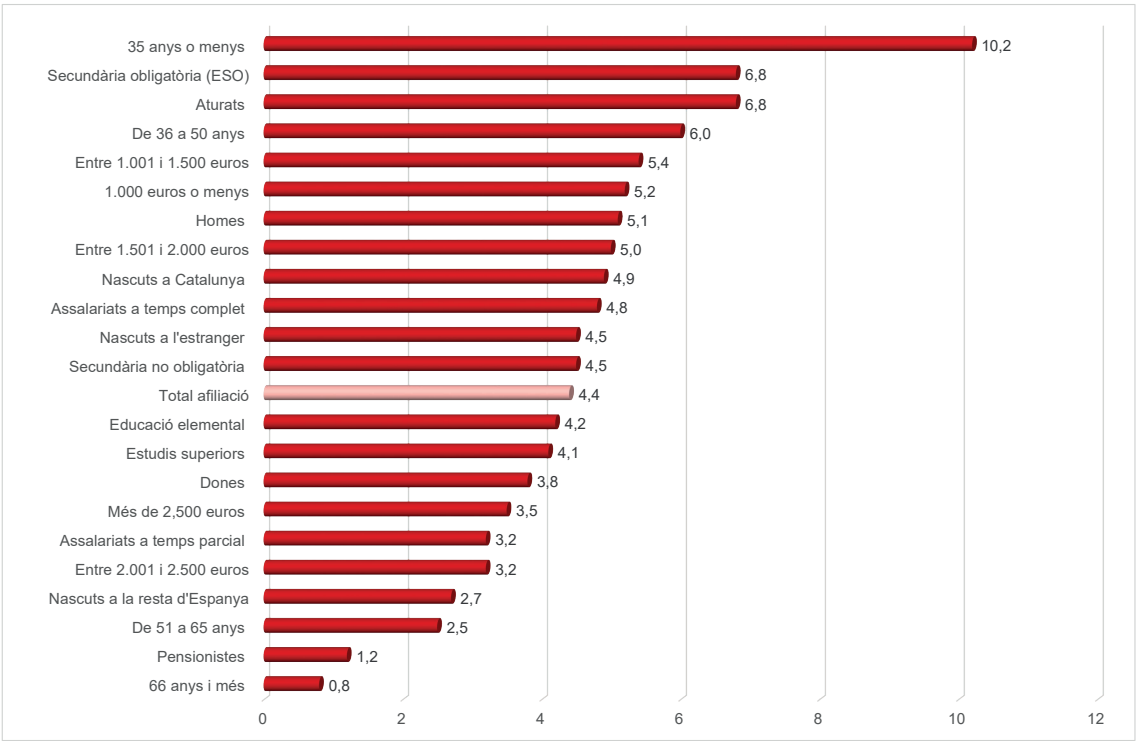
Si analitzem en primer lloc quines són les característiques predominants d'aquesta afiliació que declara no sentir simpatia o proximitat amb cap formació política, el gràfic següent ens mostra com són les persones més vulnerables dins del mercat laboral (dones, persones d'origen estranger, joves, aturats, treballadors a temps parcial) amb ingressos per sota dels 1.500 euros mensuals i amb estudis d'educació secundària no obligatòria i inferior als que mostren una desafecció política més alta.

Gràfic 5.13. Percentatge de persones que no senten simpatia o proximitat ideològica amb cap formació política

Pel que fa a les característiques d'aquelles persones que s'aproximen més ideològicament a l'extrema dreta, són majoritàriament homes, menors de 51 anys, nascuts a Catalunya però també a l'estranger, amb ingressos per sota dels 1.500 euros mensuals, amb estudis d'ESO i secundària no obligatòria, predominantment en situació d'atur.

Gràfic 5.14. Percentatge de persones amb una proximitat ideològica més alta amb formacions d'extrema dreta (VOX / SALF/ Aliança Catalana)

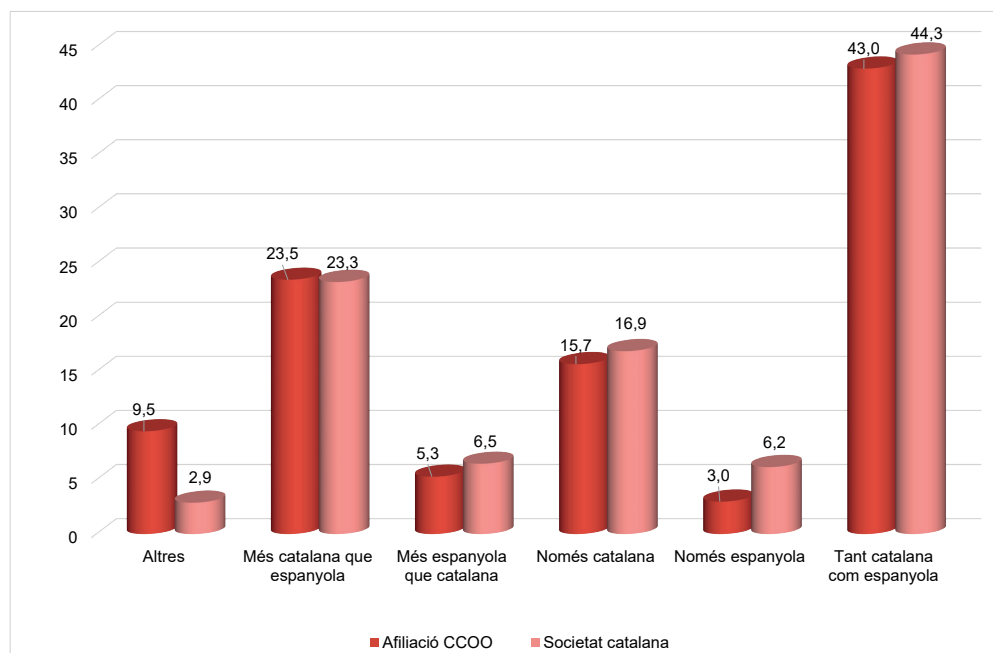

5.3 Identitat nacional

Segons els resultats analitzats, hi ha un 43% de l'afiliació que es sent tant catalana com espanyola, mentre que aquells que defineixen la seva identitat com més catalana que espanyola o només catalana comptabilitzen gairebé el 40%. En canvi, els que es senten més espanyols que catalans o només espanyols representen únicament un 8.3%. Finalment hi ha un 9.5% que ha escollit l'opció altres, que tècnicament representa a les persones que no es defineixen ni catalanes ni espanyoles.

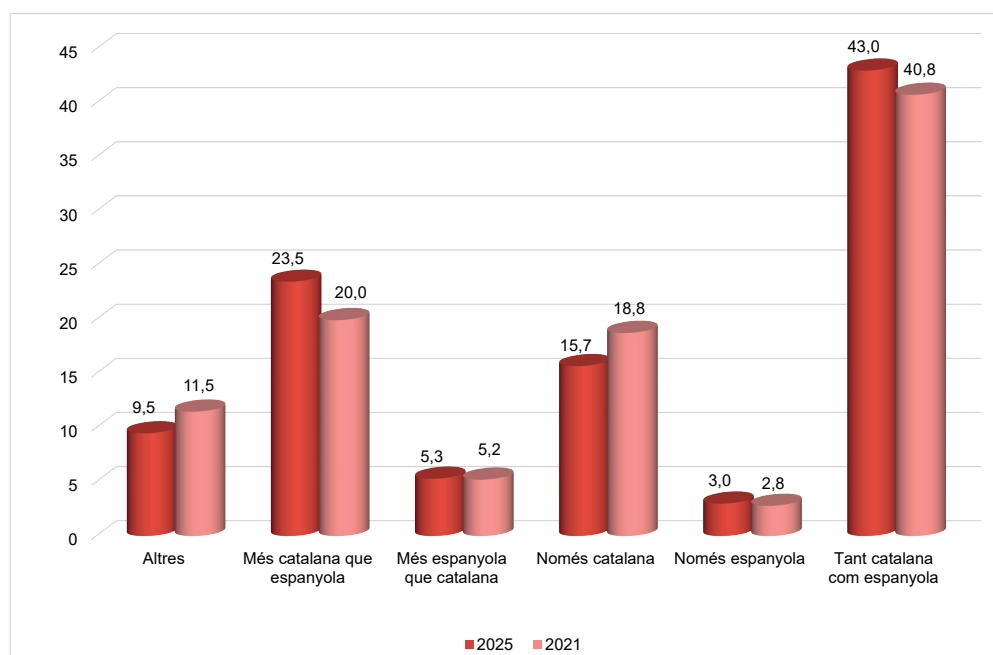
En realitat, aquestes són dades molt semblants a les que reflecteix el BOP de novembre de 2024 i que ens parla de la identificació nacional del conjunt de la ciutadania catalana, si bé en el cas de la nostra afiliació el % de persones que es senten només catalanes o espanyoles o més espanyoles que catalanes és lleugerament inferior. Veiem la comparativa d'aquestes dades en el gràfic següent.

Gràfic 5.15. Identitat nacional de l'afiliació de CCOO vs. societat catalana⁷ (%)

Si comparem, a més, aquestes dades amb l'enquesta sociopolítica a l'afiliació de l'any 2021 veiem com augmenta el % de persones que es senten tant catalanes com espanyoles però també el d'aquelles que es senten més catalanes. En canvi disminueix el % d'aquelles que s'identifiquen com només catalanes o que defineixen d'una altra manera la seva identitat.

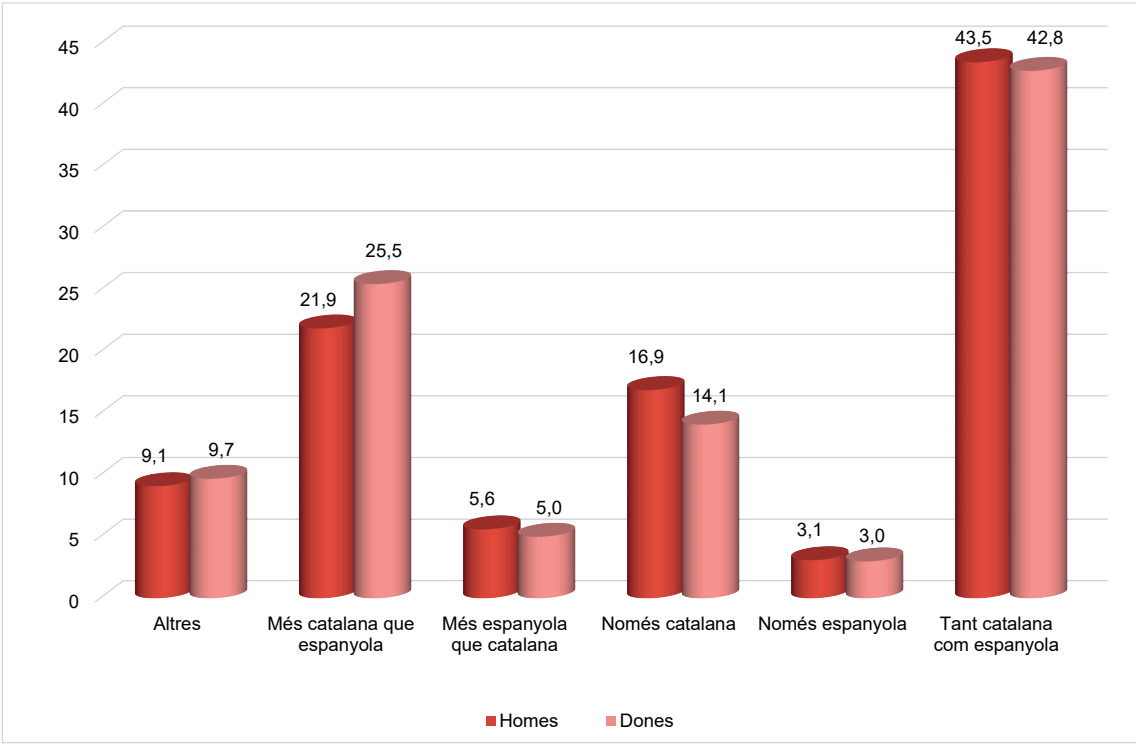
Gràfic 5.16. Identitat nacional de l'afiliació de CCOO. 2021-2025 (%)

⁷ El BOP (3a onada 2024) no recull l'opció "Altres" en aquesta pregunta, però sí la de "No sap" o "No contesta", que va a ser la resposta escollida per un 1.3 i un 1.6% de les persones respectivament i que assimilem aquí a la nostra categoria "Altres" a nivell comparatiu.

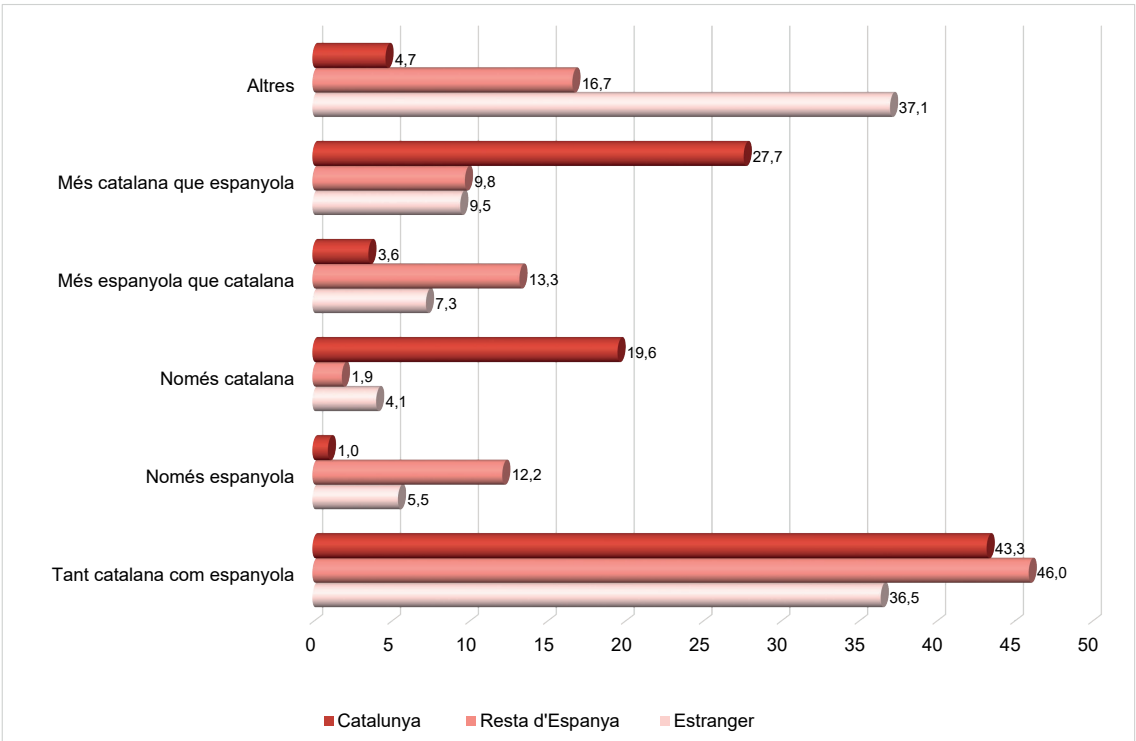
Pel que fa a la comparativa per gènere, les dades són força semblants, si bé els homes es senten tant catalans com espanyols en una proporció lleugerament superior a la de les dones. També són més els homes que es senten només catalans, mentre que hi ha una proporció major de dones que s'identifiquen com més catalanes que espanyoles.

**Gràfic 5.17. Identitat nacional de l’afiliació de CCOO.
Percentatges segons gènere**

La variable origen té evidentment una relació directa amb la definició de la identitat nacional. Així, els resultats observats són força diferents depenent del lloc de naixement. Per començar, tant entre l’afiliació nascuda a Catalunya com a la resta de l’Estat espanyol l’opció més votada és “Tant catalana com espanyola”. En canvi, en el cas de les persones nascudes a l’estranger hi ha gairebé un empat entre les que es consideren tant catalanes com espanyoles i les que defineixen la seva identitat d’una altra manera. En segon lloc, entre les persones nascudes a Catalunya, el % d’aquelles que es senten més catalanes que espanyoles o només catalanes és molt superior al de les persones nascudes a la resta d’Espanya o a l’estranger. En canvi, entre les originàries de la resta de l’estat hi ha una proporció més alta de persones que es consideren més espanyoles o només espanyoles. Finalment, entre l’afiliació nascuda a l’estranger hi ha una proporció molt semblant de persones que es senten més catalanes o només catalanes i aquelles que es defineixen com més espanyoles o només espanyoles.

**Gràfic 5.18 Identitat nacional de l'afiliació de CCOO.
Percentatges segons origen**

A tots els grups d'edat, l'opció més votada és aquella que parla d'una identitat nacional tant catalana com espanyola. A partir d'aquí, observem també diferències importants. D'una banda, a mesura que augmenta l'edat, disminueix el % de persones que es consideren més espanyoles que catalanes i a partir dels 50 anys també el % de les que es senten només espanyoles. En canvi, el contrari passaria amb la proporció de persones que es senten més catalanes o només catalanes, ja que aquella tendeix a augmentar amb l'edat entre l'afiliació de més de 50 anys. Per acabar, el % de persones que defineixen la seva identitat nacional d'una altra manera també es redueix a mesura que augmenta l'edat de l'afiliació.

Pel que fa al nivell educatiu, a mesura que augmenta aquell disminueix la proporció de persones que es senten tant catalanes com espanyoles, si bé encara així aquesta opció continua sent la majoritària a tots els grups analitzats. En canvi, quant més alt és el nivell educatiu de l'afiliació més alta és també la proporció de persones que es defineixen com més catalanes que espanyoles o com només catalanes, mentre que es redueix el % de les que es consideren més espanyoles que catalanes. Finalment, la proporció de l'afiliació que es sent només espanyola es força semblant a tots els nivells educatius (entorn d'un 3% del total).

Taula 5.17 Identitat nacional de l’afiliació de CCOO.
Percentatges segons edat

	35 anys o menys	36 a 50 anys	51 a 65 anys	66 anys i més
Altres	13,2	10,9	7,9	5,5
Més catalana que espanyola	23,4	23,1	23,5	26,8
Més espanyola que catalana	6,8	5,9	4,9	1,9
Només catalana	13,0	12,4	18,3	20,4
Només espanyola	3,6	3,9	2,4	1,1
Tant catalana com espanyola	40,0	43,8	43,0	44,3

Taula 5.18. Identitat nacional de l’afiliació de CCOO.
Percentatges segons nivell d’estudis

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Altres	7,1	5,4	8,8	10,8
Més catalana que espanyola	16,6	20,6	21,7	25,4
Més espanyola que catalana	7,9	6,5	5,5	4,8
Només catalana	8,6	10,2	14,4	18,0
Només espanyola	2,9	2,7	3,1	3,1
Tant catalana com espanyola	56,9	54,7	46,5	37,9

Per ingressos, la majoria de l’afiliació segueix identificant-se com tant catalana com espanyola, si bé el % que representen aquestes persones tendeix a disminuir a mesura que augmenta el nivell d’ingressos mensuals nets. Aquesta variable és també inversament proporcional al percentatge de persones que es defineixen com més espanyoles que catalanes o com només espanyoles. En canvi, quant més alts són aquests ingressos, més augmenta el % de les persones que s’identifiquen com més catalanes que espanyoles o només catalanes, especialment a partir dels 1.500 euros mensuals.

Taula 5.19. Identitat nacional de l'afiliació de CCOO.
Percentatges segons nivell d'ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Altres	12,2	11,1	9,0	7,7	8,6
Més catalana que espanyola	18,8	21,0	24,8	25,0	24,9
Més espanyola que catalana	6,1	6,0	5,6	4,7	4,3
Només catalana	13,8	13,1	13,6	19,1	20,7
Només espanyola	4,0	4,1	3,0	2,0	2,0
Tant catalana com espanyola	45,2	44,7	43,9	41,5	39,5

Finalment, quant més alta és l'antiguitat de la nostra afiliació més predominant és la proporció de les persones que es senten tant catalanes com espanyoles (opció majoritària de nou a tots els grups) però també la de les que només s'identifiquen com catalanes, especialment entre l'afiliació que té més antiguitat. En canvi, a mesura que augmenta aquesta antiguitat més es redueix la proporció de la nostra afiliació que es sent més espanyola que catalana o només espanyola.

Taula 5.20. Identitat nacional de l'afiliació de CCOO.
Percentatges segons antiguitat

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Altres	13,2	11,4	8,5	6,9
Més catalana que espanyola	21,9	23,3	25,7	23,4
Més espanyola que catalana	7,1	6,5	5,3	3,8
Només catalana	14,0	13,3	14,2	18,6
Només espanyola	4,0	3,5	3,8	2,0
Tant catalana com espanyola	39,8	42,1	42,6	45,2

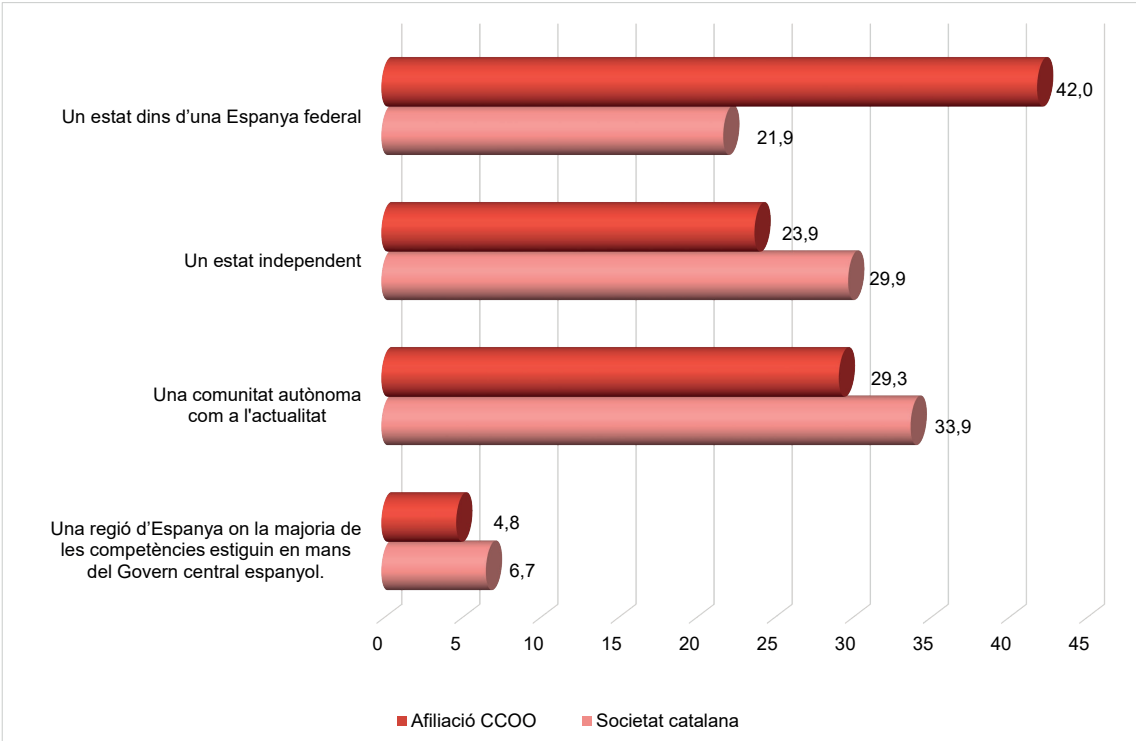
5.4 Estatus polític de Catalunya

A la pregunta de quin hauria de ser l'estatus polític de Catalunya respecte de l'Estat espanyol, un 42% de l'afiliació va indicar la seva preferència per un estat dins d'una Espanya federal, mentre que gairebé un 30% vol continuar sent una comunitat autònoma com a l'actualitat. En canvi, un 24% va contestar que Catalunya hauria d'esdevenir un estat independent, mentre només un marginal 5% creu que hauria de ser una regió amb la majoria de les competències en mans del Govern central espanyol. Per tant, si sumem els percentatges de persones

partidàries d'un estat federal o d'un estat independent podem concloure que hi ha una majoria de l'afiliació (66%) que és propícia a un canvi d'estatus a Catalunya que impliqui més autonomia política.

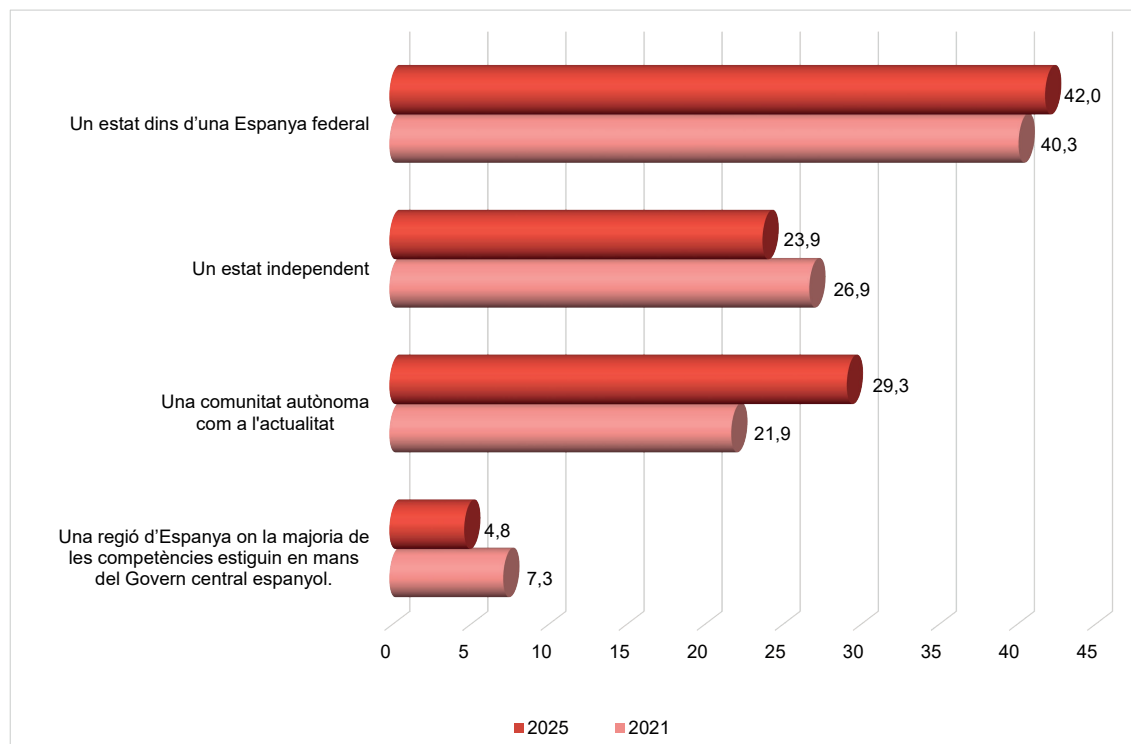
Si comparem aquestes dades amb les del BOP (3a onada 2024) observem com l'afiliació de CCOO és molt més propícia a l'opció federal que el conjunt de la societat catalana, la qual prefereix majoritàriament mantenir l'estatu quo actual (34%) mentre que un 30% vol que Catalunya esdevingui un estat independent. Veiem aquesta comparativa en el següent gràfic.

Gràfic 5.19. Estatus polític de Catalunya (%).
Afiliació CCOO vs. societat catalana (BOP, 3a onada 2024)

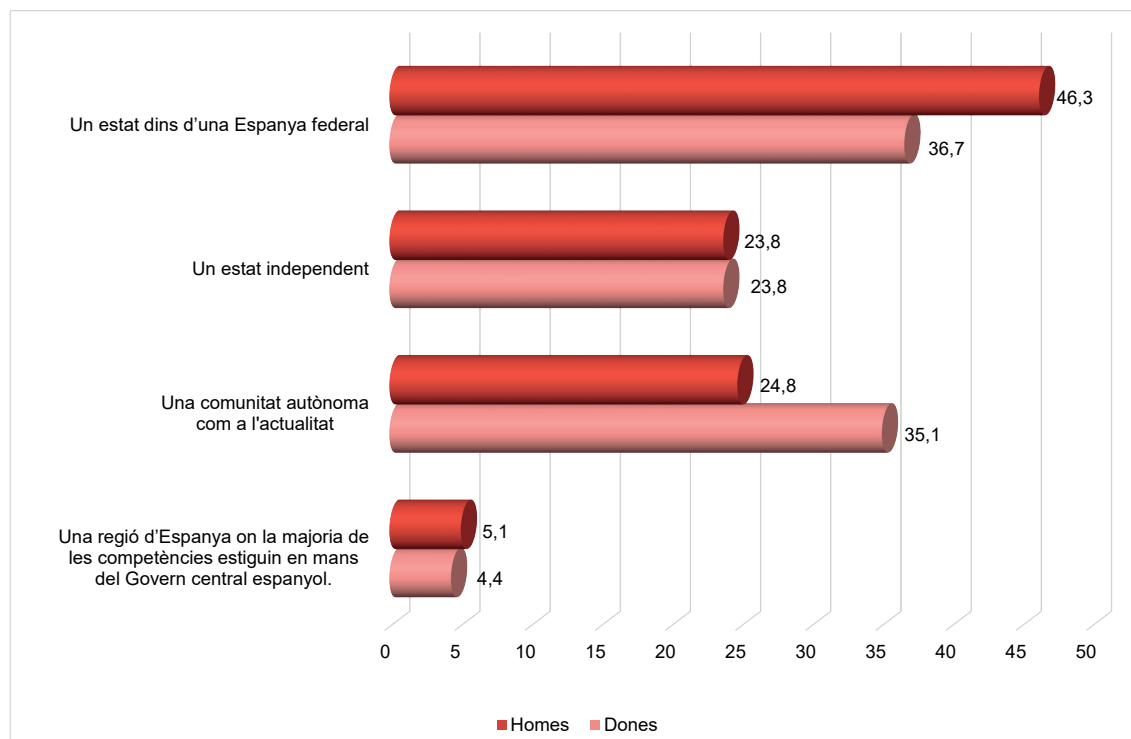
Pel que fa a l'evolució de la postura de la nostra afiliació vers aquesta qüestió des de l'any 2021, s'ha produït un increment del suport a l'opció federal però, sobretot, al manteniment de l'estatus actual de Catalunya com a una comunitat autònoma, mentre que es redueix el % de les dues opcions que podem considerar en els extrems: la preferència per un estat independent i per la consideració de Catalunya com a regió amb poques competències pròpies.

Gràfic 5.20. Estatus polític de Catalunya (%). 2021 vs. 2025

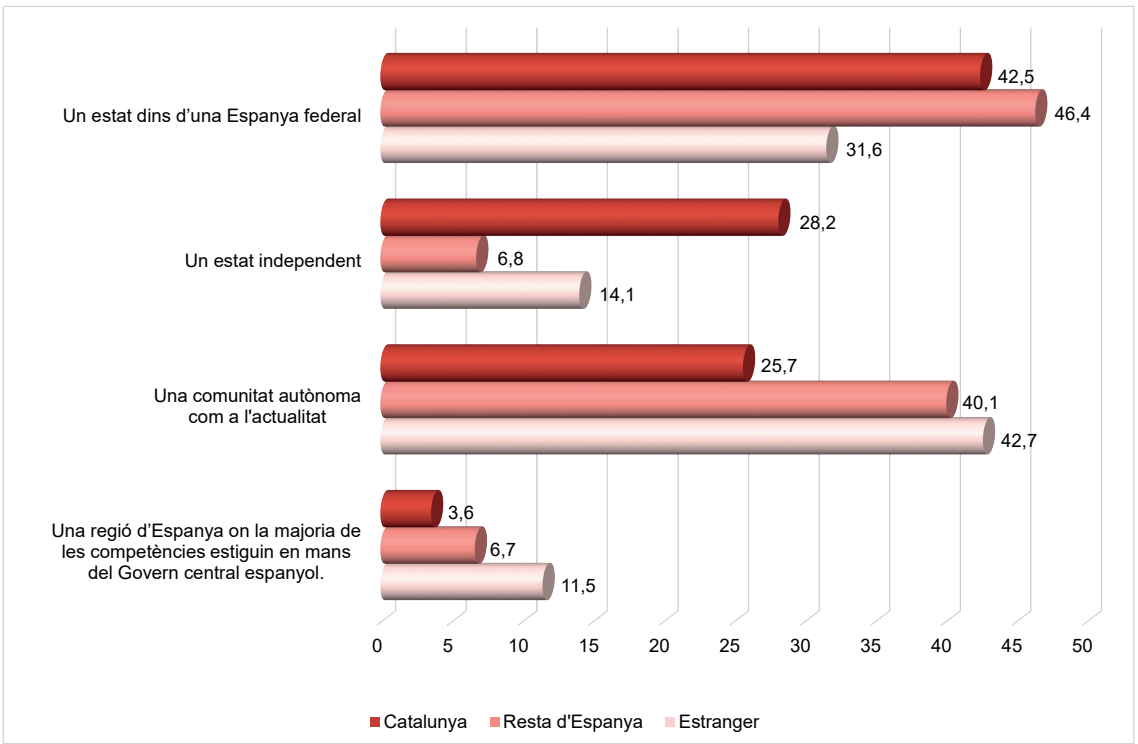
Pel que fa a les diferències entre homes i dones, els homes opten clarament per una Catalunya federada, mentre que entre les dones el % de persones que prefereixen mantenir l'estatus polític actual és molt proper al d'aquelles que donen suport a un estat dins d'una Espanya federal.

Gràfic 5.21. Estatus polític de Catalunya. Percentatges segons gènere

L'origen es mostra aquí de nou com un factor fonamental a l'hora de configurar l'opinió de l'afiliació sobre aquesta matèria. Així, tant entre les persones nascudes a Catalunya com entre les que ho han fet a la resta de l'Estat espanyol, l'opció que recull més suport és la federal, si bé en el cas de les primeres amb un % inferior, i seguit d'una proporció destacable de persones (entorn del 30%) que prefereix un estat independent. En canvi, la majoria de l'afiliació nascuda a la resta d'Espanya es divideix entre aquesta opció federal i el manteniment de l'estatu quo actual de Catalunya com comunitat autònoma, la qual obtindria el suport de més del 40% d'aquest col·lectiu. Finalment, entre l'afiliació nascuda a l'estranger, l'opció majoritària és la del manteniment de Catalunya com comunitat autònoma, seguida de lluny per l'opció federal.

Gràfic 5.22. Estatus polític de Catalunya. Percentatges segons origen

Per nivell d'estudis, fins a la secundària obligatòria l'opció preferida és el manteniment de Catalunya com a una comunitat autònoma, mentre que entre les persones amb estudis de secundària no obligatòria i superior ho és l'opció federal. D'altra banda, a mesura que augmenta el nivell educatiu augmenta també el suport a un estat independent i disminueix el proporcionat a la consideració de Catalunya com a regió amb poques competències pròpies.

Taula 5.21. Estatus polític de Catalunya.
Percentatges segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Un estat dins d'una Espanya federal	33,7	31,2	40,7	45,6
Un estat independent	19,0	22,4	23,6	24,7
Una comunitat autònoma com a l'actualitat	38,4	38,2	30,4	26,2
Una regió d'Espanya on la majoria de les competències estiguin en mans del Govern central espanyol	8,8	8,1	5,3	3,6

Si tenim en compte el nivell d'ingressos, l'afiliació que es troba per sota dels 1.500 euros mensuals prefereix majoritàriament que Catalunya mantingui el seu estatus actual de comunitat autònoma, mentre que per sobre d'aquesta xifra l'opció més votada és la d'una Catalunya federal. Així mateix, a mesura que augmenten aquests ingressos disminueix el suport a què Catalunya sigui una regió d'Espanya. Finalment, l'opció d'un estat independent rep un suport força semblant a gairebé tots els nivells salarials, si bé lleugerament superior entre l'afiliació amb els ingressos més alts.

Taula 5.22. Estatus polític de Catalunya.
Percentatges segons nivell d'ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Un estat dins d'una Espanya federal	29,9	32,0	43,5	49,9	51,3
Un estat independent	24,1	24,1	22,4	24,4	25,6
Una comunitat autònoma com a l'actualitat	38,4	37,5	29,1	23,1	20,1
Una regió d'Espanya on la majoria de les competències estiguin en mans del Govern central espanyol	7,6	6,4	5,1	2,7	3,0

Pel que fa als resultats segons l'antiguitat afiliativa, l'opció d'una Catalunya federada amb la resta d'Espanya és la preferida per tots els grups, excepte entre els afiliats que porten menys d'un any a la nostra organització, que han votat com a primera opció el manteniment de Catalunya com a una comunitat autònoma.

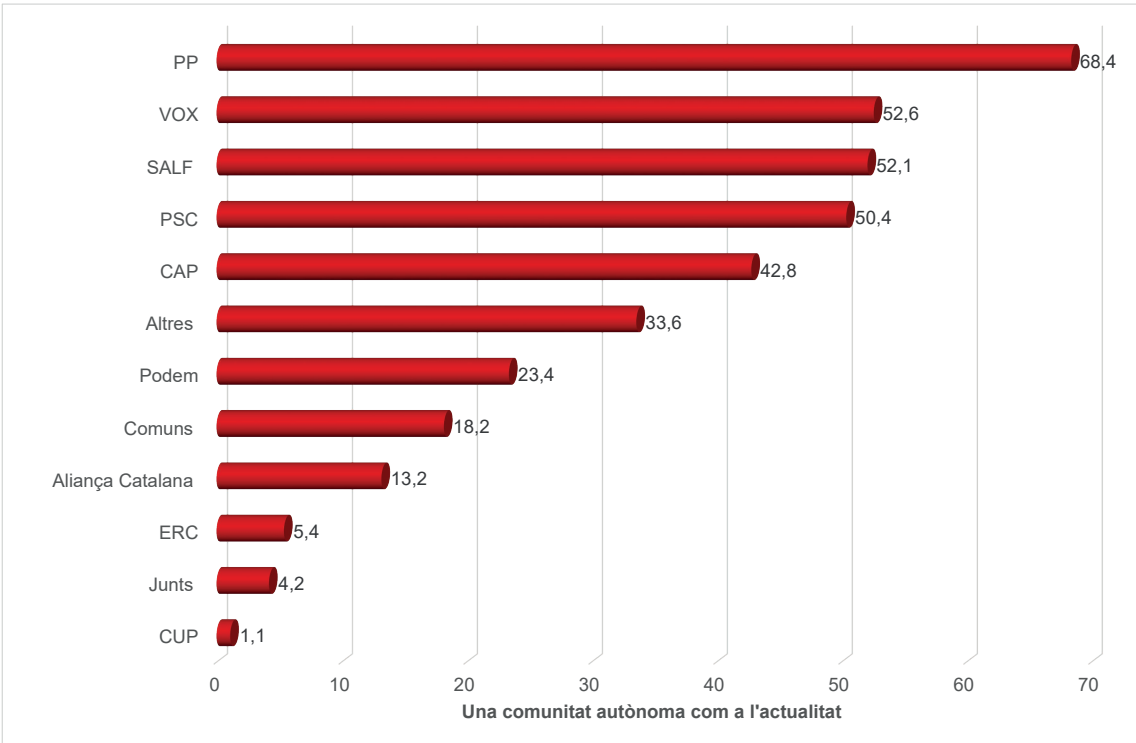
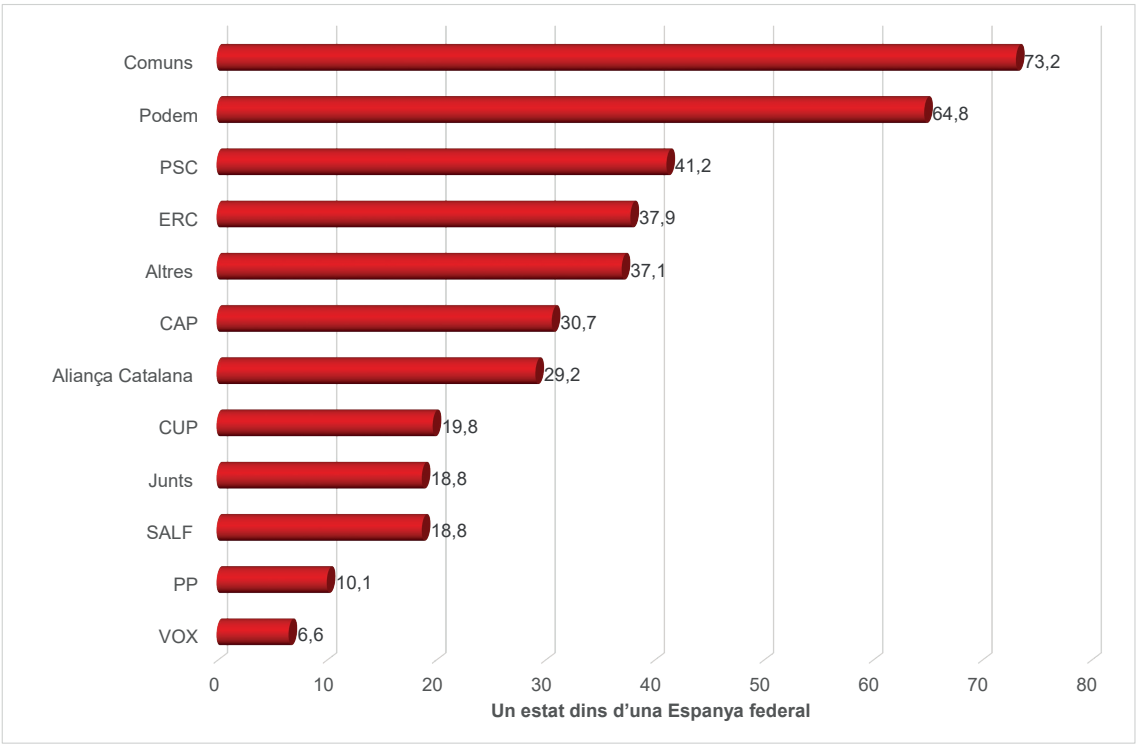
Amb tot, també és dins d'aquest últim grup on les opcions que considerem com a extremes (un estat independent i una regió d'Espanya) reben un suport més alt.

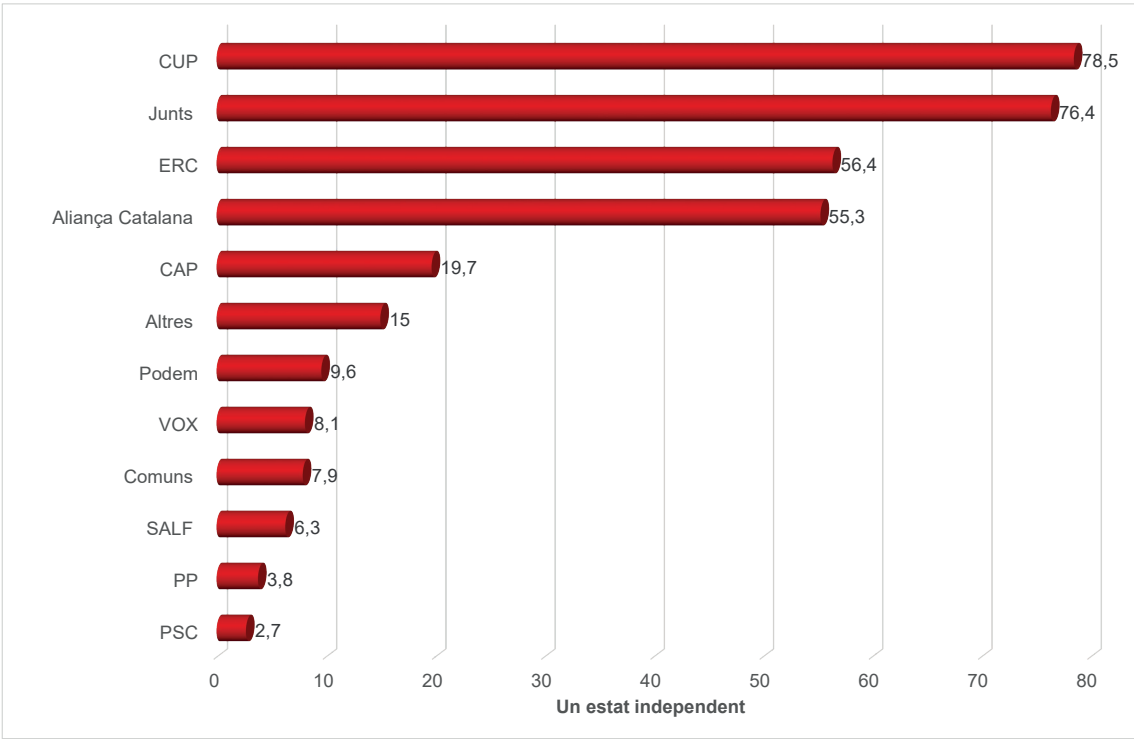
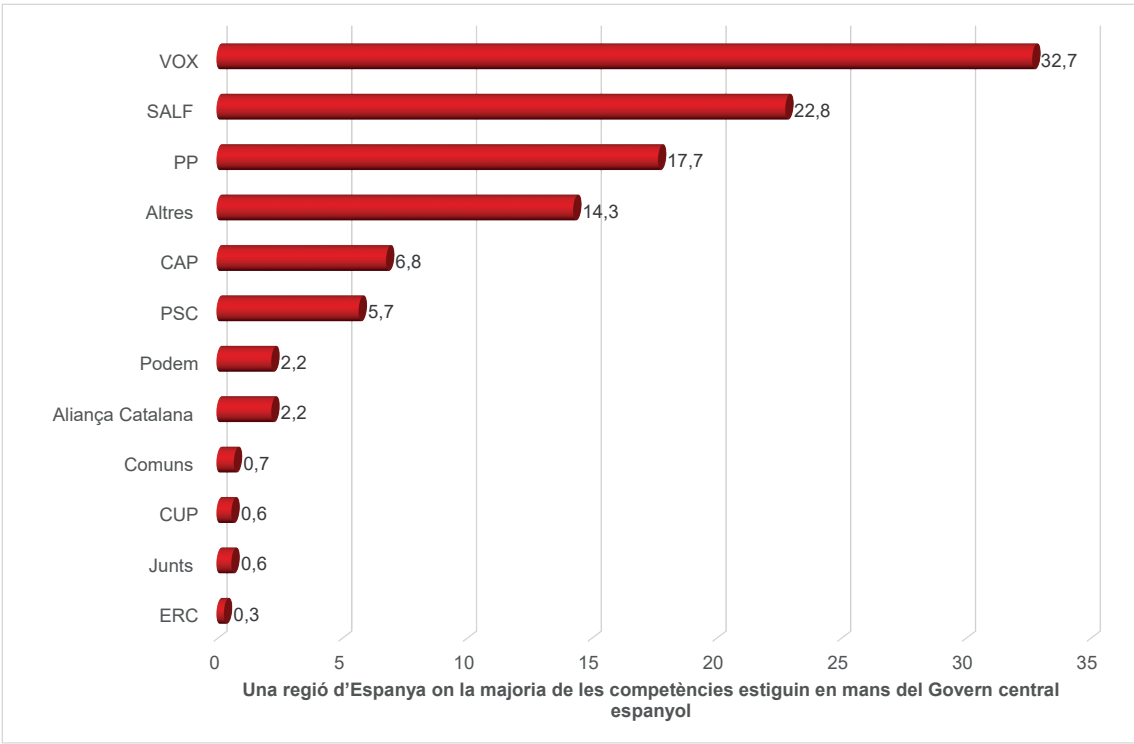
**Taula 5.23. Estatus polític de Catalunya.
Percentatges segons antiguitat afiliativa**

	Menys d'1 any	Entre 1 i 4 anys	Entre 5 i 10 anys	Més de 10 anys
Un estat dins d'una Espanya federal	30,5	38,4	39,4	50,5
Un estat independent	26,1	23,2	23,6	23,5
Una comunitat autònoma com a l'actualitat	35,9	33,5	32,2	22,5
Una regió d'Espanya on la majoria de les competències estiguin en mans del Govern central espanyol	7,5	5,0	4,8	3,5

Finalment, si analitzem aquestes preferències segons les simpaties polítiques de l'afiliació, aquelles també varien molt. L'opció federal és la clarament majoritària entre les persones simpatitzants de Catalunya en Comú i Podem, seguides ja més de lluny per l'afiliació pròxima al PSC. En canvi, el manteniment de l'estatu quo actual és la fórmula preferida per les persones simpatitzants de la dreta i extrema dreta espanyola (PP, VOX, SALF) però també per a una part molt important de les del PSC i d'aquelles que no s'identifiquen amb cap partit. Per la seva part, l'afiliació amb proximitat ideològica sobretot amb la CUP i Junts, però també amb ERC i Aliança Catalana prefereixen que Catalunya esdevingui un estat independent. Per acabar, malgrat que el % de l'afiliació que prefereix que Catalunya sigui una regió amb poques competències és força minoritària, aquella representa una part significativa de les persones pròximes ideològicament a l'extrema dreta espanyola de VOX i SALF, però també del Partit Popular. Ho veiem tot seguit en els quatre gràfics següents.

Gràfics 5.23, 5.24, 5.25 i 5.26. Estatus polític de Catalunya.
Percentatges segons afinitat política

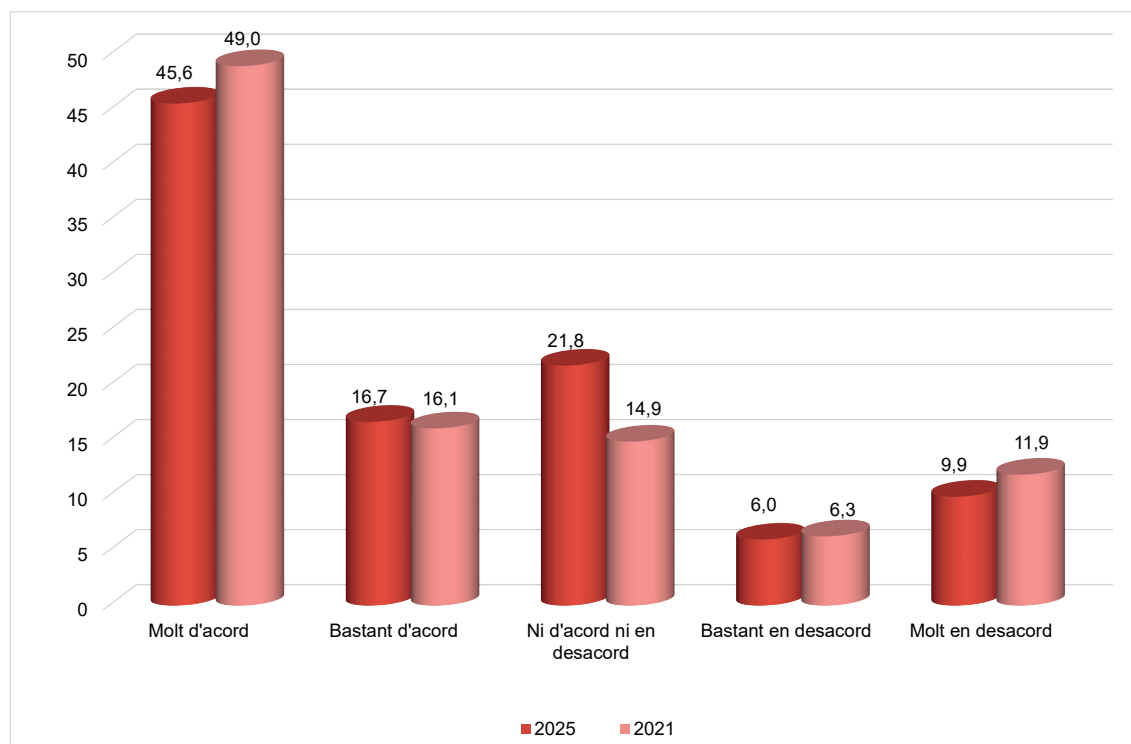

5.5. Referèndum sobre el futur polític de Catalunya

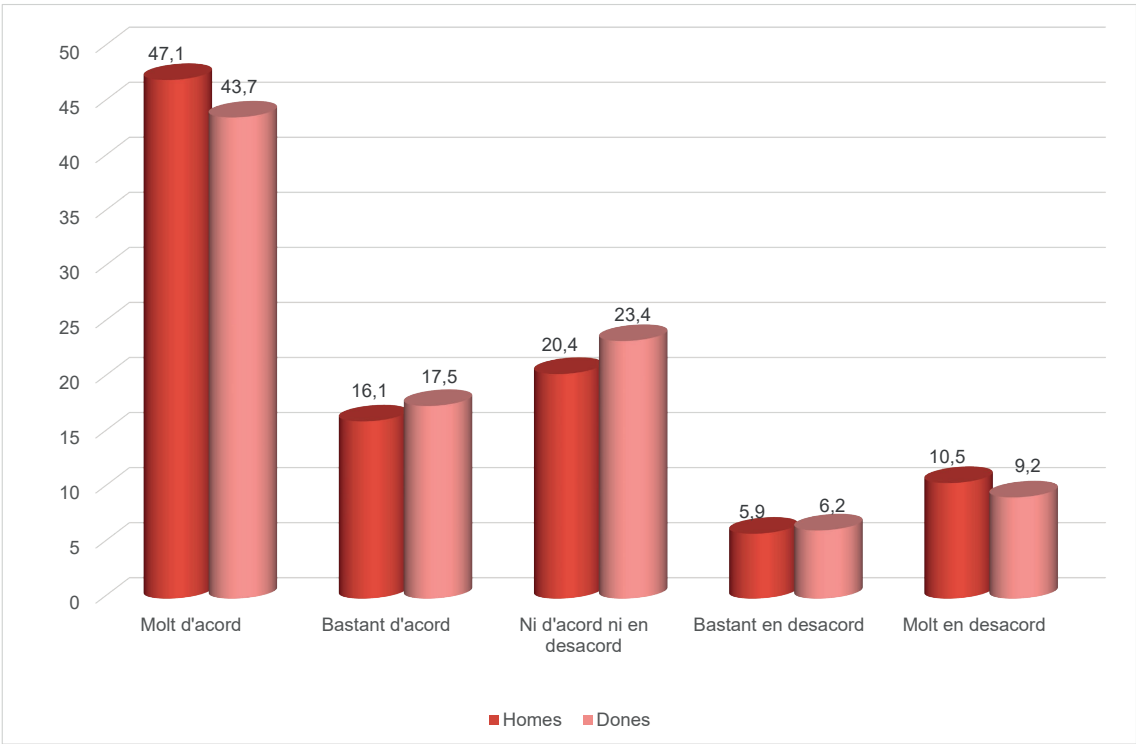
A la pregunta sobre el grau d'acord amb la celebració d'un referèndum per a decidir el futur polític de Catalunya, la majoria de l'afiliació indica que estaria molt d'acord o bastant d'acord amb la celebració d'aquell, mentre que un 22% es mostra indiferent a aquesta qüestió. Per acabar, només un 16% indica estar bastant en desacord o molt en desacord. Si analitzem l'evolució de l'opinió de la nostra afiliació vers aquesta qüestió des de l'any 2021 veiem com s'ha reduït lleugerament la xifra dels que es troben molt d'acord o molt en desacord, per augmentar el % de les persones que indiquen tenir una posició neutra o d'indiferència, que passa a ser d'un 15% a un 22%.

Per gènere no hi trobem grans diferències, si bé les dones tendeixen a mostrar més indiferència que els homes en aquest respecte o a situar-se en una posició més intermèdia (ni d'acord ni en desacord, bastant d'acord, bastant en desacord), mentre que els homes es situen més en els extrems (molt d'acord/ molt en desacord).

Gràfic 5.27. Grau d'acord amb la celebració d'un referèndum (%). 2021 vs. 2025

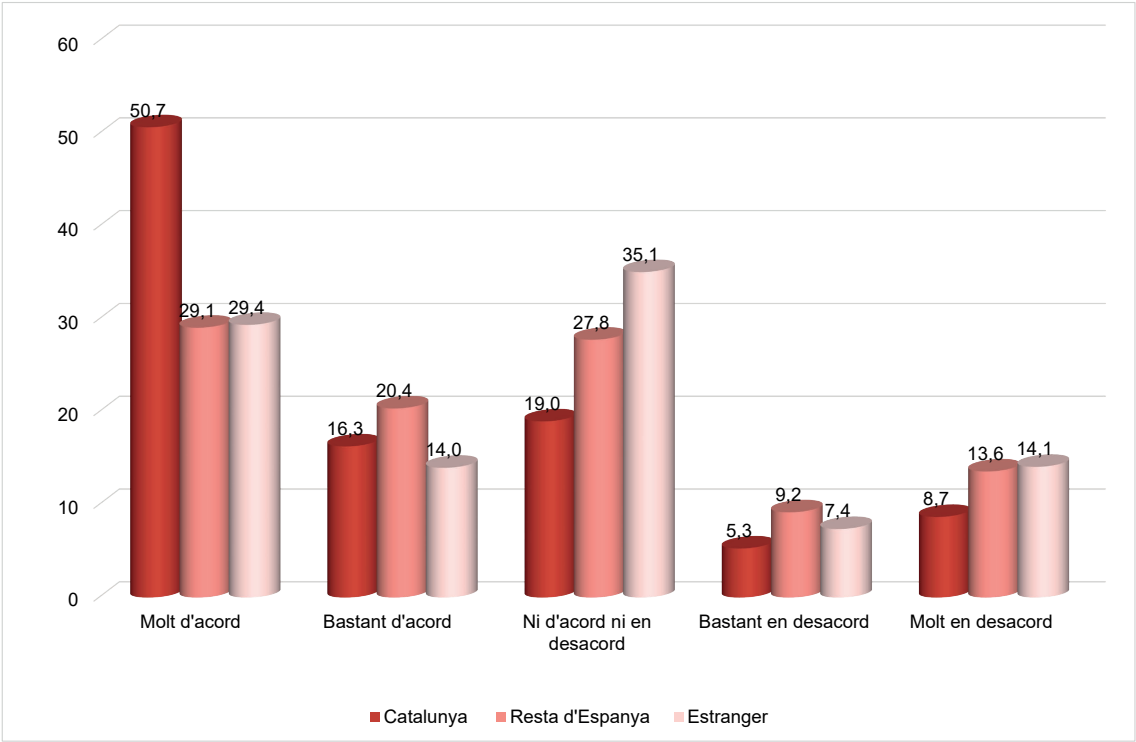

**Gràfic 5.28. Grau d'acord amb la celebració d'un referèndum.
Percentatges segons gènere**

L'origen de la persona sí determina en bona part el seu grau d'opinió respecte d'aquesta qüestió. Així, les persones nascudes a Catalunya són les que d'una manera més clara es posicionen molt a favor de la celebració d'aquest referèndum. En canvi, si bé entre l'afiliació nascuda a la resta d'Espanya la posició majoritària segueix sent la dels que estan molt d'acord o bastant d'acord amb la celebració d'aquest referèndum, també hi ha una proporció significativa de gent que es mostra neutra, mentre que més d'un 20% és contrària (bastant en desacord, molt en desacord). Finalment, les persones nascudes a l'estranger són les més indiferents amb aquesta qüestió, si bé són també més les que estarien molt d'acord o bastant d'acord en la celebració d'un referèndum, que les que es declaren bastant en desacord o molt en desacord.

Gràfic 5.29. Grau d'acord amb la celebració d'un referèndum.
Percentatges segons origen

Per estudis, quan més augmenten aquells més augmenta també la proporció dels que es mostren molt o bastant favorables a un referèndum, mentre que paral·lelament disminueix el grau d'indiferència vers aquesta qüestió. Finalment, el % de persones que es declaren bastant o molt en desacord es força semblant a tots els nivells educatius.

Taula 5.24. Grau d'acord amb la celebració d'un referèndum.
Percentatges segons nivell educatiu

	Educació elemental	Secundària obligatòria	Secundària no obligatòria	Estudis superiors
Molt d'acord	36,5	37,0	42,2	49,7
Bastant d'acord	12,7	16,4	17,4	16,7
Ni d'acord ni en desacord	36,3	30,6	23,9	17,9
Bastant en desacord	5,6	4,7	6,5	6,2
Molt en desacord	8,9	11,3	10,0	9,6

Per nivell d'ingressos tenim una situació semblant. És a dir, quant més alts són els ingressos mensuals nets major és el % de l'afiliació que declara estar molt d'acord o bastant d'acord amb la celebració d'un referèndum, mentre que disminueix la proporció de persones que tenen una posició neutra o indiferent. En canvi, de nou el % de persones que es posicionen en contra (bastant en desacord,

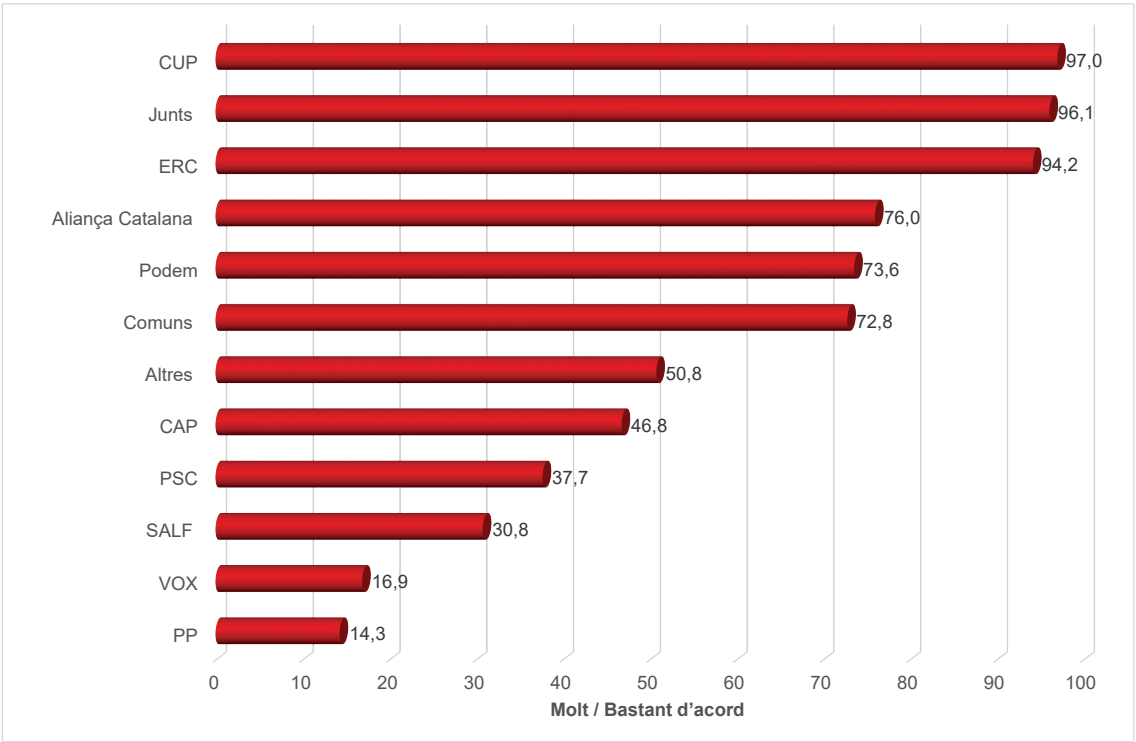
molt en desacord) es manté en una xifra semblant a tots els nivells d'ingressos (15-17%).

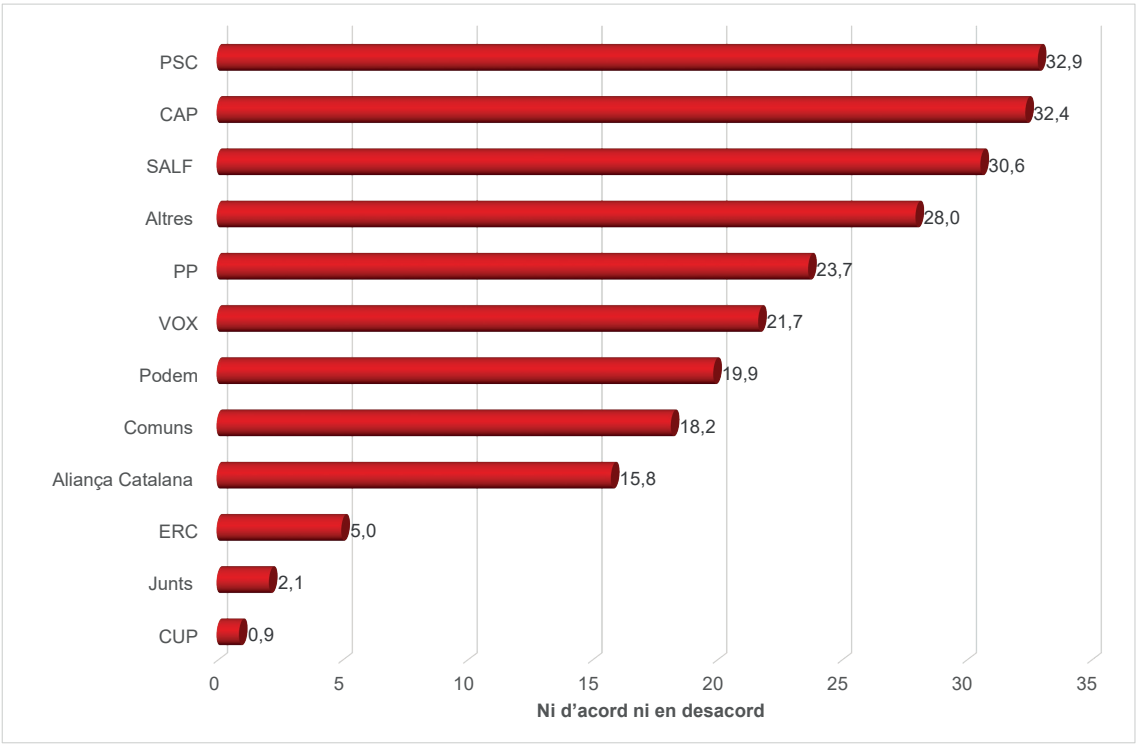
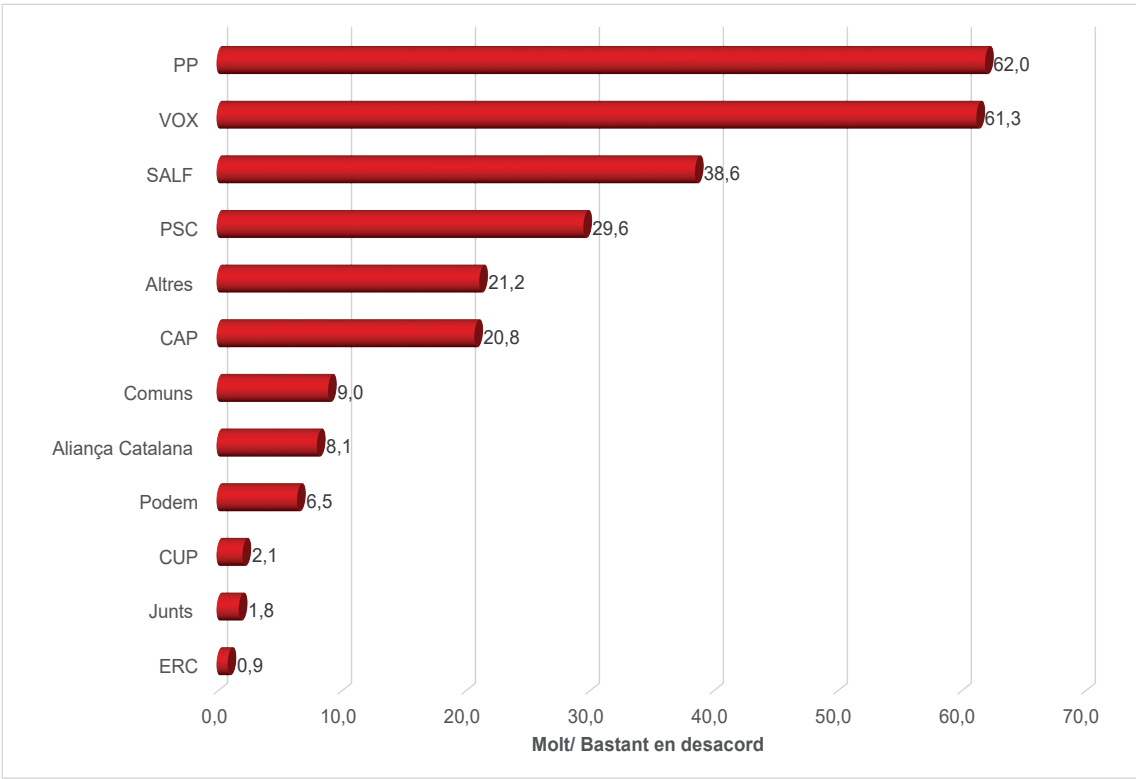
Taula 5.25 Grau d'acord amb la celebració d'un referèndum. Percentatges segons nivell d'ingressos

	1.000 € o menys	Entre 1.001 i 1.500 €	Entre 1.501 i 2.000 €	Entre 2.001 i 2.500 €	Més de 2.500 €
Molt d'acord	38,6	40,0	45,5	50,0	53,3
Bastant d'acord	15,8	15,7	17,4	17,9	14,7
Ni d'acord ni en desacord	29,3	28,2	21,1	16,4	15,6
Bastant en desacord	5,2	6,3	5,5	7,0	5,7
Molt en desacord	11,1	9,8	10,5	8,7	10,8

Finalment, si ens fixem en la proximitat ideològica, és l'afiliació més propera als partits independentistes catalans la que es mostra més favorable a la celebració d'aquest referèndum seguida per l'afiliació afí a l'esquerra d'àmbit estatal (Podem) i catalana (Catalunya en Comú). En canvi, entre els més contraris a aquesta qüestió es troba l'afiliació que s'identifica ideològicament amb la dreta i ultradreta espanyola (PP i VOX). Finalment, entre les més indiferents trobem les simpatitzants del PSC, però també aquelles que no es van identificar amb cap formació o que donen suport a partits de l'extrema dreta antisistema com SALF. Veiem aquestes dades en els tres gràfics següents.

Gràfics 5.30, 5.31 i 5.32. Grau d'acord amb la celebració d'un referèndum. Percentatges segons afinitat política

6. Conclusions

Aquesta III Enquesta sobre opinions i actituds sociopolítiques de l'afiliació de CCOO de Catalunya ens ha ajudat a respondre les preguntes plantejades a la introducció: qui són i com pensen les persones afiliades al nostre sindicat?

D'entrada, hem pogut aprofundir en les **característiques sociodemogràfiques** de l'afiliació. És a dir, a banda de característiques com el gènere, l'edat, l'origen o la situació laboral, de què ja teníem dades disponibles sobre el conjunt de l'afiliació, aquesta enquesta ens permet aprofundir en altres trets de les persones afiliades com el seu nivell educatiu, la seva llengua habitual en l'àmbit personal i a la feina i d'altres que fan referència a la seva situació laboral (tipus de contracte, jornada laboral, ingressos, etc...).

Els resultats ens indiquen que més del 80% de l'afiliació té estudis d'educació secundària no obligatòria i superior, i que, a més a més, el seu **nivell educatiu** és sensiblement superior al del conjunt de la societat catalana. D'altra banda, les dades que fan referència a **l'ús del català** ens mostren que malgrat que un 55.3% té el castellà com a llengua més habitual en l'àmbit personal, en l'àmbit laboral el català passa a ser la llengua més utilitzada per la majoria de l'afiliació (el 55%), evidenciant d'aquesta manera la importància del lloc de feina com espai clau en l'avanç del seu ús i posant així en valor l'aposta de CCOO per fer del català la llengua comuna al món del treball.

Finalment, respecte del **perfil laboral** dels afiliats i afiliades, els resultats indiquen que la majoria són persones assalariades a temps complet que tenen un contracte de tipus indefinit, amb una jornada laboral d'entre 33 i 40 hores i amb uns ingressos mitjans que se situen entre els 1.000 i els 2.500 euros, si bé amb certes diferències en tots aquests aspectes segons les variables edat, gènere i origen.

Si parem atenció a les opinions i actituds de l'afiliació de CCOO de Catalunya, els resultats de l'enquesta indiquen que existeix consens o **un elevat grau d'acord en relació amb les propostes i l'acció del sindicat en qüestions clau de l'àmbit sociolaboral i socioeconòmic**. Estem parlant de les propostes en matèries directament relacionades amb el món laboral, com ara la millora de les condicions laborals i la qualitat del treball, la reducció de l'atur, l'actualització dels salaris o la sostenibilitat ambiental pel que concerneix l'empresa i la seva adaptació a la triple transició digital, ecològica i sociodemogràfica. Així mateix, hi ha altres matèries com la fiscalitat, el treball de cures o la gestió dels serveis públics que també generen un important consens, si bé amb certs matisos que s'expliquen a continuació.

Pel que fa a les **condicions laborals**, hi ha un ampli consens al conjunt de l'afiliació sobre la prioritat i adequació de la majoria de les propostes en aquesta ma-

tèria. Destaquen la prioritat atorgada a mesures orientades a afrontar importants reptes de futur com són la triple transició tecnològica, energètica i ambiental; i la reorganització del temps de treball i el temps de vida. Així, entre les propostes que semblen més prioritàries per a l'afiliació es troben la implementació de més mesures de conciliació familiar, la reducció de la jornada sense reducció de salari i la formació de les persones treballadores davant dels processos de transformació dels sectors productius.

També trobem un alt grau d'acord amb la prioritat de totes les mesures proposades per reduir l'atur. La més ben valorada és aquella que fa referència a formar les persones aturades en ocupacions en les quals puguin trobar feina, però també aquella que parla de millorar el sistema públic d'ocupació i de garantir una atenció més personalitzada en l'orientació laboral. És a dir, la demanda de més recursos per al sistema públic d'ocupació i les mesures d'adaptació davant de la transformació dels sectors productius apareixen com les principals prioritats segons l'afiliació. Finalment, és destacable com creix també el suport a reduir la jornada per repartir millor els treballs.

En referència a l'actualització dels **salaris**, el context inflacionari dels darrers anys, caracteritzat per fortes pujades de preus (aliments, subministraments, habitatge...), i que ha limitat l'impacte dels increments salarials, determina en bona part l'opinió de l'afiliació, que molt majoritàriament creu que els salaris s'han d'actualitzar segons ho faci l'IPC. En aquest sentit, queden referendades les iniciatives impulsades pel sindicat en aquest àmbit, i que han fet del manteniment del poder adquisitiu de la classe treballadora un element central de l'acció sindical en els darrers anys. Amb tot, trobem algunes diferències significatives, sobretot per nivell salarial i d'estudis, i que assenyalen la importància de la negociació col·lectiva per adaptar aquests criteris a la realitat dels diferents sectors econòmics i de les empreses.

En matèria de **sostenibilitat**, tal com hem assenyalat, totes les mesures proposades són altament valorades per l'afiliació, destacant en tot cas les mesures que fan referència a protegir la classe treballadora dels riscos inherents a la transformació digital, social i ambiental.

Una altra qüestió que genera un consens alt entre tota l'afiliació és el paper fonamental que han de jugar les administracions públiques en la **provisió dels serveis de cures i en el reconeixement d'aquests treballs com a essencials per a la nostra societat**. En canvi, cada vegada és menor el grau d'acord amb el fet que la responsabilitat de les cures recaigui en la família. La idea de la coresponsabilitat entre homes i dones en aquesta matèria també genera un alt grau d'acord.

Pel que fa a les **polítiques d'habitatge** impulsades pel sindicat, també desparquen un elevat grau d'acord, sobretot les que parlen d'augmentar el parc públic d'habitatge i combatre l'especulació immobiliària. Amb tot, hi ha certes diferències determinades, sobretot, pel nivell d'ingressos de l'afiliació que provoquen

una certa divisió al voltant de certes mesures com penalitzar fiscalment els pisos buits o donar ajuts directes per pagar el lloguer, que són pitjor valorades com més alt és el nivell de renda de l'afiliació.

En referència a la **gestió de les prestacions i serveis socials**, una part molt important de l'afiliació pensa que les administracions públiques han de garantir que la població sense recursos tingui el mínim per viure amb dignitat i també que cal garantir prou recursos perquè arribin a totes les persones que hi tenen dret. A més, existeix un ampli consens sobre la idea que l'Administració pública ha d'assumir la gestió dels serveis i recuperar allò que s'hagi externalitzat. De fet, el suport a la titularitat pública en la gestió dels serveis augmenta des de l'any 2023, i es redueix el grau d'acord amb un model de titularitat pública i gestió externalitzada, mentre que el suport a un model total o parcialment privatitzat es manté en nivells molt marginals.

Això és així malgrat que les dades corroboren que hi ha més d'un 40% de l'afiliació que compta amb sanitat privada o gairebé un 30% que va triar l'ensenyament privat concertat i privat no concertat per l'educació dels seus fills. És a dir, fins i tot entre aquests sectors de l'afiliació, el suport a la gestió pública dels serveis és molt majoritari. Això confirmaria que la decisió de buscar solucions privades per una part de l'afiliació no és una qüestió ideològica relacionada amb la manca de compromís amb el sistema públic sinó més aviat una conseqüència de les seves mancances.

Aquest compromís de l'afiliació amb la cosa pública es confirma amb els resultats obtinguts en matèria de **fiscalitat**, que ens indiquen que 6 de cada 10 persones afiliades estarien disposades a pagar més impostos a canvi d'una millora en la prestació dels serveis públics, si bé amb algunes diferències marcades per l'edat, la situació laboral o el nivell d'ingressos. A més, pel que fa al model fiscal hi ha un clar suport a un sistema més progressiu que gravi amb més impostos les grans fortunes, herències i les empreses i baixi la càrrega impositiva de les rendes més baixes o als productes de primera necessitat. Finalment, també es detecta un important suport a l'harmonització dels tipus impositius entre CA. En canvi, entre les mesures pitjor valorades trobem les pujades o baixades generalitzades d'impostos.

D'altra banda, si comparem aquests resultats amb els de sondeigs passats, podem parlar d'una transició cap a una visió més "optimista" dels **avenços en igualtat entre homes i dones**, determinat principalment per un biaix de gènere i, en menor grau, per les diferències sobre la base d'altres característiques sociodemogràfiques de l'afiliació com l'edat, el nivell educatiu o el nivell d'ingressos. És a dir, augmenta de manera significativa el % de persones que pensen que s'han produït avenços significatius i disminueix el d'aquells que parlen d'un avenç lent, o que pensen que no s'ha avançat o s'ha retrocedit.

En tot cas, si desagreguem aquestes dades per gènere, veiem que la majoria de les dones segueixen pensant que l'avenç ha sigut lent, i són els homes els

que s'han mogut cap a posicions més “optimistes” o fins i tot de relativització de la problemàtica de la desigualtat de gènere (hi ha un 9% dels afiliats homes que pensen que la igualtat de gènere ja s'ha aconseguit). D'altra banda, a mesura que disminueix l'edat i el nivell d'estudis de l'afiliació, també augmenta el % de les persones que parlen d'avenços significatius o el de les que, fins i tot, afirmen que la igualtat de gènere ja s'ha aconseguit, si bé aquesta darrera posició és clarament minoritària a tots els col·lectius analitzats. En canvi, per ingressos, la visió més “optimista” dels avenços en igualtat de gènere predomina sobretot entre l'afiliació amb una renda mensual més alta.

Pel que fa a les **mesures per afavorir la igualtat entre homes i dones**, la més ben valorada i que desperta més consens és la de prioritzar la lluita contra la bretxa salarial. En la resta, trobem de nou un cert biaix de gènere, ja que les dones valoren més positivament totes les mesures proposades, mentre que els homes avaluen significativament pitjor aquelles que parlen de la discriminació positiva de les dones dins de les empreses i de garantir la paritat en llocs de responsabilitat política. En canvi, són ells els que valoren més positivament aquelles afirmacions que sostenen que no calen intervencions extraordinàries o que n'hi ha prou amb garantir la igualtat d'oportunitats, si bé la puntuació proporcionada a aquestes dues afirmacions segueix sent força baixa. Aquesta tendència observada entre els homes es repeteix també de nou entre l'afiliació més jove i aquella que té un nivell educatiu més baix, mentre que la posició de l'afiliació que té menys ingressos s'assembla més a la de les dones, probablement per la seva sobrerrepresentació en els trams de renda inferiors.

Però és la qüestió dels **drets de la població d'origen estranger** on observem opinions més diferenciades. Així, un 30% creu que les persones estrangeres han de tenir els mateixos drets que la població espanyola, mentre que gairebé el mateix percentatge pensa que només han de tenir els drets bàsics, i sempre i quan estiguin en situació legal. En tot cas, si comparem aquestes dades amb les del 2021, observem com aquella opció que parla de la igualtat de drets amb la població espanyola era en aquell moment la segona pitjor valorada i en canvi ara és l'opció que rep més suport. D'altra banda, si desagreguem les dades per col·lectius, trobem grans diferències sobretot sobre la base de la variable origen, però també per edat, nivell educatiu, ingressos o situació laboral. A grans trets, podem dir que és l'afiliació més jove, la que té ingressos i estudis més baixos o la que treballa a temps parcial, la menys favorable a reconèixer els mateixos drets a la població estrangera.

Les diferències i els matisos observats en l'opinió de l'afiliació respecte de totes aquestes qüestions, units a altres resultats de l'enquesta pel que fa a la participació social, les preocupacions predominants o els valors polítics, són els que ens parlen de la diversitat existent dins del sindicat i que no deixen de ser un reflex de la pluralitat existent a la pròpia societat.

D'aquesta manera, l'enquesta apunta a una **participació social** alta de la nostra afiliació. Més concretament, al voltant del 60% de les persones afiliades són

membres d'algun tipus d'associació o entitat. Amb tot, es confirma una tendència descendent des de l'any 2017, i importants diferències segons l'edat, el nivell d'estudis, els ingressos, l'origen o la jornada laboral, tots ells factors que determinen la posició socioeconòmica i la possibilitat de dedicar temps lliure a aquestes activitats associatives.

D'altra banda, si bé **les problemàtiques que més preocupen a l'afiliació** en el seu conjunt són majoritàriament la sanitat i l'habitatge, també hi trobem diferències significatives segons el seu perfil sociodemogràfic. A grans trets podem parlar de dues tipologies de preocupacions: una en la qual situem qüestions econòmicosocials amb un impacte més directe o a més curt termini en el dia a dia de les persones afiliades (atur, precarietat laboral, pobresa i desigualtats, la delinqüència i la inseguretat ciutadana, la situació de l'economia...) i una altra en la qual se situen qüestions amb impacte a més llarg termini o més imperceptible en la quotidianitat de l'afiliació (canvi climàtic, auge de l'extrema dreta, les guerres i conflictes internacionals, la desinformació i les notícies falses o les relacions Catalunya-Espanya). Els resultats ens indiquen que el primer grup preocupa més a gent jove, persones d'origen estranger, nivell d'estudis i nivell d'ingressos baixos i entre l'afiliació amb menys antiguitat mentre que els temes del segon bloc ho fan més a l'afiliació amb més antiguitat i que majoritàriament té una posició econòmica i social millor.

Aquestes diferències també són observables en alguns dels resultats que descriuen els **valors polítics de les persones afiliades**. Les dades no deixen cap mena de dubte que l'afiliació de CCOO és predominantment d'esquerres i que s'identifica majoritàriament amb les forces polítiques d'aquest espai o posició de l'arc parlamentari, si bé hi ha un 23.4% de l'afiliació que declara no sentir proximitat o afinitat amb cap partit polític. Amb tot, a mesura que disminueix l'edat de l'afiliació, el seu nivell d'estudis, d'ingressos i la seva antiguitat, més es posiciona cap al centre polític; mentre que la mateixa tendència seria observable en el cas de l'afiliació d'origen estranger. A més, són aquests mateixos sectors de l'afiliació els que pateixen més desafecció política i els que, encara que de manera molt minoritària, compten amb percentatges més alts de persones que simpatitzen amb l'extrema dreta.

Tot el que s'ha esmentat es reflecteix també en els resultats referents a la qüestió identitària i l'estatus polític de Catalunya en relació amb Espanya. Si parlem de **com defineix la seva identitat nacional l'afiliació**, en conjunt creix el % de persones que es consideren tan catalanes com espanyoles (que continua sent el grup majoritari) però també el de les que se senten més catalanes, al mateix temps que disminueix la proporció de les que es defineixen només catalanes. Així i tot, el % de les que se senten més catalanes o només catalanes augmenta considerablement no tan sols entre els nascuts a Catalunya (tal com era esperable) sinó també de nou amb l'edat, el nivell educatiu, el nivell d'ingressos i l'antiguitat de l'afiliació.

Pel que fa a l'**estatus polític de Catalunya**, són majoria els que prefereixen un canvi polític que impliqui més sobirania respecte de l'Estat espanyol. És a dir, si sumem el % de persones partidàries d'un estat federal (l'opció que compta amb més suport) i les que prefereixen una Catalunya independent, representen un 66% de l'afiliació. Tot i així, el manteniment de l'estatu quo actual (comunitat autònoma) és l'opció preferida entre l'afiliació amb estudis fins a la secundària obligatòria i ingressos per sota dels 1.500 euros mensuals.

Finalment, i en referència al grau d'acord amb la celebració d'un **referèndum per a decidir el futur polític de Catalunya**, la gran majoria de l'afiliació hi segueix estant molt d'acord (45.6%) o bastant d'acord (16.7%), si bé des de l'any 2021 ha crescut de manera notable el % dels que no estan ni d'acord ni en desacord i que, per tant, es mostren indiferents, molt especialment entre l'afiliació amb estudis i salaris baixos i les persones d'origen estranger.

En resum, els resultats analitzats mostren com l'afiliació de Comissions Obreres de Catalunya, dins d'una clara orientació cap a l'esquerra en els seus valors i en les seves actituds polítiques, és així mateix una **expressió de la diversitat de la societat catalana, però també de la fragmentació de la classe treballadora actual en diferents estrats, amb motivacions molt diverses per afiliar-se a un sindicat**. Així entre aquests motius trobem la identificació amb els valors socials i laborals que representa el sindicat, però també, d'altres més de tipus funcional (necessitat de protecció davant de l'empresa o recolzament davant de problemes dins de la feina) o de tipus instrumental (millorar les condicions de treball).

En aquest sentit, i al igual que ja es ve observant en estudis similars realitzats en el passat per la nostra organització, l'afiliació amb més antiguitat és la més propera als valors sociopolítics i laborals del sindicat, si bé aquesta variable es troba també creuada per altres factors com ara el gènere, l'edat, l'origen, el nivell educatiu o el nivell d'ingressos. Així, observem com, en general, joves, dones, persones d'origen estranger o aquelles amb un nivell educatiu o d'ingressos més baixos són els col·lectius que hem vist que s'allunyen més en determinades qüestions de la posició majoritària de l'organització, si bé aquestes desviacions són relativament moderades. En tot cas, allò es podria relacionar amb el fet que són precisament aquests col·lectius els que tenen més experiències de precarietat o inestabilitat en el mercat laboral i, per tant, els que més dificultat tenen pel que fa a la permanència i la participació a la vida sindical, la qual cosa pot suposar una menor permeabilitat d'aquests valors socials i laborals que representa el sindicat. És a dir, un punt destacable de les conclusions d'aquest estudi és que l'arrelament dins de l'organització es converteix en un factor fonamental a l'hora no només d'organitzar la classe treballadora, sinó també com a element de transmissió de valors polítics i socials cabdals a l'hora de construir una identitat col·lectiva de classe i nacional.

En definitiva, totes les dades analitzades ens permeten tenir un autoconeixement de les persones que conformen la primera organització sindical i social del país, que té més de 60 anys d'història i que és un reflex plural (escorat a l'esquerra) del conjunt de la societat. Però el més important encara és que aquest autoco-neixement ens permet encarar el futur del nostre sindicat. Un futur que reclama un nou contracte social pel segle XXI i que ha de respondre de manera efectiva a les demandes i necessitats de la classe treballadora, als reptes d'un món convuls immers en una triple transició digital, ecològica i demogràfica, i que ha de fer front a les amenaces que posen en qüestió la democràcia i l'estat de benestar.

